

Xấu Nữ Tung Hoành Thiên Hạ

Contents

Xấu Nữ Tung Hoành Thiên Hạ	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24	28
25. Chương 25	29
26. Chương 26	31
27. Chương 27	33
28. Chương 28	34
29. Chương 29	36
30. Chương 30	36
31. Chương 31	38
32. Chương 32	40
33. Chương 33	42
34. Chương 34	44
35. Chương 35	46
36. Chương 36	49
37. Chương 37	50
38. Chương 38	51
39. Chương 39	52
40. Chương 40	54
41. Chương 41	55

42. Chương 42	56
43. Chương 43	57
44. Chương 44	59
45. Chương 45	61
46. Chương 46	63
47. Chương 47	64
48. Chương 48	65
49. Chương 49	66
50. Chương 50	68
51. Chương 51	72
52. Chương 52	74
53. Chương 53	75
54. Chương 54	76
55. Chương 55	77
56. Chương 56	79
57. Chương 57	80
58. Chương 58	81
59. Chương 59	83
60. Chương 60	85
61. Chương 61	87
62. Chương 62	89
63. Chương 63	90
64. Chương 64	92
65. Chương 65	93
66. Chương 66	96
67. Chương 67	96
68. Chương 68	98
69. Chương 69	99
70. Chương 70	101
71. Chương 71	102
72. Chương 72	105
73. Chương 73	106
74. Chương 74	110
75. Chương 75	112
76. Chương 76	114
77. Chương 77	115
78. Chương 78	117
79. Chương 79	118
80. Chương 80	119
81. Chương 81	121
82. Chương 82	122
83. Chương 83	124
84. Chương 84	125
85. Chương 85	127
86. Chương 86	128
87. Chương 87	129
88. Chương 88	131
89. Chương 89	132
90. Chương 90	134
91. Chương 91	135
92. Chương 92	136
93. Chương 93	138

Xấu Nữ Tung Hoành Thiên Hạ

Giới thiệu

Truyện Xấu Nữ Tung Hoành Thiên Hạ là một truyện khá hấp dẫn và thú vị, truyện gửi đến một thôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xau-nu-tung-hoanh-thien-ha>

1. Chương 1

Ta xấu, thật sự xấu, vô cùng xấu...

Mỗi lần nhìn thấy ta mọi người đều kinh sợ, tinh thần hoảng hốt cho rằng gặp ta là chuyện tuyệt đối không may mắn. Người không quen biết thì động chân động tay với ta, người biết sơ sơ thì chào hỏi cho qua cho nó có lệ.

Nhưng xấu cũng là cái tội sao? Dù như vậy cũng đâu phải lỗi tại ta, mọi người nghĩ có đúng không. Ta cũng chưa từng nghĩ là sẽ đi hại người, ta cũng chỉ mong có được một cuộc sống bình thường mà thôi. Đi ra ngoài mua chút đồ, chỉ không cẩn thận bị người ta thấy lại hại hấn phải nhảy lầu tự sát, nói là chỉ có làm như vậy mới có thể rửa mắt. Chính vì vậy mà không ít người dựng lá cờ trừ dân hạ nước mà đuổi giết ta. Thế là mỗi ngày ta đều bị người người đòi giết, quả thực là chịu quá đủ rồi.

Ta quyết định, chấm dứt cuộc đời mình...

Nhìn phía trước là dòng xe đông đúc trên đường, ta hạ quyết tâm đi đến tòa nhà đối diện để tự sát. Nhưng khi ta vừa mới bước được một bước thì bỗng có ánh sáng lóe lên chớp nhoáng...

“Không ổn rồi, có người bị xe đụng”. Chốc lát sau mọi người xung quanh đều vây lại quanh ta. Nhìn thân thể mình lẳng lẳng nằm trên mặt đất, cảm giác cũng thấy hơi đau lòng. Tuổi trẻ của ta

đã đi tong như vậy.

Tên tài xế biết tình huống nguy cấp liền vội vàng xuống xe và lớn tiếng hô “không phải lỗi tại tôi, chỉ vì vừa nhìn thấy cô ta xấu quá, đầu óc bị dọa đến choáng váng, không kịp tránh cô ta. Ngay cả xe cũng bị cô ta hù cho chết khiếp nên mới không làm chủ được.”

“Người nói cái gì, là tự ta đâm vào người à? Chiếc xe không làm chủ được khi thấy ta nên mới xảy ra chuyện sao? Người là loại người gì vậy? Nếu có kiếp sau... hà hà, ta sẽ làm vợ của người. Ta sẽ nhớ kỹ bộ mặt của người. Ta sẽ nhớ kỹ người, cứ chờ mà xem... hahahaha”. Nói đến đây linh hồn của ta từ từ bay lên.

Tên tài xế bỗng dưng lạnh run. Quái lạ sao lại có cảm giác lạnh sống lưng thế này.

2. Chương 2

“Aaaaaaaaaa, hu hu hu... Tại sao lại không cho ta đầu thai? Tại sao, tại sao!!!” Lúc này ta đang ở âm phủ, cố sống bằng chết lồi lồi kéo kéo tên tiểu quỷ gắng hỏi vì sao không cho ta đầu thai.

“Khụ ...khụ...khụ... tiểu thư, làm ơn đừng lôi kéo ta nữa mà, đầu phải là ta không cho cô đầu thai. Bởi vì Mạnh bà gặp cô là xỉu ngay tại chỗ, Diêm Vương thấy cô thì đầu óc choáng váng. Bọn họ đều là hai đại quan ở đây, ngay cả gặp cô lần thứ hai cũng không dám thì há tới lượt bọn tiểu quỷ không có quyền chức như chúng ta. Tóm lại ta cũng không giúp được gì cho cô đâu”. Tên tiểu quỷ quả thật là bất đắc dĩ vừa nói vừa nhắm tịt mắt lại cứ như thể chỉ cần nhìn thấy là lập tức hồn bay phách tán.

“Ta mặc kệ, ta nhất định phải đầu thai, ta không muốn ở cái nơi quỷ quái này !! aaaaaaa”

“Hiện giờ bọn họ cũng không dám gặp mặt cô nữa, cô cũng coi như xong rồi, hay là sống một cuộc sống quỷ vong hồn cũng hay lắm! Mà trông cô cũng đầu khác gì bọn chúng đâu” Tiểu quỷ ăn ngay nói thật. Quả thật tử vong thành là nơi hội tụ những quỷ nha có bộ mặt *đáng yêu* nhất.

“Ta không làm việc xấu, tại sao lại bắt ta ở đây. Nơi đó chẳng phải phạm tội ác tày trời thì mới phải vào sao? ”

“Kìa tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, nơi đó không phải chỉ có những người phạm tội ác tày trời mới có thể vào mà những người xét diện không được đầu thai cũng đều phải tới đây.”

“Ta đây cũng không có ham đầu thai! Cái gì chứ, không cho ta đầu thai? Diêm Vương không gặp ta thì để ta đi gặp hần” Nói xong mặc cho tiểu quỷ ra tay ngăn cản, ta cứ nhắm thẳng diện Diêm Vương mà xông vào.

Bao nhiêu là tiểu quỷ bám sát đằng sau nhưng chúng nhắm mắt thế kia thì làm sao mà tìm thấy ta được. Chỉ cần nhìn mặt ta một cái là bọn chúng lập tức đâm thẳng vào tường mà lặn ra bất tỉnh.

Hahaha~~, vừa lúc không có người... à không .. lũ quỷ ngăn cản, ta thoải mái khoan thai bước thẳng vào diện Diêm Vương. Đi thẳng vào trong, tội gì phải sợ, quỷ mà nhìn thấy ta thì cũng phải ngã lặn ra đất.

“Diêm Vương, Diêm Vương, ông mau ra đây cho ta” .

“Là ai mà dám ngang nhiên làm loạn ở địa phủ hả?”

“Hahaha... Cuối cùng thì cũng tìm được ông, Diêm Vương. Nói đi, tại sao không cho ta đầu thai. Ta không có làm hại ai cả, ông nói mau! Tại sao~ !!”. Sao ông ta không phản ứng gì thế. Ta ngẩng đầu lên nhìn, trời ạ, Diêm Vương đang mở to hai mắt như muốn rót cả ra ngoài nhìn về phía ta, còn cái miệng thì há to hết cỡ, ông ta lại ngậy cả ra nhìn ta, à không, là choáng váng mới đúng, thật là đáng ghét, bộ ta đáng sợ đến vậy sao, chỉ là xấu có tí thôi mà.

Toàn bộ quỷ nha và Diêm Vương đều trở mắt nhìn nhau, mãi sau Diêm Vương mới khôi phục được tinh thần, nói “Bốn vương chẳng phải đã phán người đi tử vong thành sao? Có gì người lại chạy đến đây làm loạn vậy? Đã biết mình sai chưa? ”

“Ta không muốn tới đó ! Vì ta không hại người, ta không phục. Ông phán oan cho ta.”

“Người không phục? Được, ta sẽ nói hết tội của người à nghe”. Diêm Vương vung tay lập tức hiện ra một quyển sổ sinh tử màu bạc.

“...” Ta thật sự là không biết nói gì, là hần lấy nhầm mới đúng. Diêm Vương đưa mắt hỏi: “Thế nào”. “Diêm Vương người ko thấy trên mặt sổ ghi là “ súc sinh sinh tử” sao. Mà ta thì không phải là súc sinh thì làm sao mà ông tìm được ta ở đây.

“A...” Diêm Vương then thùng đổ cả mặt vội vội vàng vàng lục lọi tìm kiếm mò mẫm mọi thứ trên bàn cuối cùng lấy ra một quyển sổ khác với cái tựa “Sinh tử” chìa ra trước mặt ta. Một lúc sau ta bỗng nổi sùng lên, mặt hầm hầm lớn tiếng nói “Cái gì....người nhìn thấy ta mà chết có 123 người, biết ta muốn đến chỗ người mà 456 người chết, biết ta mà sinh ra ghét có 789 người, những người này đều tính ra từ trên đầu ta sao?”

“Hả... Người nói cái gì? ” Diêm Vương thấy bắt đầu nhức não và choáng váng tập hai.

“Đủ rồi, địa phủ không phải là nơi để cho người có thể tùy tiện làm loạn”

Ta tìm nơi phát ra tiếng nói mà nhìn lại, kia chẳng phải là Mạnh bà bị ta dọa cho ngất xỉu đó ư? Lại còn đang trừng mắt nhìn ta, trên tay bà ta còn cầm sợi dây thừng buộc vào đầu con trâu. Chắc không phải bị ta dọa tới mức đổi làm nghề chăn trâu đấy chứ.

“Muốn ta không làm loạn cũng đơn giản thôi, cho ta đi đầu thai là được.”

“Thả người đầu thai để rồi người lại nguy hại đến nhân gian à. Không bao giờ. Bây giờ ta không muốn nhìn thấy người và cũng không muốn người đứng đây mà nhiều lời vô nghĩa. Lập tức cút ngay về tử vong thành cho ta.”

“Hừ, ta cũng chẳng rảnh rồi mà làm trò vô nghĩa với các người. Nếu không cho ta đầu thai, ta vẫn sẽ ngồi ở đây xem các người làm gì được ta.”

“Xem ra, người rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt phải không?”. Chỉ thấy Mạnh bà thả sợi dây cột trâu ra, nhẹ nhàng nói “A ngưu, xông lên.”

Con trâu nghe lệnh vô cùng hưng phấn, à không phải, ta nghĩ nó hưng phấn như vậy là vì nhìn thấy ta mới đứng. Lập tức hai lỗ mũi của nó phì phò ra cả khói nhắm tới chỗ ta đứng.

“A

” Đáng ghét, là tên chết tiệt nào nói lúc chết mà mặc quần áo màu đỏ thì khi chết sẽ biến thành quỷ muốn làm cái gì thì làm cái đó. Cho nên lúc chết ta mặc cả người toàn màu đỏ, hiện tại lại bị trâu đuổi, thật không nên nghe theo cái lời đồn chết tiệt này.

Nhân gian thì chủ nhà thả chó ra tiễn khách còn đằng này địa phủ lại thả trâu mới ghê. Ta bị xe tông chết chưa đủ sao, giờ còn muốn thả trâu húc chết ta à.

“A

~~” giẫm chân thì nhận ra không có gì. “Cứu mạng, cứu mạng, ta.....không biết ...bơi”. Hiện giờ ta không bị trâu đuổi nhưng lại đang vùng vẫy trong nước.

“Không được rồi, cô ta đang nhảy vào sông nghịch sinh rồi.”

“Nghịch sinh? Phải chăng chính là nơi có thể chuyển đổi sinh mệnh không theo bất kì hướng nào?”

“Chính xác, không ngờ lũ tiểu quỷ các người lại hiểu biết nhiều như vậy, hà hà”

Thấy Diêm Vương khôi phục thần khí, tên tiểu quỷ quỳ xuống nói một cách cung kính “Đại vương!”

“Haha, đứng lên đi.”

Ta mà vào đây chắc chắn sẽ bị chết đuối, vậy mà đám bọn họ lại có thể thản nhiên đứng tán phét sao. “Mau cứu, cứu...” Tính mạng còn chưa được bảo toàn thì đã nghe tiếng Diêm Vương nói “Vốn người đại náo địa phủ, ta phải dày người xuống mười tám tầng địa ngục mới đúng, nhưng bốn vương tử bị bỏ qua cho người, đó là phúc đức của người. Coi như đó là tạo hóa của bản thân người, đi đâu thì đi đi”.

Cái gì

Được

Lại thêm một tên nữa

ta sẽ nhớ kỹ bản mặt của ông. Thấy Diêm Vương kia cười tươi như hoa đào thật là đẹp, nhưng loại sắc đẹp như vậy trông thật đáng ghét. Lần sau nếu để ta gặp mặt ông, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ qua cho ông. Thân thể mặc cho dòng nước đẩy trôi dập dềnh đến một nơi nào đó.

3. Chương 3

“Tên Diêm Vương đáng ghét, ta đánh chết ông, đánh chết ông” Hiện tại ta đang dùng sức giặt quần áo, tay kia cầm cây gậy ra sức đập, ta đập đập đập. Chỉ đáng thương cho quần áo bị ta đập tới mức thê thảm, nhưng cũng không thể trách ta được, đi theo dòng nước chẳng ngờ lại trôi dạt tới cái nơi cổ đại không ai biết này. Đã vậy lại còn để ta thành một tên ăn mày cả người hôi kinh khủng, mỗi ngày ta đều ra sức tắm rửa nhưng vẫn không thể tẩy sạch được cái mùi hôi chết tiệt đó, đã vậy không ngờ lại còn bị mua đến thanh lâu, hay thật. Tuy thân thể này không khác mấy so với cái thân thể cũ, bộ dạng vẫn không thay đổi, không đảm đương được vị trí kĩ nữ nên mới bị đuổi đến cái nơi giặt giũ với một đồng quần áo chồng chất cao như núi. Giặt hoài giặt mãi mà đồng đồ vẫn không vơi đi tí nào, đáng ghét. Nhìn cái chồng chất cao như núi này, ta thấy khó hiểu, nữ nhân có nhất thiết phải mặc nhiều quần áo như vậy không? cuối cùng đành nào chả phải cởi, còn mặc làm quái gì chứ! Cứ thế nằm trên giường mà chờ người tới có phải bớt việc hơn không.

“A~ chàng xem, kia chẳng phải là nữ nhân xấu xí mà mọi người đồn đại sao? Nghe đâu nam nhân mà nhìn thấy cô ta thì sẽ mất hứng gặp người khác luôn. Hahaha”

Nghe thấy tiếng cười, ta hung hăng quay người lại, trừng mắt nhìn. Tiếng cười đó là của tân hoa khôi mới vào – Liễu Yến.

“Nhìn cái gì mà nhìn, đồ quái dị, có tin ta móc hai con mắt của ngươi không.”

“Ta nhìn cô vì ta thấy Liễu tỷ tỷ có nhan sắc như phù dung tỷ tỷ,~~ hahaha~~”

“Đương nhiên. Mọi người đều nói rằng ta xinh đẹp như một đóa hoa sen mới nở, hahaha.~~”

Đương nhiên cô ta không biết phù dung tỷ tỷ mà ta nói đến là ai, lại còn tự ỉnh là mỹ nhân, haha~~ ta cố nén nhịn một trận cười dữ dội.

“Cô ta chính là người mà nàng nói là thiên hạ đệ nhất xấu nữ?” Từ sau lưng Liễu Yến bước ra một con heo, không đúng, là con người nhưng lại vô cùng giống heo! Dám dùng ánh mắt tò mò nhìn ta từ trên xuống dưới, coi ta chẳng khác nào tinh tinh trong vườn thú, quái nhân dị dạng làm cho ta vô cùng khó chịu.

“Đúng đó Trương công tử, nghe nói cô ta xấu đến mức làm cho người nhìn vào cũng muốn tự sát đó”. Giọng nói nũng nịu làm cho ta nổi hết cả da gà.

“Vậy sao? Được rồi, ta cũng muốn nhìn một chút” Nói xong hắn còn dùng bàn tay ngả ngón vuốt ve tấm vải thô che trên mặt ta. Buồn nôn, ta không chút do dự lau thật sạch vết tích của móng giò kia.

“Á à, còn dám khinh ta, để ta nhìn mặt của ngươi”. Trương công tử ra tay đồng thời cầm cây tiêu hướng đến miệng ta, “Đừng...” ta ra sức trốn tránh, thấy Liễu Yến kia đang đứng một bên xem kịch vui, ánh mắt đầy vẻ chế giễu chờ xem ta bị tên Trương heo này làm nhục.

Đáng ghét, ta không thể nhịn được nữa, ta kéo tấm vải che mặt xuống xoay một tiếng.

Người muốn nhìn ta sẽ cho người nhìn đủ, ha ha

~~ “A

”

4. Chương 4

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên, Trương công tử tay run run chỉ vào ta nói: “Xấu quá ~”sau đó ngã rầm xuống đất.

A di đà phật, thiện tai thiện tai, không phải ta cố ý đầu nưa, là người bức ta, Diêm vương ông đừng có đổ lỗi hẳn chết là do ta à nha, chính hắn muốn nhìn chứ không phải ta cố ý, đúng không? Mà sao Liễu Yến kia

không thấy phản ứng gì nhỉ? Vẫn kiên trì giữ một tư thế, vẻ mặt tươi cười như trước, lợi hại, rất lợi hại, ta bội phục cô rồi đó, đây là lần đầu tiên có người nhìn thấy ta mà vẫn không phản ứng. Ta mang theo vẻ mặt thường thức nhìn nàng.

“Trời ạ, Yên nhi ngoan của ta, hóa ra cô ở trong này làm hại ta tìm khắp nơi”. Đại nương thanh lâu đẩy nhẹ Liễu Yên, nhưng sao không có phản ứng? “Yên nhi cô làm sao thế, chẳng phải cô rất muốn gặp Long công tử sao?” Đại nương lại đẩy thêm một chút “Bịch...” Liễu Yên cứ đứng như trời trồng không chút động tĩnh, rồi ngã xuống cũng không kêu một tiếng.

Oa!! Không phải là bị ta hù chết đó chứ? Trời ạ, lại có thêm một người chết do ta, ta có mị lực lớn như vậy sao?

Thấy bộ dạng của Liễu Yên, đại nương sợ tới mức ngậy người ra một lúc, rồi lại nhìn tới mảnh vải che mặt của ta, lập tức hiểu được mọi chuyện “Nha đầu thối, đồ nha đầu chết tiệt này, đeo khăn lên mau bằng không ngày mai cô đừng hòng nhìn thấy mặt trời”. Nói chuyện mà bà ta cũng không dám mở mắt nhìn ta một chút là sao?

Thật đáng ghét, sao lúc trước lại thu nhận nha đầu thối này cơ chứ, bây giờ ngân lượng đang ở ngoài kia chờ ta thu về, không có hoa khôi thì thật đáng tiếc. Ài

đại nương khẽ thở dài “Mang vào xong chưa?”

“Rồi ạ”.

Nghe được câu trả lời của ta. Đại nương mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn hoa khôi nằm trên mặt đất rồi lại nhìn sang ta “Cô, đi theo ta”.

5. Chương 5

“Đại nương... y phục này là..?” Lúc này ta đã được thay một y phục tuyệt trắng bằng lụa mỏng, mỗi bước đi đều nhẹ nhàng rung động cảm giác như bay trên mây vậy, đẹp quá. Đẹp? đúng vậy, lần đầu tiên ta cảm thấy mình dường như đẹp lên, trên mặt cũng mang chiếc khăn che tương xứng với bộ y phục.

Nhìn mình ở trong gương, nếu không bỏ cái khăn che này ta ảo tưởng nhất định mình là một tiên nữ, đến ta cũng si mê một lúc lâu nữa là.

“Được rồi, đừng có nhìn nữa, mau ra tiếp khách đi”.

Tiếp khách? Không phải chứ ~? “Đại nương, bà nói tôi đi tiếp khách? Tôi?” Ta kinh ngạc há hốc cả miệng ra.

“Đúng vậy, chính cô đi tiếp khách, ta nói cho cô biết, vị khách hôm nay không giống bình thường, nếu cô làm hỏng thì...hà hà...” Đại nương âm thầm cười gian xảo, ánh mắt không ngừng đảo quanh phòng, ta có dự cảm là bà ta đang tính kế để đối phó ta như thế nào.

“Nhưng mà bộ dạng này của tôi sao mà đi tiếp khách được, tôi xấu như thế này, vị khách đó mà nhìn thấy không chừng sẽ ngắt mất.” Ta phải tranh thủ lần cuối mà từ chối mới được.

“Cô vậy thì sao nào? ta thấy rất tốt, chỉ cần cô không tháo cái khăn che mặt này ra thì đến ta cũng thấy cô chẳng khác nào nữ nhân bình thường”.

“Nhưng mà...nhưng mà vị khách đó cũng chưa từng gặp tôi, lỡ họ nói muốn nhìn mặt tôi thì biết làm thế nào?”

“Làm thế nào thì tự cô đi mà giải quyết, tóm lại ta nói lần cuối cùng, nếu cô để ta phải dùng biện pháp cưỡng chế thì ta sẽ làm cho cô sau này sống không bằng chết”

“Có thể tìm người khác được không

” Hu hu, sao số ta lại khổ như vậy chứ..

“Nếu được như cô nói thì ta đã đi tìm từ lâu rồi, nơi này đông khách, nhắm mắt cũng có thể nói ra tên các vị cô nương ở đây, tìm người khác không được bởi vì hần nghe nói có hoa khôi mới cho nên ra giá gặp riêng Yến nhi, nhưng...nhưng Yến nhi bị cô dọa làm cho bất động, sao có thể cho ra gặp khách được” Đại nương nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi.

Ồ ~ Hóa ra Liễu Yến không chết, chỉ bị dọa đến bất động thôi

~ A di đà phật, ta không có tạo nghiệp chướng.

“Cho nên...chỉ có cô thì hần mới chưa từng gặp, hơn nữa Yến nhi cũng là bị cô dọa, tất nhiên cô phải chịu trách nhiệm rồi”.

Ta thêm vào, đại nương này và Diêm vương đúng là giống nhau không biết phân biệt phải trái! Ta không cổ ý, thế mà cứ nói người là do ta hại, nghiệt là do ta gây

~ Ài

~~ phật tổ, sao ông không mở to mắt mà nhìn tiểu nữ đáng thương này, hu hu...

“Đại nương, Long công tử đã giục đòi gặp người rồi”.

“Ta biết rồi, cậu đi nói với hần, Yến nhi sẽ lập tức đến ngay”.

Đại nương cầm lấy tay ta đi ra cửa phòng.

6. Chương 6

Cánh cửa định mệnh nhẹ nhàng mở ra.

Haizz, phật tổ bồ tát có linh thiêng hãy phù hộ cho ta.

“Long công tử, Yến nhi đến đây, haha

” Đưa ta vào trong phòng, sau đó đại nương lập tức rời khỏi.

Trong phòng có hai người, một người ngồi ở ghế bên cạnh bàn, còn người kia ngồi ở ghế dài bên cạnh cửa sổ, nhìn ra ánh trăng sáng ngời bên ngoài.

“Nàng chính là Liễu Yến?” Nam nhân mặc áo xanh thường ngồi bên cạnh bàn lên tiếng hỏi trước.

“Vâng, chính là tiểu nữ”. Ta cuối đầu thi lễ theo điệu bộ của tiểu thư khuê các.

“Ngẩng đầu lên cho ta xem nào.”

Ta khấn trương quay đầu, chậm rãi ngẩng lên. Hần! Sao hần lại giống tên đã tông xe vào ta thế kia, rõ là ghét. Lập tức ánh mắt nhìn hần của ta trở nên hung dữ.

“Nàng... biết ta à?”

“Không, tiểu nữ không hề biết công tử.”

“Thật ư? Vậy tại sao lại phải che mặt? Nữ tử chốn thanh lâu mà còn sợ bị người ta nhìn thấy mặt à?” Lúc nói xong hần còn lấy cây quạt ngả ngớn mơn trớn cái khăn che mặt của ta.

Tên này thật đáng ghét, ta đang nghĩ tới việc kéo khăn che mặt xuống để dọa hần ngất thì: “Nếu như cô dám làm cho đại nhân của ta bỏ đi, ta sẽ làm cho cô sống không bằng chết...” nhớ tới lời của đại nương cùng với tiếng cười khùng bố của bà ta nên đành phải ngừng suy nghĩ đó lại, nhưng biết ứng phó ra sao đây...

“Nếu tiểu nữ đã được đưa đến trước mặt ngài thì muốn xem cũng không vội~, giữ một chút thần bí chẳng phải sẽ hay hơn sao?” Mau nói được đi nào, người không nói ta khóc liền đó nha.

“Hahaha, được thôi.”

Phù

thở phào một hơi, nhưng không biết hấn vô tình hay cố ý mà cầm cây quạt quạt lướt qua tấm lụa mỏng của ta. Sợ quá ta đành phải đứng cách xa ra chỗ hấn.

“Haha... Yền nhi, sao đứng cách xa ta như vậy, mau tới đây nào, chẳng phải hôm nay nàng tới để giúp ta vui vẻ ư? Sao cách xa vậy, làm thế là không được nha... haha...”

“Ngài là Long công tử?”

“Đúng vậy... đến bây giờ vẫn còn chưa nhận ra à?... hahaha”.

Đáng ghét, hóa ra hấn là kẻ hay dạo thanh lâu để sàm sỡ nữ tử, thảo nào bộ dạng lại buồn nôn thế kia, khiến ta liên tưởng đến con cóc.

Nhưng bên cạnh hấn thì ta đâu thể làm theo suy nghĩ được. Ta đi tới phía trước, hấn lập tức ôm ta vào trong ngực, ta không muốn nên hấn mới miễn cưỡng cho phép ta đứng ở vị trí gần hấn nhất.

“Nàng lấy đàn tỳ bà thể hiện một khúc cho ta nghe đi.”

Muốn ta đàn tỳ bà! Ta đàn thế nào được. Nhưng ta chỉ có thể kiên trì tới cùng, lời đàn ra: “Tinh tinh tang tang tinh tang tang tang...” cố gắng, nỗ lực, nhưng dù đàn thế nào cũng chỉ gây ra được vài tiếng này, thật sự là muốn ta chết mà, âm nhạc tuyệt vời ời, mi đang ở phương nào

để ta tới chào người có được không? hu...

“Phụt... hahahahahahahaha, không phải là nàng không biết đánh đàn đó chứ, là hoa khôi mà ngay cả đàn cũng không biết.”

Nghe thấy những lời chế nhạo của hấn, gân xanh trên mặt ta lập tức nổi lên, Giơ cây đàn lên cao ‘ầm’ đàn đã bị ta đập vỡ.

“Nàng...”

“Bổn cô nương không muốn tốn thời gian đi học mấy thứ vô ích đó, bản thân tôi giỏi nhất là hát”.

“Ồ, vậy sao?”

“Đúng, vậy để tôi hát một bài cho ngài nghe xem thế nào”.

“Được, ta sẽ chăm chú lắng nghe bài hát hay nhất của nàng”

Nếu phải hát cho người cổ đại nghe thì ta nghĩ tới bài Vũ Điệp (cánh bướm trong mưa) trong phim Hoàn Châu Cách Cách.

“Muốn quay về một lần kỷ niệm của ngày xưa

Người ơi sao màn đêm mịt mù

Đời giăng bao nhiêu phong ba

Muôn ngàn gió bão gây ngăn cách tình ta

Ở nơi này một mình lẻ loi lạnh lùng

Lòng em luôn đau thương và nhớ anh

Vườn hoang thiếu ánh nắng ấm

Chim trời gãy cánh chơi vơi giữa trời xanh

Người như ngọn gió xua cát bay mịt mù

Người như là nắng soi trái tim ngực tù
Người như ngàn ánh sao lung linh trời mây
Ấm áp như vàng trăng mênh mông giữa đêm rằm
Đời em là cánh bướm bướm bay chập chờn
Trời kia lộng gió sấm chớp giăng mịt mù
Thầm mong người đến đây, e đang nổi trôi xưa tan màu tắm tối...”

7. Chương 7

...Yên tĩnh không một tiếng động....

Sao không phản ứng gì thế? Hay là ta hát không hay? Hay là người ở đây không thích nghe bài hát kiểu như vậy.

Tên họ Long nhìn chằm chằm vào ta, người không bị bộ dạng của ta dọa thì làm ơn có chút phản ứng đi có được không?

“Bài hát này tên là gì?”

Người ngồi bên cạnh cửa sổ kia xoay người lại từ lúc nào thế nhỉ? Một đôi mắt u buồn nhìn ta, Ồ!

Đúng là một mỹ nam tử, vận bạch y ngồi dưới ánh trăng mông lung mờ ảo, đẹp quá...

Ta nhìn đến ngây cả người “Bẩm công tử, bài hát đó tên là Vũ Điệp”

“Vũ điệu! Nàng biết Vũ Điệp ư?” Mỹ nam tử nghe đến hai từ Vũ Điệp thì kích động nắm lấy tay ta lay không ngừng.

Đừng lay nữa, ta bắt đầu chóng mặt rồi đây. “Công tử, tôi không biết người nào tên Vũ Điệp cả, chỉ là thật trùng hợp bài hát vừa này cũng tên là Vũ Điệp thôi”.

“Thật sao?” Về mặt có chút thất vọng.

“Yến nhi, ta càng ngày càng muốn nhìn thấy gương mặt của nàng, có thể hát một bài hay như vậy thì không biết nàng sẽ trông như thế nào đây... hahahaha”. Nói xong còn định kéo khăn che mặt của ta xuống, ta vội vàng nhảy lên nhanh tay bảo vệ khăn che mặt.

“Ồ! Tiểu Yến nhi còn then thùng sao, đừng sợ ~ hahahaha~” Long công tử vừa nói vừa định túm lấy ta.

Còn ta thì tránh né, chớp mắt cái đã bị hất tóm được, một bóng đen tiến lại gần.

“Đủ rồi, Long huynh, nếu nàng đã không muốn người ta nhìn thấy khuôn mặt của mình thì miễn cưỡng làm gì.”

Oa, mỹ nam tử bảo vệ ta, cảm động, cảm động quá... Nếu không phải người đã sớm có người trong lòng thì ta nhất định sẽ yêu người chết mất...hahaha

“Ta làm vậy thì có gì sai à? Tàn huynh để ý tới nàng, chẳng lẽ huynh quên rằng huynh là người của Điệp nhi sao?”

“Ta không quên”.

“Vậy vì cớ gì mà huynh che chở cho nàng ta như vậy, nàng hôm nay đã được ta bao, huynh tránh ra!” Long công tử thô lỗ đẩy mỹ nam tử ra.

Nhưng mỹ nam tử không hề nhúc nhích, ta có cảm giác thật an toàn, ta thích ta thích hahaha...

“Người! Nếu người không tránh ra thì đừng trách sao ta không khách khí.”

“Người định không khách khí thế nào?” Mỹ nam tử làm ra vẻ như đang bị hấn làm phiền.

Oa~ Sắp sửa xảy ra đại chiến rồi, lần đầu tiên có một người đàn ông đánh nhau vì ta, cảm động quá, đánh đi, đánh đi, ai đánh thắng ta sẽ đi theo người đó, hi hi....

“Thiếu gia~~ thiếu gia ~~lão gia tìm người”. Tiếng đập cửa vang lên.

“Đáng ghét, ta biết rồi. Ta về ngay đây.”

Long công tử không phục lườm mỹ nam tử, rồi lại nhìn sang ta. “Tiểu Yến nhi, nếu lần sau chúng ta gặp lại, ta không chỉ muốn nhìn thấy nàng mà nhất định sẽ có được nàng”.

Nhìn ánh mắt lâm vào tình thế bất buộc của hấn, lòng ta không khỏi bồn chồn, không được, ta nhất định phải rời khỏi nơi đây. Bằng không lần sau gặp lại nhất định hấn sẽ ăn ta mất.

Nói xong hấn đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ta với vị mỹ nam tử kia. “Việc vừa nãy...đa tạ công tử đã cứu giúp” Ta lại nhẹ nhàng cúi người, học theo tiểu thư khuê các sao mà thấy mệt mỏi quá.

“Nàng thật sự ko biết Vũ Điệp sao?”

Hóa ra là hấn đang nhớ đến ai kia

ta lại nhận ra được thêm một lần nữa, ta không có hy vọng, hy vọng làm cho hấn thích ta, ánh mắt nặng tình ấy đáng tiếc lại không thuộc về ta, sóng mũi có hơi cay cay.

“Tiểu nữ thật sự không biết người nào tên là Vũ Điệp cả, nhưng hình như nàng ta rất quan trọng với công tử thì phải?”

“Hahaha

” Mỹ nam tử bất đắc dĩ cười, “Nàng còn quan trọng hơn cả mạng sống của ta, nhưng ta lại không biết nàng đang ở đâu, Vũ Điệp của ta”

Lòng thật chua xót, biểu lộ sự u buồn, khiến ta muốn ôm hấn vào lòng mà an ủi.

“Nếu cô nương không biết tin tức của vũ điệp, ta đây cũng không quấy rầy nữa, xin cáo từ.” Nói xong hấn quay người bước đi.

Một chút lưu luyến cũng ko có. Hic, đau lòng quá....

8. Chương 8

Cứ như vậy bọn họ đều đi hết.

Chỉ còn lại ta trong phòng một mình, cảm giác thật cô độc..

“Trời ạ, tiểu bảo bối, Cô lợi hại quá!”

Tiểu bảo bối? Toàn thân ta lại nổi da gà “Đại nương, bà không bị sao đấy chứ?”

“Ta đâu có sao”

Không sao mà cứ gọi người ta bằng cái kiểu sồn da gà như vậy!

“Nhưng ta rất ngạc nhiên, cô xấu như thế nhưng lại biết hát, ta ở bên ngoài đều nghe thấy hết, hát hay thiệt đó nha!”

“Thì sao?” Linh cảm xấu của ta càng lúc càng trở dậy.

“Cho nên ta nghĩ ngày mai, cô lên đài biểu diễn tài hoa nhé, ta đang nghĩ sẽ để cô thay thế Liễu Yến, trở thành con át chủ bài Dạ Xuân các

ha ha

”

Biểu diễn tài hoa thì ta đây rất sung sướng, nâng ta lên làm ngôi sao ta cũng rất vui vẻ đồng ý, nhưng ta không muốn tại cái nơi nguy hiểm như thế này đâu, thấy ánh mắt sáng như đèn pha của đại nương, ta tuyệt đối có một dự cảm không lành. Bà ta đâu có để ta làm trò dễ dàng như vậy được, nhất định là sẽ bắt ta bán thân, như vậy ta lại càng hạ quyết tâm rời khỏi nơi này.

Tối hôm sau...

Quả nhiên ta bị bắt lên đài....

“Các vị khách quan, hôm nay Dạ Xuân các của chúng ta có một hoa khôi mới, tên là Bạch Ngọc, bây giờ nàng sẽ biểu diễn ca khúc *Ngoạn hồng trần*, hy vọng sẽ được mọi người ủng hộ.”

Đại nương xuống phía dưới mang về mặt tiếp đón.

Tiếng hát vang lên...ca khúc này là ta giành cả buổi sáng ngủ bù để tập hát đó, bây giờ ta buồn ngủ quá à, rất muốn ngủ, hát nhanh lên một chút, nhanh nhanh rồi chạy khỏi đám người này.

Vũ công nhẹ nhàng múa theo nhịp, di chuyển xung quanh ta, cảm giác chân thực như ngôi sao trên tivi, nếu đây không phải thanh lâu thì có lẽ ta đã vô cùng sung sướng rồi.

“Hồng trần thật nực cười

Si tình là thứ nhảm chán nhất

Tự cao tự đại cũng tốt, cuộc đời này tình ái có được bao nhiêu

Thầm muốn đổi nửa đời tiêu dao

Người cười trong mộng đã hoàn toàn quên mất trời tối quá sớm

Kiếp sau khó xóa đi yêu hận

Uống rượu xướng ca nguyện vui về đến già

Cơn gió lạnh và hoa đẹp không cản được ta ngao du

Trời càng cao lòng càng ít hỏi sao nhân quả có bao nhiêu, một mình say trong giấc nồng

Hôm nay khóc ngày mai cười không cầu ai thấu hiểu bản thân kiêu ngạo

Vừa hát vừa múa ca

Đêm dài từ từ trôi qua

Tìm kiếm khóa hoạt khắp nhân gian”

Ta hát xong, phía dưới liền vang lên tiếng vỗ tay không ngớt.

“Hay, hát rất hay”

“Thêm bài nữa đi!!”

Vỗ tay không ngừng, ủng hộ không ngừng, ta lập tức lấy lại tinh thần.

Nhưng khi nghe được một câu bên dưới ta liền có cảm giác như bị hắt một chậu nước lạnh vào người.

“Một vạn lượng, đêm đầu tiên của nàng, ta mua”.

Đêm đầu tiên của ta! Là tên nào không muốn sống dám mua đêm đầu tiên của ta hả? Ta sẽ xuống dưới tìm bằng được cái tên không muốn sống kia, nhìn ra lại chính là tên công tử mặt lợn? Hắn không chết à!

Chỉ thấy tên mặt lợn kia cười ha ha, còn nháy mắt với ta, chứng minh hắn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt, không hề có việc gì

~ miệng tên lợn béo kia còn không ngừng hôn gió với ta.

Hoá ra là không chết? Liều Yến không chết, tên mặt lợn cũng không chết, chẳng lẽ khả năng của ta giảm rồi sao? Chỉ thấy đại nương không ngừng gật đầu, không ngừng cười, còn ta thì thấy tai vạ sắp đến tới nơi rồi, không thể không trốn. Nhưng biết trốn thế nào đây!!! Thần tiên ơi, các người ở đâu mau tới cứu ta đi

9. Chương 9

Sau đó ta bị người ta ném thẳng vào phòng.

“Đại nương, bà làm gì đi chứ! Bộ dạng tôi thế này bà còn định bắt tôi tiếp khách sao, bà có lương tâm không đây?”

“Tiểu bảo bối, nếu hôm nay cô tiếp đãi tốt vị khách này cho ta, về sau cô muốn gì, đại nương đều mua cho cô, cô chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thôi”.

Cái gì! Ta hận~~ Ta thật sự hận mà, lúc Diêm Vương không cho ta đầu thai, ta cũng chưa hận đến như vậy, ta tin rằng nếu bây giờ trong tay ta có đao, nhất định sẽ chém chết bà ta. Nhưng so với đao thì thứ vô hình có thể giết người chính là khuôn mặt ta.

Ta lập tức kéo khăn che xuống, định bụng sẽ chạy ra ngoài.

Nhưng lại bị túm được, đại nương này tuy nhắm mắt nhưng hành động chuẩn xác không hề chệch một li tât một cái rõ đau lên mặt ta “Bốp.....” Năm ngón tay lập tức hiện rõ ràng trên mặt, ta chỉ cảm thấy mặt mình nóng và hơi đau rất.

“Hừ, cô đúng là không biết xấu hổ, ta nói cho cô biết, hôm nay nhất định cô phải tiếp vị khách này, nếu cô còn muốn dọa người ta bằng khuôn mặt ấy, ta sẽ tắt nến đi hết, đến lúc đó trong phòng... hà hà, không ai có thể nhìn rõ khuôn mặt xấu xí này của cô, cho nên dù cô có mang khăn che hay không ta cũng không sợ.”

Nói xong phải áo đi ra.

Bên trong trở nên tối om, bây giờ rốt cuộc ta mới thấy thông cảm cho nỗi thống khổ của phạm đàn bà, không cam chịu thì biết làm thế nào bây giờ, tuyệt vọng làm cho ta ngay cả dùng khí khóc cũng không có, khóc cũng không biết làm thế nào.

Ta đứng lên, tìm trong căn phòng tối thui này xem có vũ khí nào có thể phòng vệ mình hay không, nhưng lúc ta đang tìm thì cửa đã mở ra. Tiếp đó vang lên giọng nói “Hahaha... tiểu mỹ nhân, ta đến đây...”

“A! Người đừng có qua đây, người không biết ta là ai sao? Ta chính là thiên hạ đệ nhất xấu nữ! Nếu người muốn tới thì cũng đừng trách ta...”

Đối phương sau khi nghe được có vẻ như hơi sửng sốt một chút, ta nghĩ hắn sẽ sợ hãi rồi từ bỏ, nhưng không ngờ hắn lại xông đến, không ngừng chu cái miệng như heo kia về phía ta. “Đừng! Người muốn chết hả, ta đã nói ta là...”

“Nàng thì thế nào, haha! Lần trước bị nàng dọa cũng không ít nha, cũng may hôm đó trời tối, ta nhìn không rõ, bằng không ta đã bị dọa cho chết khiếp rồi, nhưng bây giờ ta chẳng nhìn thấy thì còn sợ gì nữa, ta muốn đem tất cả những nợ nần từ lần trước trả lại cho nàng, haha! Ta muốn ngày mai nàng có muốn cũng không xuống giường được!”

Hoá ra là trời tối nên không nhìn rõ, thế mà ta cứ tưởng năng lực của mình giảm sút rồi, nhưng giờ cũng không phải lúc để ta vui mừng, hắn bắt đầu có ý định cởi quần áo của ta ra! Cứu mạng!

Ta chỉ có thể ở kêu lên bất lực ở trong lòng.

“Cạch...” Chẳng ngờ xuất hiện một người ngoài cửa sổ, một tay túm lấy ta, một tay đánh về hướng trụ công tử, oa~~ hấn đến cứu ta, ông trời thật sự đã nghe lời cầu cứu của ta rồi, về sau ta sẽ thấp thật nhiều nhang cho ông, hahaha.

Lại không ngờ tên trụ công tử kia không sợ hãi chút nào, ngược lại vươn một tay ra so chiêu với người nọ.

Không nhìn thấy gì mà hấn cũng có thể múa võ ư?

Chỉ thấy cả hai người bọn họ dùng một bàn tay không ngừng đánh trước mặt ta, làm ta nghĩ đến Chu Bá Thông đầu tay, bọn họ tay kia thì kéo ta, trông hệt như đang kéo co. Nhưng cơ thể ta đâu phải dây thừng, bọn họ thì cứ kéo ta như vậy, ta cảm giác cơ thể của mình như sắp đứt ra làm hai, thật khó chịu. Ông trời à xin quay lại cứu ta lần nữa đi!

“Ầm...” Nóc nhà bị phá? Một đồng mái ngói rớt xuống phía dưới, hai người kia đồng thời thả tay đang kéo ta ra, vọt sang hai bên, một mình ta ở giữa bị ngói rớt trúng. “Đau quá...”, đau muốn chết đi được, ông trời muốn cứu ta như vậy sao. Hu hu...

Đột nhiên eo ta bị túm lấy, cảm giác cơ thể như đang bay lên. Lại một người khác tới cứu ta sao? Vận may của ta đúng là nhiều quá nhỉ, không đến thì thôi, đến thì tới cả hai. Ánh trăng soi vào trong phòng, ta nhìn thấy gã trụ công tử kia, còn một người nữa là ai? Hóa ra là mỹ nam tử. Vui quá, hấn cũng đến cứu ta kia à.

Đáng tiếc lúc này không phải lúc thích hợp để thể hiện tâm tình của ta, mặt khác đã bị một kẻ áo đen mang ra khỏi nơi đó.

“Oa, cao quá!!” Hiện giờ ta đang bị người ta dùng khinh công bay tới bay lui trên trời, cảm giác thật là hưng phấn, hóa ra cổ đại thật sự có khinh công, mây và gió thì nhau vụt qua ta, ta dùng tay bắt lấy nhưng đáng tiếc vừa chạm tới đã tan biến.

“Cô không sợ à?” Tên áo đen hỏi.

“Sao ta phải sợ, sợ thì có ích gì? So với việc ở lại đó thì đi theo người chẳng phải tốt hơn sao. Haha” Ta cười vui vẻ. Cảm giác vô cùng tự do và sung sướng, rốt cuộc thì cũng bay ra khỏi cái nhà giam kia. Mặc kệ về sau có bao nhiêu khó khăn cũng đều là chuyện sau này, bây giờ ta chỉ nghĩ đến việc hưởng thụ niềm vui hiện tại thôi.

10. Chương 10

Không biết đã bay bao lâu.

Cuối cùng chúng ta cũng đáp xuống bên một dòng suối, nơi đó còn có một con bạch mã, ta hưng phấn chạy tới vuốt ve con ngựa. Lớn như vậy chứ đây là lần đầu tiên ta được tiếp cận với một con ngựa thật sự.

Tên áo đen nhóm lửa, sau đó cỡi mặt nạ ra, ta nhìn khuôn mặt hấn chỉ khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, so với ta còn quá nhỏ, thể mà lại có võ công giỏi như vậy, không khỏi làm cho ta vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị.

Ta bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết được chưa, sao cậu lại cứu tôi?”

“Là Tuấn vương gia kêu ta cứu cô ra.” Thiếu niên còn đưa ra một khối kim bài cho ta xem.

Ta vừa thấy khối kim bài kia đã nghĩ ngay đến việc làm thế nào lừa lấy nó mang đi bán, rất giá trị đó, haha

“Tuấn vương gia? Là ai?”

“Cô không biết Tuấn vương gia là ai?” Thiếu niên tỏ vẻ vô cùng khiếp sợ.

“Đương nhiên là tôi không biết rồi”. Trời ạ, ta mới tới nơi này chưa được bao lâu mà.

“Tuấn vương gia là con trai duy nhất của đương kim Bát vương gia, hơn nữa thông minh hơn người, vô cùng tuấn lãng, nữ nhân trong kinh thành này ai cũng muốn trở thành đối tượng thành thân của người, mỗi ngày người tới cửa cầu thân ko dưới một trăm, nhưng mà...”

Nghe thiếu niên thao thao bất tuyệt khoe khoang, ta lại thấy như Đường Tăng đang đọc kinh, đầu ong ong ong ong ong.... Cứ như có một đám ruồi bọ đang bay qua bay lại trên đầu. Vì thế ta giơ tay trái lên, không hề suy nghĩ, “Bốp...” đánh con muỗi một cái.

“Cô...sao cô lại đánh ta?” Thiếu niên tức giận đứng lên.

“A! thật là ngại quá, chỉ là tôi nhìn thấy con muỗi bay đến mặt cậu, nó muốn hút máu cậu, cho nên tôi giúp cậu đánh chết nó.”

“Có thật không?”

“Đương nhiên rồi, không tin thì cậu nhìn xem.” Ta hào hứng đưa tay ra cho hắn xem.

Thiếu niên cúi đầu. “Bốp...”

“Sao cô lại đánh ta nữa?” Thiếu niên đưa tay ôm cái mặt bị ta tát một cái.

Ta vô tội nhìn hắn “Không phải đâu, lúc cậu vừa tới gần tay tôi, tôi nhìn thấy con muỗi đó vẫn chưa chết, sắp sửa hút máu cậu nữa, cho nên tôi lại... tát cậu một cái, cuối cùng con muỗi cũng chết, cậu không tin thì xem này...”

“Thôi khỏi” Thiếu niên cảnh giác nhìn ta, ngồi cách xa vị trí cũ vài bước.

Hờ hờ, cuối cùng tên nhóc này cũng thông minh ra rồi.

11. Chương 11

“Đủ rồi, cô ngủ đi, ngày mai sẽ ta đưa cô tới gặp Tuấn vương gia”

Nghe xong cậu thiếu niên nói ta cũng cảm thấy thật mệt mỏi, chậm rãi tiến vào giấc mơ đẹp.

Ngày hôm sau, chúng ta đi vào trong rừng, thấy ở đó đã có người chờ sẵn.

“Hắn...hắn chính là Tuấn vương gia mà cậu nói?”

“Đúng vậy, người ấy chính là Tuấn vương gia, Long Phụng Hoàng”.

Ngất! Sao lại là Long công tử! Ta quay người định trốn đi, đáng tiếc, thiếu niên kia đã nhanh nhẹn túm được tay của ta “Cô muốn trốn hả? Nhiệm vụ của ta là phải đưa được cô tới trước mặt Vương gia”

“Tôi không thể đến đó được”.

“Không được”. thiếu niên kéo ta đi đến phía trước.

Xem ra không giả tuyệt chiêu là không xong. “Cậu kia, nhìn tôi” Ta lớn tiếng ra lệnh.

“Cô... ” thiếu niên nghi ngờ quay đầu lại, vừa thấy khuôn mặt không còn che nữa của ta thì đã gục xuống.

Ta vội vàng kiểm tra xem hắn còn thở không, cũng may, chỉ bị ngất đi thôi.

12. Chương 12

Nhìn thiếu niên nằm trên mặt đất, trong lòng ta tự nhiên cảm thấy tội lỗi, nhưng ta còn làm hơn thế nữa, ta cởi hết y phục của hắn ra rồi thay vào.

Bởi vì mặc bộ quần áo mỏng này quả thật quá lộ liễu, còn khăn che mặt thì sao đây? Thấy đuôi ngựa mắt ta lập tức sáng lên, có rồi! Ta dùng kéo cắt ít đuôi ngựa làm râu dán lên mép. Sau đó nhìn xuống vị thiếu niên trơ trọi kia liền lấy vài lá cây to to che thân thể cho hắn. Ài, tôi cũng không có lỗi với cậu nha, còn lấy lá che thân cho cậu. Thấy bóng người kia vẫn còn đang đợi, ta dắt con ngựa đi khỏi chỗ đó.

Tới phố xá đông đúc, nhìn những người khác nhau, nghe những chuyện khác nhau, ta cũng cũng hiểu được chút ít sự tình trong thời đại này. Ta mang bán tấm lụa che mặt kia cũng chỉ được vài lượng bạc, biết sống thế nào đây...

“Nè, lão huynh, ta có việc rất tốt, ngươi có muốn làm không?” Một người đàn ông cao lớn vỗ vai ta rồi nói “Việc? việc gì?”

“Giết người, có làm không?”

“Phụt...” Trà ta vừa uống trong miệng đã bị phun ra hết. “Giết người? Gì chứ sao lại tìm tôi??”

“Ngươi không phải sát thủ sao?”

“Trông tôi giống sát thủ chỗ nào hả?”

“Ngươi không biết sao? Chỉ cần mặc đồ đen thì không phải là sát thủ cũng là thích khách đó.”

Hả? Hoá ra màu sắc quần áo cũng biểu đạt nghề nghiệp kia à, thời đại này thật đúng là loạn. Nhìn trên đường vô số người mặc áo đen đi lại, ta còn tưởng mặc đồ đen là bình thường chứ, không ngờ là ...

“Vậy sao quan phủ không bắt những người đó?” Nếu mặc đồ đen thì chính là sát thủ với thích khách rồi còn gì.

“Bắt? ha ha... chính chúng còn tìm tới những người đó để làm việc, bắt bọn họ chẳng phải là tự bắt chính mình hay sao?”

“Ồ, vậy sao ông lại chọn tôi?”

“Bởi vì ngươi đủ hung ác”

Hung ác? Là chỉ râu trên mặt ta quá khoa trương nên mới bị cho là hung ác ư?

13. Chương 13

“Thế nào? Lão huynh có làm không?”

Làm sát thủ.... ta cũng chưa từng nghĩ tới, nhưng mà nghĩ đến cái túi tiền đáng thương của ta, nếu không tìm được công ăn việc làm chắc ta chuẩn bị ra ngủ đầu đường mất, dù sao ta ở hiện đại cũng chịu nhiều oan uổng, có thêm nữa cũng chẳng sao

“Được, khi nào, địa điểm ra sao?” Ta cũng không cần phải giết người, ta là cao tay đánh kẻ thôi, chỉ cần ta liếc mắt một cái, người đó chết là điều không thể nghi ngờ.

“Tốt, cuối cùng cũng đủ người rồi” Mã đại hán vui sướng nói.

Hoá ra là hắn muốn đủ người, có nghĩa là phải hành động tập thể? Giết người việc gì phải khó khăn như vậy, một mình ta cũng đủ rồi.

“Người nhìn đây, đi về hướng này năm trăm bước, sau đó đi ba vòng nữa, tới khi gặp một tên ăn mày thì nói ám hiệu với hắn, sau đó có thể cùng nhau hành động”.

“Ám hiệu là gì?”

14. Chương 14

“Phản Thanh Phục Minh”

“Phụt...” Lại một ngụm trà nữa bị ta phun ra, phản thanh phục minh? “Đừng nói với tôi ông là người ở Thiên Địa Hội đấy nhé?”

“Làm sao người biết?” Về mặt hắn khiếp sợ.

“...” Xong rồi, không ngờ thời đại này mà cũng có thiên địa hội. “Vậy ông tìm người có phải là muốn ám sát Hoàng thượng?” Ta cũng chỉ là tùy tiện nói ra, nào ngờ sắc mặt đại hán lập tức thay đổi, trông có vẻ định phản bác lại nhưng không nói gì.

Vạch đen lập tức hiện rõ trên mặt ta

đừng có nói là lại bị ta đoán trúng rồi nha

~~ “Việc nguy hiểm như vậy tôi không làm đâu.” Ta còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa, đâu có nghĩ tới việc gặp Diêm vương nhanh như vậy.

“Kệ người có làm hay không, dù sao người đã biết hết rồi, vậy thì...” xoạt..., hắn rút bảo đao nhằm đúng hướng đầu ta.

Ta nhanh chóng né được, vội vàng chạy xuống lầu nhưng lại bị hắn đuổi theo đòi giết, hắn biết khinh công, mà ta thì lại không nên hắn đã mau chóng vọt tới trước mặt ta, ta quay đầu chạy, cùng chơi trò bắt cướp với hắn, ta trốn đông trốn tây, còn luôn hô to cứu mạng nhưng chẳng ai thèm để ý cả, đã vậy họ còn hò hét: “Cố lên, cố lên, này, ta với người cá xem lão tử kia còn chạy được bao lâu?”

“Ta cá là một lát nữa thôi sẽ bị bắt”.

“Có lẽ cũng chống đỡ được một lát”

=====

Nghe thấy bọn họ nói như vậy, ta thiếu chút nữa thì tức chết, cái xã hội này sao không có chút đồng tình nào vậy, còn hò hét ủng hộ, thảo nào nhiều người đi làm sát thủ như vậy, mình không giết người khác, không chừng sau này có người muốn giết mình.

“Dừng lại...” Ta hô to một tiếng.

Đại hán dừng tay nói: “Người còn muốn nói di ngôn lần cuối thì nói mau đi”.

Di ngôn? Ta còn muốn sống “Tôi đồng ý làm sát thủ cho ông, chuẩn bị đi”

“Thật không?”

“Đương nhiên, tôi chưa muốn chết đâu”.

Đại hán thu đao lại, cầm lấy một tay của ta.

“Chẳng phải tôi đã đồng ý rồi còn gì? Sao ông vẫn cầm tay tôi?”

“Ta không tin được người, ta muốn đích thân dẫn người đi”.

Ngất mắt, lại còn đích thân dẫn ta đi, nhưng ta không thể nề hà nên đành phải đi theo hắn.

15. Chương 15

Trăng thanh gió mát..

Là thời điểm thích hợp nhất để giết người, lúc này tất cả mọi người đều chìm trong giấc ngủ, còn ta thì ở đây nghĩ cách làm thế nào để trèo tường?

Nhìn những người phía trước thân thủ thoăn thoắt bay qua, ta ở trước bức tường tự hỏi, đi qua như thế nào đây, chẳng lẽ bay qua như bọn họ sao? Trừ phi ta mọc ra đôi cánh.

Đại hán đứng ở phía sau “Sao ngươi còn chưa vào?”

“Tôi...tôi không biết vào như thế nào?” ta cười cười bất đắc dĩ.

“Cái gì? Ngay cả tường cũng không trèo qua được, vậy ngươi còn làm sát thủ làm gì, qua đây, cho ngươi, lấy cái này mà trèo tường”.

Thì tôi vốn dĩ không phải là sát thủ, ta nhỏ giọng nói thầm, nhận lấy dây thừng đã có móc, thử xem, ừm, ném lên, sau đó dùng hết sức lực, cố sức trèo lên, trèo...trượt xuống dưới.....lại trèo.....lại trượt.....lại trèo.....

“Ta không thể chịu được nữa, tiểu tử, rốt cuộc ngươi còn muốn trèo tới bao giờ?” Đại hán không kiên nhẫn nói xong liền lấy tay giúp ta chống đỡ.

Ta lập tức ngăn hấn lại, tự mình cố gắng trèo lên, rốt cuộc cũng lên được cái tường chết tiệt này, nhưng khi ta nhìn xuống phía dưới, chẹp... xuống thế nào đây. Lúc vừa rồi ta trèo thấy tường này có vẻ cao, hiện tại mà nhảy xuống không biết có gãy vài cái xương không nhỉ, ta cũng chưa muốn thành tên què đẩu.

“Này, tên ngốc kia, ngươi còn muốn trên đó bao lâu nữa hả, còn không mau nhảy xuống, ngươi có tin ta ột đao giết chết ngươi hay không, ngươi đứng là sát thủ kém nhất mà ta từng gặp”.

“Thức giục, thức giục, thức giục, lúc nào cũng chỉ thức giục, sao ông không tự mà đi giết đi, còn tìm tôi làm cái quái gì?”

“Ta đúng là hối hận khi tìm ngươi, giờ ta chỉ muốn ngay lập tức giết người diệt khẩu”.

Vừa nghe hấn nói như vậy ta lập tức nhảy xuống. Đau quá....xoa xoa cái mông ê ẩm, ta đang nhìn quanh tìm bóng người, quái lạ, sao không thấy ai? Họ đâu? Không phải nói cùng nhau hành động sao? Thật quá kì quái? Chạy hết rồi ư? Đừng có nói bở ta lại một mình chứ. Trời ạ...người ta nói hoàng cung chẳng khác gì mê cung, không có ai dẫn đường thì biết làm thế nào bây giờ, bây giờ ta rất muốn quay lại nhưng nghĩ đến cái tên sau tường kia, ta cũng rút lại lời vừa nói, hấn mà thấy sẽ giết ta mất. đành phải tự mình tìm đường khác đi ra vậy.

16. Chương 16

Đi tới đi lui mà sao lại vẫn quay về cái nơi này vậy, ta tức giận không ngừng dậm chân “Bịch...” lại dậm chân “Bịch...”, đột nhiên ta cảm giác bả vai bị người khác vỗ, liền giật mình hét to “Ai đó?”

“Ta mới là người phải hỏi ngươi là ai đấy?”

“Tôi

tôi đi tìm Hoàng thượng”. Tuy rằng không nhìn thấy rõ người này mặc quần áo màu gì nhưng ta cảm giác hấn sẽ không hại ta, chỉ mong cảm giác ấy là đúng.

“Tìm Hoàng thượng? Như vậy ngươi phải đi Tĩnh Vân các chứ không phải nơi này”.

“A! Ồ! Tôi biết rồi. Phiên huynh dài chỉ đường giúp tôi, tôi vừa mới vào cung không lâu nên không biết đường.”

“Người tìm Hoàng thượng có chuyện gì?”

“Tìm Hoàng thượng ~ à ừm...là để hỏi người ngày mai muốn ăn gì?”

“Phi...thật sao? Thế thì đi theo ta”.

Quá may mắn, tự nhiên lại tìm được người dẫn đường, ha ha

Đi tới một con đường, hoàng cung này quả thực rất yên tĩnh, không đúng, là thông thoáng mới phải, có mấy người nhìn thấy chúng ta còn hành lễ, thật đúng là kì lạ, ta nghi ngờ nhìn hắn, cứ tưởng hắn trả lời ai dè hắn chỉ nhìn ta một chút rồi lại quay đầu tiếp tục dẫn đường.

Rất cuộc cũng tới Tĩnh Vân các, bên trong tỏa ra ánh sáng từ ngọn đèn mờ mờ, còn có cả tiếng rên rỉ nhỏ.

Rên rỉ? Ta lặng lẽ tiến đến bên cửa sổ, thò ngón tay dí vào tấm ngăn, chỉ thấy một người phụ nữ đang ngồi lên người đàn ông, tiếng rên rỉ là phát ra từ trong miệng cô gái, hơn nữa càng lúc càng lớn, ta nghe thấy xong mặt mũi liền đỏ bừng, nhìn sang hắn thì lại thấy xanh mét, cứ như thể cô gái đó là của hắn vậy, thật đáng sợ!

“Hoàng thượng này thật sự không hiểu chính sách lưu bang, khẳng định sẽ chết sớm”

“Chính sách lưu bang? Là cái gì?”

Ta lộ ra hai hàm răng trắng ngà nói: “Cười một cái trẻ ra mười tuổi, lấy thêm một phi tử ngủ càng nhiều”.

“Ha ha ha ha ha...”

“Nè, người câm miệng lại ngay”. Ta lập tức che lại cái miệng của hắn.

“Là ai, là ai ở bên ngoài hả?” Đôi nam nữ bên trong khẩn trương tìm quần áo.

Ta đang định lói hắn đi thì chẳng ngờ lại bị hắn kéo vào trong.

Ta lo lắng nhìn đôi nam nữ trong phòng vẫn còn chưa có mặc quần áo, thật sự nghĩ rằng đã bị tên này hại chết rồi.

Nhưng đôi nam nữ này nhìn chúng ta xong lại lập tức quỳ xuống hô: “Hoàng thượng”.

Hoàng thượng? Nhất định không phải là gọi ta rồi, vậy người họ gọi là.....hắn nhìn ta rồi cười cười, sau đó quay đầu nhìn đôi nam nữ với vẻ mặt đầy căm tức: “Tĩnh phi, bình thường trăm đối đãi với người không tệ, sao người lại làm ra cái chuyện này hả?”

“Hoàng thượng, nô tài là bị Tĩnh phi bức ép, không phải nô tài tự nguyện, xin Hoàng thượng tha mạng”. Nam tử không ngừng dập đầu xuống.

“Cầu nô tài”. Nữ tử cho hắn một cái tát trúng mặt.

17. Chương 17

“Hoàng thượng đối xử không tệ ư?” Nữ tử đứng lên, cảm phẫn nói: “Thiếp vào cung cũng đã mười năm nay mà ngài chỉ tới nhìn có vài lần, lúc đến thì lại chẳng nói một câu. Thiếp là người, thiếp cũng biết thế nào là cô độc, cảm giác thâm cung lạnh lẽo. Khi tuổi thanh xuân của thiếp không còn, khuôn mặt già nua thì ngài còn có thể đến gặp thiếp không?” Cô gái nước mắt chảy dài thuật lại tất cả.

Ta cũng là phụ nữ, ta cũng cảm nhận được nỗi đau khổ và bất lực của nàng, tim ta chột đau nhói.

“Hừ, già mồm còn nói lý lẽ, trẫm đã cho người tất cả thứ người muốn, cái người nên làm là ngồi đây chờ trẫm tới, cho dù người có già đi chẳng nữa, tất cả những việc người làm phải vì trẫm”.

“Bốp...” Ta tát Hoàng thượng một cái.

“Người dám đánh trẫm, người không muốn sống nữa phải không?” Hoàng thượng nổi giận nói.

“Tĩnh phi, nhắm ngay mắt cô lại cho tôi”.

“Tại sao?” Cô gái kinh ngạc nghi ngờ hỏi.

“Muốn sống thì nhắm mắt lại ngay lập tức, mau!”

Thấy nàng đã nhắm mắt, ta cười lạnh nhìn hai người đàn ông kia, tao nhã kéo bộ râu giả xuống, hài lòng nhìn bọn họ từ từ gục ngã.

“Bây giờ có thể mở mắt được rồi.”

Cô gái ngoan ngoãn làm theo: “Bọn họ làm sao vậy?”

“Không có gì, tôi chỉ giúp bọn họ ngủ một lát thôi, mau đi theo tôi.” Ta kéo tay nàng, lấy áo khoác giúp nàng mặc vào.

May mà ta nhớ kỹ đường vừa đi, chuẩn xác đi tới bức tường, ta lấy cái dây thừng có móc câu ném lên trên, để cho nàng trèo qua trước: “Cô nhớ sau khi trèo qua xong, nhìn thấy một đại hán thì nói là phản thanh phục minh thất bại, chạy mau, cũng không được nói thân phận của cô cho ông ta biết, sau khi rời khỏi đây hãy xem như cô đã được sống thêm một lần nữa”.

“Dạ” Nàng cố gắng trèo nhưng cũng chẳng khác gì ta, cứ trượt xuống dưới, ta lại cố chống nàng trèo lên.

“Bọn chúng ở đâu, mau, Hoàng thượng nói phải bắt sống”.

Nghe thấy âm thanh vang lên cách đây không xa, ta càng cố gắng thúc giục nàng mau lên, rốt cuộc đã lên đến bờ tường, nàng quay đầu nhìn ta: “Còn người thì sao?”

“Không cần lo cho tôi, tôi tự có cách rồi, cô mau đi đi” Ta sốt ruột hô to.

Thấy nàng an toàn biến mất ở trước mắt, ta cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tiếp theo ta bị mấy tên quan binh ném vào bao tải, còn trói cả dây thừng.

“Hoàng thượng nói người này có mặt mũi xấu vô cùng, chúng ta phải cẩn thận”.

“Bây giờ hán bị thế này thì còn làm được gì nữa, đáng tiếc lại để cho tên kia chạy thoát, chúng ta bắt hán về báo cáo thôi”.

Cứ như vậy ta bị bọn chúng lôi đi, trong lòng sốt ruột nghĩ bước tiếp theo làm thế nào bây giờ, trốn thế nào đây???

18. Chương 18

“Ha ha...lá gan của người cũng thật lớn, dám đánh cả trẫm cơ đấy”.

Nghe Hoàng thượng nói chuyện khẩu khí vô cùng bình thản, nhưng ta lại có cảm giác hân đang rất tức giận.

Ta còn cảm thấy hán không ngừng lớn vồn quanh ta, dường như còn có cái gì đó di chuyển xuyên qua bộ râu giả tới cổ ta, bởi vì còn bị ném vào bao tải nên ta không nhìn thấy, cảm thấy tim như sắp nhảy cả ra ngoài, hán sẽ làm gì ta đây? Giết ta? Ta mới đến thời đại này được có mấy ngày thôi, sao lại không ngừng phát sinh rắc rối này đến rắc rối khác thế, ngay cả cơ hội nghỉ ngơi cũng không có, chết tiệt, ta muốn chết, xuống làm vợ của tên Diêm vương kia, tra tấn ông ta!

(Diêm vương ở phủ không ngừng rùng mình)

kỳ lại, từ khi nào mà địa phủ trở nên lạnh như vậy?)

“Nghĩ gì đấy hả? Nghĩ rằng trẫm có giết người hay không sao? Ha ha...”

“Muốn giết thì cứ giết, nói mấy lời vô nghĩa đó làm gì”.

“A... còn dám cãi lại, nhưng trẫm sẽ không ngu ngốc mà buông tha người như vậy đâu, trẫm muốn người...”

Muốn ta? Muốn ta cái gì? Một người đàn ông muốn một phụ nữ thì có thể làm gì đây? Muốn ta làm phi tử hân? không phải chứ, so với chết còn thê thảm hơn.

“Làm tiểu thái giám bên cạnh trẫm”.

Thái giám? Bên cạnh? không phải chứ, ta làm gì có thứ kia cho các người hoạn

“Đưa tới tịnh phòng”

“Dạ”

Ta còn chưa kịp nói gì đã bị người lôi xuống! làm sao bây giờ? Tịnh phòng

Ta không có thứ kia thì tịnh thân như thế nào được... nếu Hoàng thượng phát hiện ra ta không phải là đàn ông, nhất định hẳn sẽ dùng cách ác độc hơn để đối phó với ta, không được, không thể để họ phát hiện ra ta là nữ.

Hiện tại ta bị đưa tới tịnh phòng, thấy năm sáu thái giám bị cột vào một cái ghế kì quái, hai chân mở ra... ta cật lực trừng mắt, dùng miệng la hét, hy vọng bọn họ hiểu, bây giờ chính là nỗi đau khổ nhất mà các người trải qua, chẳng lẽ không có lòng thương hại một tí nào sao? Không có sao? ta biết các người chỉ phụng mệnh làm việc, không thể không theo, nhưng có thể có ngoại lệ không, như vậy càng làm cho ta giấy dựa trốn thoát

nhưng ta nào dám nói như vậy chứ, thấy lão thái giám trước mặt cầm con dao trong tay, không ngừng chớp lóe trước mặt ta, tâm ta hoảng loạn, lạnh sởn tóc gáy.

“Ha ha...tiểu ca ca...”

>Buồn nôn

giọng nói còn ghê tởm hơn cả Liễu Yển

“Người đừng lo lắng, chỉ một lúc thôi, thật ra nam nhân không có cái này cũng không sao cả, công công là phải như vậy, tuy hơi đau nhưng ta sẽ giúp người thoát khỏi nhanh thôi, chuẩn xác nha, ngoan, chấm dứt nỗi khổ, người cứ yên tâm”.

Ta... ta làm gì có cái chỗ đó để cho ông chấm dứt... ông thả ta ra có vẻ thực tế hơn, ta vốn dĩ không phải đàn ông mà.

“Được rồi, không giấy dựa nữa, cởi quần ra”.

Cởi quần!!! Ông trời ơi đừng đùa như vậy chứ, không được cởi, ta lập tức hét lên

“Dừng lại”

“Dừng lại”

Ó? Thêm một tiếng dừng lại, hay là ông trời ban một người xuống để cứu ta?

>Ta không khỏi mừng rỡ, ngẩn cổ ra nhìn xem vị anh hùng cứu thế của mình!

19. Chương 19

Nhìn đến nơi ta lại thấy thất vọng, lại là một tên thái giám, còn là một lão thái giám mắt mù, phải nhờ một cậu nhóc dắt vào đây, chẳng lẽ ông ấy lại là ân nhân cứu mạng của ta?

“A...Vi công công, ngọn gió nào mang ông tới đây thế?”

“Ha ha, ...có gì đâu, ta cũng lâu rồi chưa tới tịnh phòng, cho nên...”

“Cho nên? Ông muốn tịnh thân cho hần?”

Không phải chứ? Chẳng lẽ lại phải đến một tên tịnh thân cho ta? Ta cũng đâu có điểm phúc được nhiều người tranh nhau vậy? Đáng tiếc ta không phải là đàn ông, không có cái kia cho các người cắt...

“Đúng vậy, cậu có ý kiến gì không?”

“Không.....ta đâu dám có ý kiến gì, nhưng mà ông không nhìn thấy thì sao mà tịnh thân cho hần được, bằng không lại giống lần trước cắt nhầm ngón tay của người ta...”

A! Để ông ta làm nguy hiểm quá, cắt nhầm ngón tay?

“Hừ...lần đó là ngoài ý muốn thôi”.

“Ồ...ngoài ý muốn? Vậy đưa lên nhầm mũi người ta cũng là ngoài ý muốn?”

Mũi?...Tuy rằng quả thực ta rất xấu nhưng cũng không muốn bị hủy mặt đấy... trời ơi, mau mời một người khác tới cứu tôi đi...

“Đó là không cẩn thận gây sai lầm, lần này sẽ không đâu, tóm lại người này sẽ do ta tịnh, cậu không nể mặt ta hử?” Ánh mắt lão thái giám đột nhiên trở nên sắc bén, tuy rằng ông ta bị mù... cũng phải hỏi ý kiến của ta chứ...

“Có chứ...sao lại không giữ thể diện cho lão nhân gia được, tốt xấu gì ông cũng vào cung lâu như vậy rồi, người này sẽ do ông tịnh ha, chúng ta đi thôi, tiểu ca ca, người tự mà cầu phúc ỉn đi”.

“Nè...Chớ có đi....Đừng để tôi một mình ở trong này, tôi sợ....mẹ....ơ....ba....” Ta gào lên khóc rống. Ta không muốn thiếu ngón tay, thiếu mũi, ta muốn đầy đủ cơ.

“Đừng có khóc nữa, đại nam nhân khóc như vậy còn ra thể thống gì nữa.”

“Tôi không phải là đàn ông”. Ông còn không cho ta khóc.

“Phản Thanh phục Minh”

“Phản cái gì thanh, phục cái gì minh cơ?”

“Cậu là người thiên địa hội?”

Ơ? “Các hạ là...?”

“Thanh mộc đường chủ Thiên địa hội Vi tiểu bảo”

“Vi Tiểu Bảo? Vậy bây giờ ông là thái giám thật hay thái giám giả?”

“Ài! Trước kia thì là giả, nhưng sau khi Hoàng đế biết ta là người Thiên địa hội đã bắt ta biến thành thật”

“Trời! Không thể nào! Trong truyện rõ ràng viết ông có bảy hay tám vợ gì đó kia mà”

“Vợ ư...” Vi công công nức nở nói: “Đã ra bãi tha ma rồi, không còn ai để an ủi tâm hồn đáng thương cô độc của ta nữa.....”

Không phải chứ

~ chẳng lẽ ta đang ở nhà Thanh? Nhưng quần áo họ sao lại giống thời Đại đường thế này? Hơn nữa trong truyện không hề nói việc vợ của vi tiểu bảo đã chết. Thái giám giả biến thành thái giám thật? Vi tiểu bảo mà thể nhân đều sùng bái cũng không có khóc như vậy. Nói thế nào thì cũng không giống với trong truyện,

chẳng lẽ giống như ti vi từng chiếu, có một thời không khác hoàn toàn với thế giới, nơi hiện tại ta đến có chỗ vừa xa lại vừa quen thuộc, xem ra ta phải tìm hiểu mấy việc của người xưa này mới được.

“Như vậy, nếu đều là người thiên địa hội thì có phải ông nên thả ta đi chẳng?”

“Đương nhiên không được! Chỉ có ta ở trong cung rất đơn độc cho nên Thiên địa hội mới phái cậu tới giúp ta”.

Thiên địa hội phái ta đến giúp ông? Muốn chết hả, lão già này có phải bị tẩy não rồi không, ta với bọn họ dùng tám gậy tre đánh cũng không thể cùng một chỗ, làm sao có khả năng phái ta đi được.

20. Chương 20

“Được rồi, chúng ta dừng đôi co nữa, cậu cứ yên tâm, lần này ta sẽ làm rất chuẩn xác, ta bắt đầu đây”

“Á...”

“Cậu la cái gì, ta đã cắt đâu”.

“Không phải, công công, ông đang tóm ngón tay của tôi mà”. Nếu ta mà không kêu lên nhất định là phăng tiêu ngón tay rồi.

“Á! Thật là ngại quá, lâu rồi không có ra tay, cảm giác quên mất rồi, lần này sẽ không sai đâu”. Lão thái giám lại sờ soạng trên người ta một lượt, cảm thấy một nơi thuận thuận, chắc là đúng rồi, đang định hạ đao...

“Á...”

“Cậu lại la gì thế hả?”

“Ông chạm vào mũi tôi rồi.” Ông mà xoẹt một phát thì mũi ta còn ở nguyên vị trí nữa sao.

“Ui chà, sờ lại trúng mũi, sao mũi cậu giống giống cái kia thế, làm hại ta nhận nhầm”. Lại sờ sờ.....

Mũi ta giống thứ kia? Tay ông mới có vấn đề ý!!!!

“Ừm... lần này là đúng rồi, hơi hơi nhô lên, trên đầu lại có điểm nhỏ, chính là đây”.

“Dừng lại

~~ không phải đâu! Đây là ngựccơ ngực của tôi” Ta không dám nói là ngực không thì lộ ra mất.

“Cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, rốt cuộc là ở chỗ nào? cậu có cái kia không thế?”

Ta có mới là lạ đấy! “Công công, tôi tự làm một mình cũng được”.

“Tự cậu làm? Cậu có chịu được đau không?”

“Càng đau thì càng nhớ rõ mối hận hôm nay, đây là do tên cẩu hoàng đế kia gây ra cho tôi, sau này tôi phải hoàn trả cho hắn gấp bội! Tôi quyết tâm gia nhập Phản thanh phục minh để trả mối hận này”.

“Tốt, có chí khí, vậy ta giao cho cậu tự làm”.

Vi công công tháo lỏng dây thừng ra cho ta, đưa con dai cho ta, ta nghĩ định dùng bộ dạng mình dọa ông ta ngất đi để trốn chạy, nhưng ông ta là người mù thì nhìn thế nào được, hơn nữa bên ngoài có nhiều người như vậy, thoát ra khỏi đây thì cũng đâu có thoát được hoàng cung rộng lớn này .

“Sao không bắt đầu đi, nhanh nhanh lên một chút”

“À, tôi biết rồi”.

“Cậu làm xong thì đưa ta sờ thử xem”.

Ặc? Ông còn muốn sờ sao? Tôi biết tìm cái gì cho ông sờ đây?

“Chít chít chít...” Tiếng kêu mấy con chuột thu hút sự chú ý của ta, đúng rồi! Dừng nó...

Ta dùng cái bao bắt lấy một con chuột to vừa phải, nhưng vẫn thấy cảm giác thật buồn nôn...

Đưa lên nhìn, là một con chuột cống, ừm...rất được...

“Sao lâu vậy, làm xong chưa?”

“A~~ nhanh thôi, tôi đang làm đây.”

Chuột ơi chuột à, ta với người không oán không hận, chỉ mượn người dùng một chút a, người hợp tác, chúng ta cùng có lợi, bằng không chịu khổ cũng là người đó, “A...”

“Sao thế?”

“Không có gì.... Tôi chuẩn bị xong ngay” Con chuột đáng ghét cứ nhích qua nhích lại khiến ta đập trúng vào tay, hic hic...

“Vậy sao còn chưa lấy cho ta sờ”.

“Vâng” Ta đem con chuột đã được xử lý đặt vào tay công công.

“Sao lại nhỏ như vậy?”

“Là nhỏ như vậy thôi” chuột có thể không nhỏ sao?

“Sao lại mềm thế?”

“Thì mềm chính là mềm thôi” Chuột có thể không mềm sao?

“Sao đầu lại nhọn như vậy?”

“Của tôi chính là đặc biệt như vậy” Đuôi con chuột có thể không nhọn sao?

“Ừm

~ hình như còn hơi dài dài!” lão thái giám còn sờ soạng thêm một lượt.

Ta nhìn đã thấy rất buồn nôn rồi đó

van ông đừng có hỏi nữa

“Được rồi, cậu mang thứ này đến phòng bảo bối đi”.

“Dạ dạ tôi biết rồi”

“Cậu biết phòng bảo bối ở đâu rồi hả?”

Cho dù ta có không biết thì một lão mù như ông có thể dẫn đường chắc? Không vướng víu thêm đã là tốt lắm rồi.

“Tiểu Hạ tử, dẫn đường cho cậu ta.”

Nhóc mù? Thật không ngờ trong hoàng cung này ngoài lão mù ra còn có nhóc mù.

“Vâng, thưa công công”

21. Chương 21

“Ồ, hoá ra đây là phòng bảo bối mà các người nói à” Ta đứng trước cửa phòng trông có vẻ to, nghĩ đến việc bên trong cất thứ kia...

“Đúng vậy, người mau đi vào đi”.

“Ừ” Ta lập tức nắm cái đuôi con chuột tìm một góc hẻo lánh để cất.

Xoay người đi ra ngoài với nhóc mù.

“Bảo bối đã cắt kĩ chưa?” Vì công công hỏi.

“Dạ, đã kĩ lắm rồi thưa công công”. Ta nhẹ nhàng nói.

“Từ hôm nay trở đi tên cậu là tiểu Đông tử”.

“Tiểu Đông tử?” Nghe thế nào thấy giống cái lỗ nhỏ vậy.

“Công công, còn cái tên nào khác không ạ?”

“Không hài lòng với tên này sao? Tiểu Xuân tử, tiểu Thu tử, tiểu Hạ tử, kế tiếp là cậu đương nhiên là tiểu Đông tử rồi”.

“Ồ

~~” Tiểu Đông tử thì tiểu Đông tử, không phải nhóc mù là được rồi.

“Vi công công, Hoàng thượng nói muốn gặp hần”.

“Ồ...Ta biết rồi, tiểu Đông tử, mau đi đi”.

“Vâng..”

Ta chăm chăm nhìn tiểu thái giám đằng trước, oa...cảnh sắc hoàng cung thật là đẹp quá, đáng tiếc lại không phải nơi an bình, sớm hay muộn ta cũng phải rời khỏi nơi này.

“A~~! Ai đó?” Là tên nào lấy hòn đá ném ta? Đang đi lại có người ném đá vào ta là sao, ta cảnh giác nhìn bốn phía.

“Làm gì có người nào, người đa nghi quá đấy”. Thái giám phía trước khó hiểu nhìn ta, như thể trông ta giống một kẻ bị thần kinh vậy.

“Có lẽ là tôi nhầm, xin tiểu công công cứ tiếp tục dẫn đường”.

Tiểu thái giám phía trước lại chậm rãi bước đi, lần này ta đề cao cảnh giác chú ý khắp nơi, bỗng nhiên ánh mắt ta lóe lên, theo phản xạ né tránh cái gì đó vọt lên từ phía sau, chỉ thấy tên đằng trước “A..” lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

“Trời ạ, hòn đá lớn vậy sao?” Không biết kẻ nào ném nữa, may mà tránh được nếu không người nằm xuống chính là ta rồi.

22. Chương 22

“Hi hi...”

“Còn cười nữa hả? Là ai mau ra đây!”

“To gan, cầu nô tài nhìn thấy trẫm còn không mau quỳ xuống”.

Hoàng thượng sao lại có thể đột nhiên xuất hiện sau lưng ta được? Tiểu công công không phải đang đưa ta về phía trước sao?

“Còn không quỳ xuống! Muốn chết phải không?”

“Hi hi...”

“Người cười cái gì?”

“Ta không biết hoá ra Đường kim hoàng thượng lại là nữ kia đấy?”

“Người!!!” Hoàng thượng giả kinh ngạc nhìn ta.

“Cô lộ sơ hở nhiều như vậy, trên môi thì còn vết son, lại còn có lỗ tai, muốn cho người khác không nhận ra cô là nữ thì cũng khó đấy.”

“Hi hi” “Người rất thông minh, bản công chúa thích”.

“Công chúa?”

“Đúng vậy, bản công chúa chính là biểu muội của Hoàng thượng, Hoàng Kim Phụng”

“Ồ...” Ha ha.....Hoàng Kim Phụng, tên rất hay, ta hết như gặp được thần tài vậy.

“Không biết công chúa tìm nô tài có việc gì ạ?”

“Bản công chúa muốn nhìn xem rốt cuộc thiên hạ đệ nhất xấu có bộ dạng thế nào, hoàng huynh cũng nói người là người xấu nhất từ trước tới nay”.

“Nè, công chúa đừng có nói thế, nếu dọa cô chúa ngất xỉu thì chắc hoàng huynh của người chắc sẽ chặt đầu ta mang đi làm cầu đá mất”.

“Ta mặc kệ, bản công chúa muốn gì thì phải có được, hôm nay ta muốn nhìn thấy khuôn mặt thật của người” Nói xong công chúa liền ra tay hướng về phía râu của ta.

Không ngờ rằng thời đại này lại nhiều người không sợ chết đến thế, ngày trước có tên ‘Trư’ công tử kia, bây giờ lại lòi ra công chúa Hoàng Kim Phụng, ta nào dám cho cô ta nhìn chứ, vội vàng tránh né.

“Hừ, còn dám chạy, nếu hôm nay không nhìn được bộ mặt của người thì tên của ta sẽ viết ngược lại, người đừng có mà chạy”.

Không chạy mới là lạ ý, ta vẫn chạy men theo cái ao, mà công chúa không ngừng đuổi theo phía sau, cứ như vậy chúng ta trình diễn một màn mèo đuổi chuột khỏi hài trong hoàng cung.

Kinh động tới rất nhiều người tới xem, thật là đáng ghét, công chúa, tôi không cho cô nhìn là tốt cho cô thôi, cô lại không nhận được ra lòng tốt của tôi.

“Đáng ghét, người cẩn thận đấy, để bản công chúa ta bắt được nhất định sẽ đánh gãy chân người ra, a.....”

“A, không xong rồi, công chúa ngã xuống nước rồi”.

Ngã xuống nước? Ta lập tức dừng lại, thấy công chúa đúng là ngã xuống nước thật, ta lập tức hô to: “Công chúa Hoàng Kim Phụng, cô có biết bơi không? Nếu không tôi sẽ tìm người tới lập tức cứu cô!”

“Ta không...cứu với!”

“Này, trong số các người ai biết bơi không?”

“Tôi biết”

“Tôi biết bơi”

...

Ta kinh ngạc nhìn một đám người đang trả lời, “Biết? Biết sao còn không đi cứu người đi.” Cũng chỉ có cách la to, ta gào thét tìm một người xuống cứu.

23. Chương 23

Cuối cùng cũng đưa được công chúa lên bờ. Biết làm sao giờ? Cô ta đã ngất mất rồi.

“Trời, không xong rồi, công chúa không thở nữa”.

“A, công chúa sẽ không phải là chết đó chứ, hu hu...”

Một đám người khóc lóc như cha chết, hừ, “Tránh ra, để tôi xem”. ta đẩy bọn họ ra.

Trước tiên dùng tai nghe nhịp thở của nàng, làm sao bây giờ... hình như không thở, dùng cách gì cấp cứu bây giờ, đúng rồi, hô hấp nhân tạo. Ta làm theo đúng như trong tivi, trước tiên bịt mũi nàng sau đó dùng miệng thổi khí vào miệng, một lần hai lần, “Khụ...khụ.....khụ...”

“Cảm tạ trời đất, công chúa đã tỉnh rồi”

Ta cũng thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên “Bốp...” Nào ngờ công chúa kia tỉnh lại đã lập tức giáng cho ta một cái tát rõ đau.

“Sao tự nhiên cô lại đánh người thế hả?” Ta tức giận đứng phắt dậy.

“Đồ cầu nô tài dám khinh bạc bản công chúa”

“Khinh bạc? Tôi cứu cô đó!” công chúa này quả nhiên chó cắn Lữ Đồng Tân, không nhìn ra được ý tốt của ta.

(sự tích: Sau khi Lữ Đồng Tân thành tiên, một ngày đi qua sông thấy một người chết đuối. Ông ta liền vớt lên, giết một con chó, lấy tim thay vào cứu người đó. Người đó sống lại lại mắng “Ta đang muốn chết, ông cứu ta làm gì?”.

Rồi ông lại lấy bùn đất nặn ra tim phổi bỏ vào bụng chó. Con chó sống lại lại cắn Lữ Đồng Tân)

“Thế này là sao? Trẫm nghe nói hoàng muội ngã xuống nước?”

“Hoàng huynh, là nô tài này vừa mới khinh bạc muội” Đồ cầu công chúa kia vừa nhìn thấy Hoàng thượng đã gỡ bộ mặt như thấy đại ân nhân ra, túm chặt lấy áo hắn.

Trong lòng ta cực kì không vui, hừ... lớn tướng như vậy còn nũng nịu như con nít, đúng là mắc ói...

“Có đúng là người khinh bạc với công chúa không?”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài là vì cứu công chúa nên mới vô ý mạo phạm thôi”.

“Cứu? Người còn già mồm nói lý lẽ, làm gì có ai dùng miệng cứu người bao giờ, rõ ràng là thừa dịp bản công chúa ngất đi mà hôn ta”. Cầu công chúa chu cái miệng nhỏ nhắn ra kháng nghị.

“Công chúa, xin người phân biệt rõ điểm khác nhau giữa hôn và hô hấp nhân tạo, nếu người rơi xuống nước là Hoàng thượng thì tôi vẫn sẽ dùng cách đó để cứu người, chẳng lẽ lúc đấy cũng đổ cho tôi là vô lễ với Hoàng thượng?”

“To gan! Nói như vậy nghĩa là ngay cả trẫm người cũng dám hôn!”

“Dạ không có, nô tài cũng là không còn cách nào thôi”. Ta có nói hôn với hô hấp nhân tạo là khác nhau nha. “Hơn nữa nô tài cũng không phải là nam nhân, khinh bạc công chúa thì có ích gì.” Khinh bạc với cô có lẽ là cũng được lợi tí xịu, ha ha

“Điều này cũng đúng, hoàng muội, đang yên đang lành sao lại ngã xuống nước chứ?”

“Còn không phải vì tên nô tài kia sao, người ta muốn nhìn thấy mặt hắn, mà hắn không cho người ta nhìn”.

“Cho nên muội mới đuối theo hắn, không cẩn thận nên ngã xuống nước?”

“Dạ”

“Ài... Hoàng muội muốn bắt người của huynh thì làm sao bây giờ?” Hoàng đế không nề hà lắc đầu, “Trẫm không phải đã nói rồi còn gì? Người này xấu vô cùng, lần trước trẫm nhìn thấy mà ba ngày ba đêm đều ăn không ngon, ngủ không yên đó”.

Ta nhở vào, có thái quá như thế không, nếu ta lợi hại như vậy thì đã cho người đi châu diêm vương từ lâu rồi, việc gì phải để người ở đây quả trách ta.

“Như vậy muội càng muốn nhìn, không bằng hoàng huynh thưởng hắn uội đi”

“Cái gì?”

“Đi mà, hoàng huynh, đi mà, hoàng huynh, đi mà , hoàng huynh....” Cô ta không ngừng kéo tay hoàng đế, nũng nịu nói.

“Được rồi, muội muốn thì cứ như vậy đi”

“Oa” “Cảm ơn hoàng huynh” Công chúa sung sướng hôn một cái vào má Hoàng thượng.

“Hà hà.....ngươi, mau đến đây với bản công chúa.”

24. Chương 24

Công chúa đổi y phục, sao mặt còn lấy khăn che lại làm gì?

“Cô.....sao phải che mặt?”

“Ha ha.....bởi vì ta sợ gương mặt ta sẽ hù chết người”. công chúa đắc ý nói.

Hù chết ta? “Ha ha...cô hù chết người, mà Hoàng thượng cũng gián tiếp hù chết người, cô và hoàng thượng đúng là sinh đôi đó nhỉ”. Nhưng mà cho dù Hoàng thượng không hù chết người nhưng hẳn lại có thể dễ dàng tước đoạt mạng người, ngay cả ánh mắt cũng thấy ghê.

“Ồ...ta đâu có nói là đi dọa người, là ta đã chuẩn bị kĩ càng, muốn so với người xem ai xấu hơn thôi.

“So xem ai xấu hơn với tôi?” Trời ạ, cho tới bây giờ ta chỉ thấy người ta so sánh ai đẹp hơn, chứ nào có người lại muốn so xấu xí bao giờ? Công chúa này có phải đầu óc có vấn đề rồi không, ta đặt tay trên trán cô ta, xem xem có phải cô ta đang phát sốt không.

“Đáng ghét, nô tài chết tiệt, bản công chúa là người người muốn là có thể chạm được vào sao” Công chúa gạt phắt tay ta ra, mặt còn hơi hơi ửng hồng. Ta thấy cô ta nhất định là sốt cao rồi, cho nên đầu óc mới dở dở ương ương như vậy

“Công chúa, tôi thấy hình như cô sốt rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi ha”

“Cái gì! Người dám nói bản công chúa ta ngu ngốc?”

“A, công chúa hiểu lầm rồi, ý tôi là cô bị bệnh, bị cảm, nên đi mời thầy thuốc tới chữa đi”

“Thầy thuốc là ai?”

“Thầy thuốc là cách gọi ở quê tôi, ý nói đại phu đó, còn ở trong cung chính là ngự y” Ta cẩn thận giải thích cho nàng.

“Ồ... thế quê của ngươi ở đâu?”

“Quê của tôi...” Nói thế nào mới phải đây? “Quê của tôi ở một nơi rất xa”

“Đó là ở đâu? Nơi đó có đồ chơi gì hay hay không?” Vừa nói đến chơi, hai mắt công chúa đều sáng bừng lên.

Xem ra là một cô công chúa ham chơi, ha ha “Có chứ, rất nhiều thứ để chơi, tôi đoán nhất định là cô chưa bao giờ từng thấy.”

“Oa!!!, thích quá, một ngày nào đó nhất định ta phải đến quê ngươi, chơi đùa thỏa thích một phen cho đã mới được”.

Ta cũng rất muốn về đó, nhưng mà ta có khả năng trở về không? Còn về được không?

“Sao vậy, sao bộ dạng mi lại sầu khổ thế, bản công chúa không thích nhìn người như vậy, cười một cái cho ta coi”. Nói xong còn nhéo vào mặt ta một phát, đau quá ..., vừa mới nổi giận lúc tôi chạm vào cô, giờ cô lại chủ động chạm vào tôi, đúng là lạ nha, ta sợ cô ta giật mất râu nên ngăn lại cái tay làm loạn kia.

“Nếu công chúa không có việc gì thì nên nghỉ ngơi sớm đi, để tôi đi gọi ngự y cho”. Xoay người định chạy.

“Ai nói người có thể đi, bản công chúa ta vẫn chưa đọ với người xem ai xấu hơn” công chúa buồn bực chu miệng ra, ngăn ở trước cửa, ta thấy cô công chúa này đúng là thích chu miệng, thật sự rất đáng yêu, nếu ta có một cô em gái như vậy thì tốt quá.

“Hả? công chúa còn muốn so sao, ai xấu hơn thì có gì tốt?”

“Bản công chúa muốn là thiên hạ đệ nhất, bất luận là văn chương hay tướng mạo, cho nên ta không cho phép kẻ nào cướp lấy danh hiệu của ta”.

Công chúa này đúng là khiến ta dở khóc dở cười, hoá ra cô ta muốn cái phong hào thiên hạ đệ nhất xấu đó “Công chúa.....” Thật sự không biết nói thế nào cho phải, ta chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

“Ha ha...sao, không tự tin là thắng được bản công chúa à? Đúng rồi, nếu người thắng, ta sẽ thưởng cho người”.

“Thưởng cái gì?”

“Thưởng vàng.”

“Cái gì? Cô nói thật chứ?” Ta phần khích nắm lấy tay cô ta, quả nhiên là công chúa Hoàng Kim Phượng, nói thưởng là thưởng vàng ngay được, ha ha ha ha ha....

“Ha...đương nhiên, bản công chúa nói một thì không thể là hai, nếu ta thua thì ta sẽ phạt người”. Bởi vì phần khích quá nên ta không chú ý tới mặt công chúa lại đang đỏ bừng.

“Tôi sẽ không thua đâu, cô muốn đọ thế nào?” Ta tự tin nói.

“Ha ha.....người chó có tự tin, bây giờ chúng ta ra ngoài kia dọa người, ai dọa nhiều người hơn thì thắng”

“Đơn giản vậy thôi à, không thành vấn đề” Lúc ta đang định đi ra ngoài để dọa người, bỗng nhiên ta nghĩ có điều gì đó không ổn, lẽ như không cẩn thận dọa trúng Hoàng thượng thì làm thế nào, ta phải thương lượng lại mới được; “Công chúa, tôi nghĩ chỉ bằng chúng ta đối cách khác nhé”.

“Người sợ à?”

“Không phải, tôi chỉ là nghĩ nhớ dọa phải người không nên dọa thì biết làm thế nào?”

“Dọa người không nên dọa? A! hoàng huynh, nếu không cẩn thận bị hoàng huynh nhìn thấy thì cũng không hay lắm, làm thế nào?”

“Không bằng chúng ta tìm mười người tới đây dọa, ai có thể một lần dọa nhiều người nhất thì thắng, thế nào?”

“Được, làm như vậy đi, tiểu Lan, đi tìm mười người tới đây”

“Hả? Công chúa muốn tìm mười người như thế nào ạ?”

“Tùy, nam hay nữ đều được hết, miễn là người thì được rồi”.

“Dạ”

25. Chương 25

Chỉ chốc lát sau, cô bé tên tiểu Lan kia đã đưa đến một loạt người ngay ngắn đứng ở trước mặt chúng ta.

“Ha ha....bây giờ người dọa trước hay là bản công chúa dọa trước đây”.

Ta vô cùng tò mò rất cuộc cô công chúa này biến thành bộ dạng gì mà dám so với ta ai xấu hơn, hơn nữa uy lực dọa người của ta tin rằng các vị cũng khỏi phải nghi ngờ gì nữa, cho nên cứ để nàng làm trước đi.

“Cô là công chúa đương nhiên phải làm trước rồi”.

Công chúa đắc ý bước lên phía trước, kéo khăn che mặt ra, quả nhiên những người này đều ngã, còn không ngừng run rẩy? Oa...không biết vị công chúa kia biến thành yêu quái hay khủng long thế nhỉ? Bởi vì nàng đưa lưng về phía ta nên ta không thấy được gương mặt của nàng.

Nàng vừa lòng nhìn những người trên mặt đất, sau đó mới xoay người đối diện với ta.

“Công chúa

” Ta nói lấp bắp, thiếu chút nữa ngã xuống luôn, không phải sợ vì nàng dọa, mà là ta muốn cười gần chết, khuôn mặt bị nàng vẽ đầy mực đen, ta thấy những người kia đang run rẩy vì nén cười, ta thật sự bội phục bọn họ, nhưng họ có thể nhin chứ ta thì không, bằng không sẽ nhin tới mức toàn thân run rẩy, cho nên ta không chút nể mặt cười thật to.

“Ha ha ha ha ha ha.....không được rồi” “Ha ha ha.....”

“Ha ha, người không làm được? Như vậy là nhận thua rồi phải không, bị dung mạo bản công chúa dọa rồi sao, ha ha.....”

“Không phải, tôi thấy công chúa còn chưa biết cái gì mới gọi là dọa người, hôm nay làm tiên bối chỉ bảo thật tốt cho hậu bối nha, bằng không lại khiến cô đi làm trò cười cho người trong nghề” Công chúa làm cho ta cười tới chảy nước mắt.

“Còn dám tự xưng là tiên bối, người thì cao quý hơn ta chắc?”

“Tôi nói tiên bối không phải là thân phận tôi hơn gì cô, mà là nói tôi dọa giỏi người hơn cô nhiều, rất rất nhiều”.

“Hừ, đồ tự đại, tiểu Lan, mang tất cả những người này đi, tìm mười người khác đến đây, ha ha, bản công chúa muốn xem người làm tiên bối như thế nào, lại dám kiêu ngạo ở trước mặt ta”.

“Công chúa, người đã đến rồi ạ.”

“Ồ, người lui ra đi, bây giờ tới phiên người”.

Ta nhìn công chúa kiêu ngạo như tiểu yêu này, thông thả bước đến trước mặt bọn họ, kéo râu ra, dễ dàng làm ười người ngã xuống.

“Cũng là mười người ngã xuống, nếu vậy là ngang nhau”

“Ngang nhau? Không đâu.”

“Có ý gì?”

Ta xoay người để cho nàng ta nhìn thấy một nửa khuôn mặt, dù sao nàng cũng là công chúa, nếu bị ta hù chết thì nhất định tên hoàng đế đó sẽ không tha cho ta, công chúa há miệng ra thật to, mắt trợn trừng, run run chỉ tay vào ta, cố gắng dùng chút bình tĩnh cuối cùng nói: “Người....xấu....quá....”

Ngã.....

“Ha ha.....thêm công chúa chính là mười một người, tôi thắng, khi nào tỉnh lại cô nhớ mang vàng tới cho tôi đó nhé!”

26. Chương 26

Thắng bạc, ta ngâm nga hát dọc theo đường đi.... tâm trạng rất tốt, mới vào cung đã kiếm ra bạc, ha ha....sau này ra khỏi cung không sợ chết đói rồi, ha ha.... Lúc này ta phải chuẩn bị kế hoạch làm thế nào ra cung tiêu tiền, ha ha, không biết rằng sắp có đại nạn đang tiếp cận ta.

“Ha ha....Vi công công, tôi đã về rồi đây.”

“A, tiểu Đông tử, cậu vẫn còn nhớ mà về đấy hả.” Chỉ thấy Vi Tiểu Bảo ngồi trên ghế, dùng ánh mắt kì lạ đánh giá ta, nhưng chẳng phải ông ta bị mù ư? Sao ta cứ có cảm giác ông ta có thể nhìn thấy nhỉ? Kì lạ...

“Công công nói gì thế ạ, sao tiểu Đông tử lại không nhớ mà về chứ? ha ha”Tta không dám tới gần ông ta quá, đành phải đứng ở xa xa nói chuyện.

“Còn tưởng cậu chơi cùng công chúa nên quên hết cả rồi, bây giờ trong cung ai cũng biết chuyện của cậu.”

“Hả? không phải chứ?” Ta vừa mới về thôi mà, sao truyền tin nhanh như vậy.

“Đó là đương nhiên, trong cung này không có điều gì là bí mật hết, chuyện gì cũng có thể truyền nhau, thật cũng có thể truyền, giả cũng có thể truyền...”

Sao ta có cảm giác trong lời này có chuyện gì thế nhỉ?

“Tiểu đông tử à, cậu vừa mới vào cung đã bị nhiều người chú ý như vậy rồi, về sau nhớ phải cẩn thận, bằng không sớm muộn gì cũng mang hoạ sát thân đó”.

“Dạ, tiểu Đông tử sẽ ghi nhớ lời dạy bảo của công công”. Ta cung kính cúi người nói.

“Nhớ là tốt rồi, tiểu Đông tử, cậu có biết hai đại bảo vật chí tôn trong thiên hạ không?”

“Bảo vật chí tôn? Là cái gì ạ?”

“Vật thứ nhất là chín viên long châu, thứ hai là năm cuốn bí tịch tuyệt thế võ công. Truyền thuyết nói chín viên long châu có thể đảo ngược thiên mệnh, chiếm được giang sơn, mà năm cuốn tuyệt thế võ công nghe đồn là nằm trong tay Đông phương minh chủ”.

“Nói như vậy, chỉ cần chúng ta có chín viên long châu thì không cần đánh cũng thu phục được giang sơn?”

“Đúng vậy, nhưng chín viên long châu thất lạc tới chín nơi khác nhau, muốn tìm rất khó”.

“Vậy phải làm thế nào ạ?”

“Ha ha...chúng ta ẩn nấp trong cung nhiều năm như vậy biết được trên người Hoàng thượng có long châu”.

“A...nếu biết sao lại không ra tay đi?”

“Muốn lấy được long châu phải vô cùng cẩn trọng, cho nên Thiên Địa Hội mới phái cậu tới giúp ta! Ha ha” Vi Tiểu Bảo cười rộ, nhưng lại làm ta run hết cả da đầu.

“Công công, không phải là ông muốn tôi đi lấy viên long châu đó chứ?”

“Đương nhiên không phải, ha ha”.

Phù

~ ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng tiếp theo ông ta đã nói “Nhưng ta muốn cậu đi xác nhận xem trên người hắc có thật là có long châu không”.

Hả? ~ “Làm thế nào xác nhận được?”

“Đương nhiên là đến gần người cần xác nhận”.

“Gần người cần xác nhận?”

“Chính là tiếp cận hắc, kiểm tra toàn thân”.

Hứ...”Sao mà Hoàng thượng để tôi kiểm tra toàn thân được? Hắn sẽ không cởi sạch quần áo cho tôi nhìn đâu”.

“Ha ha”... “Ai nói Hoàng thượng sẽ không cởi sạch quần áo cho cậu nhìn, tiểu Đông tử” Vi Tiểu Bảo mỉm cười nhìn ta, còn đi tới nhẹ nhàng vỗ vào vai ta.

Cái gì chứ? ~ “Ông muốn tôi đi nhìn lên Hoàng thượng tằm?”

“Gì mà nhìn lên chứ? Là muốn cậu đi kiểm tra thôi.”

“Nhưng tôi không có võ công, chuyện nguy hiểm như vậy chỉ sợ tôi làm không nổi”.

“Cái gì? Cậu không có võ công???”

“Đúng vậy...” Cho nên việc ông muốn tôi làm khiến ông thất vọng rồi, nhưng có điều trong lòng tôi cũng có chút thất vọng nho nhỏ, ha ha.

Về mặt Vi Tiểu Bảo ra điều là không tin, cầm lấy tay của ta, ta cảm giác được trên người như có một luồng khí chạy qua, chẳng lẽ đây là nội lực mà người ta nói tới?

“Quả nhiên không hề có tí võ công nào, sao bọn họ lại đưa tới cho ta một phế vật như cậu chứ?”

Phế vật!!!! Lão thái giám chết bầm nhà ông dám nói ta là phế vật ...ta muốn bóp chết ông ta, nhưng võ công của ông ta lại cao hơn ta, thôi bỏ đi, quân tử trả thù mười năm cũng chưa muộn.

“Được rồi, ta sẽ dạy cậu một bộ võ công có thể học được ngay lập tức”.

Võ công có thể học được ngay lập tức? “Là võ công gì mà có thể học nhanh như vậy? sẽ không phải là Long trảo thủ chứ?” Ha ha...lúc trước Vi Tiểu Bảo học được nhanh nhất chính là chiêu này.

“Đúng vậy!!”

“Khụ...khụ...khụ.....” Ta thiếu chút nữa sặc nước bọt của mình mà chết, đúng là học chiêu đó thật! “Không phải chứ?” Ta nhớ là chiêu kia là chuyên môn tóm những nơi không nên tóm, thoát nhìn rất khó “Chiêu đó tôi học không hợp, có gì khác dễ học hơn không?”

“Tuyệt đối không có, bây giờ tốt nhất cậu nên nhìn ta tóm như thế nào” Nói xong Vi Tiểu Bảo bắt đầu thi chiêu.

Ta che ngực lại ngay lập tức, nếu để ông ta tóm trúng thì xong đời!

Có điều ông ta lại không tóm ta, mà là...bám lên tường, trông giống như là con thằn lằn, đang bò trên tường! Oa...bây giờ ta mới biết thì ra long trảo thủ còn có thể bám lên tường được kia đấy... ha ha...cười chết mất...

Vi Tiểu Bảo nhảy xuống nói “Thế nào, nhìn đã hiểu chưa?”

“Đã hiểu ạ!” Ta không nhịn được mà cười to.

“Đã hiểu vậy thì cậu làm một lần cho ta xem”

A.... “Công công, tôi mới nhìn một lần, vẫn chưa làm được đâu”.

“Võ công này quan trọng nhất là thực hành, không thể chỉ có nhìn được, bây giờ lên làm một lần ngay lập tức, bằng không đừng có học nữa”. Nói xong liền quảng ta lên trên cây.

“Á...ông...công công mau cho tôi xuống, tôi mắc chứng sợ độ cao đó”.

“Cậu tự luyện tập đi, luyện rồi thì tự mà xuống, ta đi ngủ đây, một ngày cậu không học được thì cứ ở trên đó một ngày, một năm học không xong thì chết ở trên đó đi”. Nói xong xoay người bước đi, hừ.....tiểu Đông tử này còn dám cười chúng ta, còn tưởng chúng ta không biết chắc, cậu cũng nên tỉnh lại trên cây đi

“A...công công, đừng đi mà...” Ta nhìn xuống khoảng tối thui bên dưới, tuy rằng ta tuy rằng không nhìn rõ lắm, nhưng ta tin nếu nhảy xuống từ đây chết là điều không thể nghi ngờ.....khóc.....ông trời ơi...mạng của ta khổ quá...

27. Chương 27

“Đáng ghét, ta tóm, ta bắt, ta bắt bắt...đau tay quá.....sao tóm mãi mà cũng không giống Vi Tiểu Bảo, có thể bám được ở trên tường như thần lùn, nếu không được nhìn thấy tận mắt ta còn tưởng trên tay ông ta có miếng hút. Hu hu hu trời muốn hại chết ta rồi.....”A...A...A...A” Ta không khống chế được khóc rống lên.

“Vút.....vút.....”

Á? Hình như có người đang đến đây.

“Mau đuổi theo, hắn chạy tới chỗ này rồi”

“Nhất định phải tìm ra hắn cho ta”.

“Tên thích khách này thật là to gan lớn mật, dám ám sát Hoàng thượng, nhất định phải bắt hắn bằng được”

“Mau chia ra, tìm cẩn thận cho ta”.

Thấy một đám người cầm đuốc ở dưới, không ngừng nhìn xung quanh, ta đột nhiên muốn gọi bọn hắc giúp ta, đem ta xuống, bằng không chắc là ta sẽ chết trên cây thật. Vừa định mở miệng thì đã bị ai đó bịt chặt : “Không được kêu, nếu không ta lấy mạng ngươi”. Còn cảm giác một thanh kiếm đang đặt dưới yết hầu ta.

“Bắt đại nhân, không có thích khách ở đây ạ”.

Cái tên gọi là đại nhân kia quay đầu nhìn mọi nơi, bỗng nhiên nhìn chăm chăm lên cây, không phải bị phát hiện rồi đó chứ, người đằng sau càng kéo ta gần vào trong ngực hắc, ta có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở của hắc, còn có cả tiếng tim đập.

“Đi”

“Dạ”

Phù

rốt cuộc cũng đi rồi. “Có thể buông ra được rồi đấy” Tên áo đen nhìn ta một cái, rồi mới từ từ buông lỏng tay ra, thấy hắc có ý định nhảy xuống ta liền túm lấy hắc, hắc phần nộ nhìn lại.

“Anh muốn xuống là, xin anh mang tôi xuống cùng được không?” Ta hỏi hắc nhìn hắc, hắc có đồng ý không đây?

Vẫn nhìn ta, sau đó ôm lấy eo ta nhảy xuống.

Cuối cùng cũng xuống tới nơi rồi, ta mới nhẹ nhàng thở ra, đang muốn cảm ơn hắc thì nhìn thấy hắc bị thương, có câu nợ người một giọt nước, xuống hoàng tuyền cũng phải báo. Huống chi lại là ơn cứu mạng.

Ta kéo tay hắc đi vào trị thương, nào ngờ cảm thấy lạnh lạnh trên cổ “Tiên sinh, anh đừng có hiểu nhầm, tôi chỉ muốn trị thương cho anh mà thôi, đừng có nghĩ tới việc khác”.

Tên áo đen vẫn nhìn ta, nhìn ta, nhìn ta....trời ạ, tại sao lại nhìn ta như vậy, ta cảm thấy dường như hắc nhìn thấy toàn bộ tâm can không sót một tí nào “Nếu anh không tin vậy cứ đi đi, tôi sẽ không gọi người đâu, cứ yên tâm”. Cái mạng nhỏ của tôi còn ở trên tay anh kia mà!

Tên áo đen buông thanh kiếm trong tay xuống, từ từ ngã xuống đổ cả thân thể hắc lên người ta, ta miễn cưỡng đỡ hắc vào phòng, lộn xộn hết cả lên “Thuốc đâu? thuốc...thuốc ..” kỳ lạ sao mãi không tìm thấy.

“Không cần đâu, ta có thuốc rồi”. Tên áo đen lấy ra một cái bình sứ màu trắng.

Trời...có sao không nói sớm, hại ta thiếu chút nữa đi tìm thuốc mà lục tung cả phòng lên.

Ta nhận lấy thuốc từ tay hắc, cởi áo hắc ra, hoá ra bị trúng một nhát kiếm vào bụng, ta nhẹ nhàng dùng vải lau sau đó băng bó lại.

“Xong rồi đó”.

“Sao cậu lại giúp ta?”

Ta cười khê: “Tôi cũng không phải cứu anh vô ích, tôi muốn anh báo đáp tôi”

“Ha ha, ta đã biết không đơn giản như vậy mà, cậu muốn thế nào?”

“Anh có biết Long trảo thủ không?”

Tên áo đen nghi ngờ nhìn ta, đáp “Biết”

Ha ha..... “Biết là tốt rồi, anh dạy tôi nhé” Ta kích động cầm lấy tay hắn, ha ha...ta vừa mới nghĩ, hôm nay xuống được nhưng nếu không học được Long trảo thủ thì tên công công kia nhất định sẽ lại quăng ta lên cây, khi đó ta cũng không có vận may tốt như bây giờ đâu.

“Đơn giản vậy thôi sao?” Ánh mắt hắn lộ ra vẻ không tin.

“Đơn giản thế thôi”. Ta còn có thể muốn gì được nữa? Tất nhiên là không thể bắt anh lấy thân báo đáp rồi.

Tên áo đen kéo tay của ta, hai bàn tay đối nhau, ta cảm nhận thấy một luồng khí nóng trong cơ thể.

“Được rồi”

Được rồi? “Được rồi cái gì?”

“Bây giờ cậu thử vận khí xem, sau đó bắm lên tường”

“Vận khí như thế nào?”

“Ngay cả vận khí cũng không biết?”

Hừ! Tôi mà biết thì còn phải hỏi anh sao? Đúng là không có đầu óc.

“Cậu thử hít sâu, sau đó dùng sức thở ra rồi hướng tới phía tường”.

Ta làm theo lời hắn nói, trước hít sâu, sau đó bắm lên tường, chậm rãi đi thử, Oa!! thật sự là di chuyển được rồi, ta hưng phấn hét to rồi lập tức ngã xuống dưới.

“Bây giờ cậu còn chưa quen, luyện nhiều sẽ thành thạo thôi”.

“Dạ, cảm ơn đại hiệp”.

Hắn vẫn nhìn ta, hình như ánh mắt đang cười, sau đó “Vút” một tiếng bay đi.

Có khinh công đúng là thích, về sau ta nhất định phải học khinh công mới được, ha ha

28. Chương 28

Ngày hôm sau, ta tự tin bước đến trước mặt Vi Tiểu Bảo.

“Tiểu Đông tử, cậu đã học xong rồi hả?”

“Đương nhiên, bằng không taôi làm thế nào mà trèo xuống được chứ!”

“Tốt, vậy cậu làm luôn cho ta xem nào!”

Ta dễ dàng bắm lên tường, đi đi lại lại trên đó vài lần, cảm giác thật là giống thần lùn quá, ha ha...

“Ừm, làm rất tốt, vậy tối hôm nay cậu đi kiểm tra đi”

Vừa nghe lời hắn nói, ta lại ngã bụp xuống dưới. Đau quá, nhưng ta lại không để tâm chút nào, “công công, ông nói tối nay tôi phải đi nhìn lên hoàng thượng?”

“Không sai, để lâu đêm dài lắm mộng, việc này nên sớm mà hoàn thành đi, bây giờ cậu tới chỗ công chúa, cô ta đang tìm cậu đấy”.

Công chúa tìm ta? Chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì rồi.

Ta nặng nề bước đi tới chỗ công chúa, lại thấy Hoàng thượng cũng ở đó, hình như hắn đang răn dạy công chúa, ta định lặng lẽ tránh ra chờ hắn đi khỏi mới đến, vừa mới cất bước đã nghe thấy Hoàng thượng nói.

“Người muốn đi đâu?”

“A, nô tài định đi toilet ạ”

“Toilet?”

“Là nhà xí. Hi hi ...”

“Vội thế kia à?” một luồng sát khí toát ra trên người Hoàng thượng.

“Dạ không...” Ta không ngừng đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt hắn thật là hung dữ.

“Người lại đây.”

“Dạ” Ta cúi đầu chậm chạp tới gần hắn.

“Chuyện người cùng công chúa, hôm qua đã truyền đến tai toàn bộ mọi người trong cung rồi”.

Nghe khẩu khí của hắn nhất định là rất tức giận, nhưng mà ta không thể tìm ra lý do nào để biện hộ cả, làm sao bây giờ?

“Hoàng huynh, đừng trách hắn, là muội muốn làm như vậy, nếu hắn sai thì muội cũng có lỗi trong chuyện này”.

Ồ, công chúa này mà lại cầu xin vì ta ư, ta vô cùng cảm kích, cảm thấy nàng thật vĩ đại.

“Muội đường đường là công chúa, lại làm ra cái chuyện hoang đường như thế, nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi hoàng thất biết để vào đâu hả?”

“Hoàng muội biết sai rồi mà”. Công chúa nhìn Hoàng thượng với vẻ vô cùng đáng thương, ta nghĩ bất luận kẻ nào nhìn thấy vẻ đáng yêu này cũng sẽ không tức giận nữa đâu.

Quả nhiên sắc mặt Hoàng thượng đỡ hơn nhiều, xem ra không truy cứu công chúa nữa, “Chuyện lần này quên đi, ta sẽ hạ lệnh không cho ai nói ra ngoài, bằng không giết không tha, mà nô tài này cũng không thể ở lại bên cạnh muội được”.

“A, hoàng huynh đừng mà, muội thực sự rất thích nô tài này, hắn cũng thế!”

“Cũng thế???” Mặt Hoàng thượng trở nên đen thui.

“Hoàng huynh đừng lấy lại hắn mà” Công chúa lại dùng cái chiêu bài đáng yêu kia giở ra với Hoàng thượng, nhưng hình như lần này Hoàng thượng đã hạ quyết tâm rất lớn, kiên quyết lắc đầu “Lần này không cần xin, tiểu Đông tử, người đi theo trẫm”.

“Hoàng huynh!”

“Còn nữa, không uội ra ngoài, ở trong phòng mà sám hối đi, chép *quy định làm công chúa* một trăm lần cho ta, không xong thì không được phép ra khỏi cửa nửa bước.”

“A.....đừng mà.....hoàng huynh.....”

Không thèm để ý tới công chúa đang kêu gào, hắn nắm tay ra đi ra ngoài? Đúng vậy, hoàng thượng mà lại nắm tay ta ư? Độ ấm của lòng bàn tay cho ta biết đây là sự thật. Sao hắn lại làm thế? Ta nghĩ không thông, vì sao một Hoàng thượng thân phận cao quý như hắn lại kéo tay một thái giám? Sẽ không phải là hắn có ý gì với ta đây chứ? Cho dù vậy sao lại tìm ta, ta xấu như vậy kia mà. Ài! Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng đau đầu.

29. Chương 29

Ngày nào Hoàng thượng cũng bắt ta đi theo hần, mặc kệ làm gì đi đâu cũng mang theo ta. Hơn nữa còn dùng ánh mắt quái lạ nhìn ta, giống như là đang tìm tòi nghiên cứu gì đó.

Đến lúc gần tối mới bảo ta trở về. Kỳ lạ! Rất kỳ lạ! Có phải hần thích ta rồi không?..... Sao có thể chứ, ta tự cười giễu cợt.

“Tiểu Đông tử, cậu có chuyện gì vui hay sao mà cười?”

“Công công, không có gì đâu ạ”.

“Nghe nói mười ngày nay cậu với Hoàng thượng như hình với bóng?”

Ta khóc không ra nước mắt, bởi vì chính ta cũng không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

“Bây giờ có lẽ là lúc hần tắm rồi, cậu mau hành động đi”.

“A!” Thiếu chút nữa là ta quên mất, hôm nay còn phải đi nhìn hần tắm nữa, không, là đi kiểm tra xem trên người hần có long châu hay không.

“Cậu quên rồi hả?”

“Chuyện quan trọng như vậy sao mà tôi quên được, tôi đi ngay đây.” Nói xong xoay người bỏ chạy ra ngoài. Tuy rằng ta vào cung không lâu nhưng cũng thăm dò địa hình hoàng cung khá kĩ, ta dùng long trảo thủ bám lên tường, tới nóc nhà thì dừng lại, nhẹ nhàng mở một viên ngói ra, trong lòng thấy hồi hộp quá, ngay lập tức nhìn thấy cơ thể của hần, ặc? Chảy nước miếng, không phải chứ, xuyên qua thời không có phải làm cho thú tính của con người tăng lên không, bây giờ ta đang làm một việc rất nguy hiểm, sao lại cứ nghĩ đến thứ gì đó không nên nghĩ là thế nào. Ài, rốt cuộc cũng nhìn thấy rồi, Hoàng thượng đang trong tắm, một tầng hơi nước bốc lên, nước thấm lên cánh tay hần, ướt bả vai, từ từ lan ra cơ bắp.....

Hần nhắm hai mắt lại, đáng tiếc hơi nước nhiều quá nên không thể nhìn rõ, ta thấy hần có vẻ đang ngủ, tới gần thêm chút nữa xem sao. Ta đặt viên ngói lại vị trí cũ, đi xuống bước vào trong phòng. Nhìn thật cẩn thận, hình như trên ngực hần có đeo một viên gì đó, ba viên ngọc to nhỏ, bên trong còn có một viên gì đó màu vàng chuyển động. Thật thần kì, kia có phải long châu mà họ nhắc tới không?

Bỗng nhiên Hoàng thượng mở mắt: “Là ai?”

Hần nhìn đến chỗ ta, ta lập tức đi nhanh về phía trước, định mượn cái bình phong che chắn để ra ngoài, nào ngờ bên dưới là đá hoa, sáng bóng trơn nhẵn, ặc, thế là trượt chân!

Hoàng thượng lập tức tóm được ta “Người là ai?” Còn giựt khăn che mặt của ta xuống, thăm rồi! Nhất định là hần đã nhận ra ta, rồi ta nhìn hần, phát hiện cũng không nhìn rõ lắm, như vậy có lẽ hần cũng không nhìn rõ mặt ta, ta định tránh hần nhưng lại càng bị hần kéo lại gần, thấy khoảng cách gần sát ta hạ quyết tâm sử dụng tuyệt học cả đời của ta, long trảo thủ!

“A.” Hoàng thượng rên lên một tiếng nhưng tay vẫn không thả lỏng, chắc tại ta chưa dùng hết lực, làm lại “A!” Lần này hần kêu thảm thiết, rốt cuộc cũng thả lỏng tay ra, buông thông xuống. Bên ngoài vang lên tiếng xôn xao, ta lập tức nhảy ra khỏi Thủy điện, bám tường leo lên nóc nhà, nhìn bên dưới đã thấy chật ních người, làm sao bây giờ? Một bóng đen vươn tay túm lấy quần áo ta rồi bay lên.

Lướt qua binh lính bên dưới, tới phòng ngủ của công chúa thì dừng lại.

30. Chương 30

Lúc đã dừng lại, ta nghi hoặc nhìn hần. Nhưng hần bịt mắt nên không biết là ai “Là công công phải không?” Ta thật cẩn thận hỏi.

“Hừ! Đừng có lên tiếng”

“Người không phải công công, người là ai?” Giọng nói này không phải của công công, ta đột nhiên hắng giọng kêu to.

“Chết tiệt” Hấn đưa tay ra che lấy miệng ta.

Bên ngoài vang lên tiếng của đám binh lính “Đại nhân, hình như chúng đã trốn vào tẩm cung của công chúa, làm sao bây giờ? Phải xông vào ạ?”

“Đi vào.” Nhận được mệnh lệnh, binh lính đều vọt thẳng vào trong.

Bây giờ ta đang ở trên cây với hấn, cẩn trọng quan sát tình huống bên dưới.

Đèn trong tẩm cung công chúa được thắp lên, đi ra đầu tiên là nha hoàn tiểu Lan : “To gan!”

“Đây là tẩm cung công chúa, ai cho các người tự ý xông vào?”

“Thuộc hạ nhìn thấy có hai tên ám sát Hoàng thượng chạy vào chỗ này, vì an toàn của công chúa nên xin phép cô cho chúng ta lục soát.”

“Hoàng huynh, có chuyện gì à?” Sau đó công chúa cũng đi ra, khoác chiếc áo choàng đơn giản, vẻ mặt lo âu.

“Đúng vậy, nhưng mà cũng không có gì đáng lo ngại, Hoàng thượng đã hạ lệnh phải bắt bằng được hấn, nếu không cái đầu của chúng thần cũng khó giữ, công chúa”

“Vậy được rồi, người nhanh nhanh lên, chớ quấy rầy ta nghỉ ngơi”.

“Tạ công chúa! Mau lục soát”.

Người ngựa bên dưới đều mang theo bó đuốc sáng rực, một canh giờ trôi qua.

“Đại nhân, không thấy người nào cả”.

Về mặt tên đại nhân kia có chút ngượng nghịu. Trong lòng hiểu được, nếu không bắt được người hấn sẽ phải chết, bây giờ hấn nhìn lên cây “Tìm thêm người treo lên cây cho ta” Hấn chỉ vào hướng chúng ta mà hô to.

Cái gì? Ta căng thẳng nắm chặt tay lại, trán không ngừng đổ mồ hôi, nhìn mấy tên lính bên dưới đang đi lên, người áo đen phía sau cũng rất lo lắng, nắm lấy tay ta càng chặt, trời ta không thể thở được!

“A, đại nhân, kẻ mặc áo đen ở trên kia”

“Mau, đuổi theo”.

Ta cũng không biết chỗ đó lại có thêm một người mặc áo đen, thành công dụ đám binh lính đi mất, mấy người đang treo lên cây cũng đều bò xuống để đuổi theo.

Ta và hấn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hấn ôm ta phi thân, lần này đáp xuống phòng ngủ của ta.

Hấn biết ta sao?

Vừa xuống đất ta liền hỏi: “Người là ai?”

Hấn cười cười “Chính là người cậu cứu mạng ngày hôm qua, ha ha”.

“Là anh! Hôm qua anh dạy long trảo thủ không phải đã triệt binh rồi sao, sao bây giờ lại chạy tới cứu tôi?”

“Triệt binh là gì?”

“Triệt binh là chỉ anh với tôi không can hệ tới nhau nữa.”

“Ồ...sao cậu cứ thích dùng mấy từ khó hiểu thế.”

“Anh, rốt cuộc có nói anh là ai hay không?”

“Ha ha...đừng nóng, cậu sẽ biết nhanh thôi”.

Bỗng nhiên có một bóng đen vọt vào, nhanh chóng chắn ở trước cửa, vội đóng cửa sau đó vén khăn che mặt ra. Là Vi Tiểu Bảo.

Thấy ông ta quỳ một gối xuống: “Tham kiến thiếu chủ”.

Thiếu chủ? “Rốt cuộc anh là ai hả?”

Hắn cúi khấn che mặt xuống, ta kinh ngạc nhìn hắn, kích động hô lên “Mỹ nam tử!” Oa, đúng là vị nam tử đã từng gặp qua ở trong thanh lâu rồi.

“Tiểu Đông tử, không được vô lễ với thiếu chủ”.

“Thiếu chủ? Công công, anh ta là ai vậy? Sao ông lại gọi là thiếu chủ?” Ta hỏi hắn hai lần mà hắn cũng không trả lời, đành phải hỏi Vi Tiểu Bảo vậy.

“Người chính là nhi tử sót lại của Hoàng thượng tiền triều, tên là Hoàng Thượng Nhân”.

Cái gì??? Ta kinh ngạc nói không ra lời, hoá ra hắn lại có thân phận cao quý, à không, là nguy hiểm mới đúng.

“Thiếu chủ, người đừng hành động nguy hiểm như thế, lỡ như xảy ra chuyện gì ta có lấy cái chết cũng không đủ tạ tội đâu.”

“Ta biết rồi, lần sau sẽ cẩn thận, cậu tên là tiểu Đông tử?”

“A, dạ”

“Cậu có nhìn thấy trên người Hoàng thượng có long châu không?”

“Dạ, trên người Hoàng thượng đúng là có long châu”. Nhắc đến Hoàng thượng, ta liền lập tức nhớ đến hai cánh tay kia, trời ạ, mặt ta đỏ ửng, máu mũi nhanh chóng chảy ra, ta lớn như vậy nhưng là lần đầu tiên đó, lần đầu tiên, không được, đừng có chảy, ta lập tức lấy tay che cái mũi lại.

“Cậu...cậu làm sao vậy?” Mỹ nam tử thấy ta bịt mũi, trên quần áo lại có máu, “Cậu bị thương?”

“Không phải...” Ta còn nói chưa xong, hắn đã điểm huyết cầm máu cho ta, sau đó vận công trị thương. Nhưng hoàn toàn ngược lại, máu đổ ra, sau khi hắn vận công thì càng thúc giục máu tuần hoàn mạnh hơn. Làm áu mũi ta như cái đập nước bị hỏng, không ngừng đổ ra, chảy tới ba ngày ba đêm. Ba ngày đó ta chỉ có ngồi yên cầm một chậu toàn máu! Đáng ghét.....đúng là trời không thương ta gì cả.

31. Chương 31

“Bẩm hoàng thượng, thích khách... Không tìm được ạ” Thống lĩnh quỳ xuống bẩm báo:

“Ừm... Trẫm biết rồi, khanh lui ra đi”.

“A, dạ....dạ”. Đứng dậy đi mà trong lòng cảm thấy nghi ngờ, sao Hoàng Thượng lại không trách tội hắn, nhưng có thể xác định bảo toàn tính mạng mới là điều quan trọng nhất.

Hoàng Thượng – Hoàng Thiên Long nhắm hai mắt nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra, trong làn hơi nước thấy người kia rất quen, rất quen.

Ha ha... Là “hắn” sao...

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy “hắn”, là lúc hắn đang treo tường, khi đó trẫm đã sớm biết rằng người của thiên địa hội phái thích khách đến ám sát trẫm, nhưng bọn chúng rất thông minh, lại đi tùy tiện chọn một tên ngoài đường.

Nhưng trẫm cũng rất tò mò không biết thích khách bọn họ phái tới như thế nào?

Cho nên đã sắp đặt người chờ sẵn, chờ đến khi chúng đến sẽ ra tay, nhưng thật sự lại làm trẫm thất vọng, cuối cùng đẩy lên lòng hiếu kỳ của trẫm, không ngờ hắn còn cãi nhau với đồng bọn dưới bờ tường! Ha ha...”Sao bây giờ Hoàng thượng không giết hắn ạ?”

“Không, việc này để cho trẫm, các người lui ra trước đi”

“Nhưng mà Hoàng Thượng, chuyện đó rất nguy hiểm”.

“Chẳng lẽ võ công của trẫm đối phó một tên thích khách nho nhỏ cũng không được chắc?”

“Dạ không, thần không có ý đó, thần...” Chỉ là lo lắng cho an nguy của hoàng thượng.

“Đủ rồi, đi ra!”

“Dạ....”

=====

“A....đau quá!”

Ha ha... Rốt cuộc cũng nhảy xuống, lại còn la lớn tiếng như vậy, không sợ bị người khác phát hiện ra sao? Trẫm lớn như vậy nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy một thích khách thú vị như người đấy.

Thấy “hắn” đối tới đối lui, đi qua đi lại chỗ đó, tức giận tới mức giậm chân.

Trong lòng bỗng muốn đi theo hắn, “Này...” kêu “hắn” một tiếng, hắn lại dám không để ý tới trẫm, vẫn tiếp tục dậm chân.

Trẫm không muốn để cho “hắn” coi thường, vì thế dùng tay chụp bả vai hắn, “Này...”

“A! Ai đấy?” Lại còn giật mình, ha ha...

“Ta mới phải là người hỏi người là ai mới đúng? “

“Tôi...tôi đi tìm Hoàng Thượng”

Tìm Hoàng Thượng? ha ha, trẫm đang ở ngay trước mặt người đây, ta buồn cười nhìn “hắn”.

“Tìm Hoàng thượng? Như vậy người phải đi Tĩnh Vân các chứ không phải nơi này”.

“A! Ô! Tôi biết rồi. Phiền huynh dài chỉ đường giúp tôi với, tôi vừa mới vào cung không lâu nên không biết đường”.

Muốn trẫm dẫn đường? ha ha ha... Thiếu chút nữa là trẫm bật cười thành tiếng “Người tìm Hoàng thượng có việc gì?”

“Tìm Hoàng thượng..à ừm...là để hỏi người ngày mai muốn ăn gì?”

“Phi... Thật sao? Vậy người đi theo ta”. Thiếu chút nữa là ta cười to, người này quả nhiên nói chuyện rất thú vị.

Rốt cuộc đã đi đến Tĩnh Vân Các, Trẫm muốn xem lúc mà Tĩnh phi gọi trẫm là Hoàng thượng trước mặt “hắn” thì hắn sẽ có biểu hiện ra sao đây? Nhất định là rất hay ho, dọc đường đi không ít người hành lễ với trẫm, “hắn” lại không hề hoài nghi một chút nào, còn dùng ánh mắt thật lòng nhìn trẫm, ánh mắt này là của một cô gái, sao “hắn” lại có?

Nhưng khi trẫm đến lại là lúc bắt gặp cảnh Tĩnh nhi phản bội!

Sát ý dâng lên trong lòng trẫm, trẫm tưởng như có thể lập tức vọt vào giết chết đôi cầu nam nữ kia!

“Hoàng thượng này đúng là không hiểu chính sách lưu bang, khẳng định sẽ chết sớm”.

Hoá ra “hắn” nghĩ tên cầu nô tài trong đó chính là trẫm! Trẫm rất tức giận. “Chính sách lưu bang là gì?”

“Cười một cái trẻ ra mười tuổi, lấy thêm một phi tử ngủ càng nhiều”.

“Ha ha ha.....” lấy thêm một phi tử ngủ càng nhiều, “hắn” thật sự rất thú vị. Bởi vì “hắn” nói một câu, trẫm lại thấy không tức giận nữa, còn vui vẻ nở nụ cười, rốt cuộc “hắn” là ai?

Trẫm lôi hắn đi vào, vừa lòng nhìn thấy phản ứng rất đáng yêu của hắn, đáng yêu? Sao Trẫm lại có thể có cái cảm giác này với một nam nhân chứ?

Trầm khốn cùng quay đầu trút giận lên đôi cẩu nam nữ kia, không ngờ trong lòng trầm lại có cảm giác khác thường như vậy.

Lúc hần bỏ tháo râu xuống hiện ra gương mặt thật trước mặt trầm, trầm hoảng sợ, trời ạ! Trên đời này hóa ra còn có người xấu như vậy, với khuôn mặt đó khẳng định hần cũng chịu không ít đau khổ, lòng tự đứng lại thấy đau đớn, đau đến ngất đi. Tại sao?

Sau khi tỉnh lại, trầm mơ thấy một tiên nữ nhưng đã không còn nhớ dáng vẻ của nàng thế nào nữa, nhưng hôm nay lại gặp được nàng, ở trong phòng tắm, nhất định trầm phải biết nàng là ai? “Người là ai?” Cố gắng kéo nàng lại gần, trầm muốn nhìn rõ khuôn mặt của nàng hơn, nhưng nàng còn dám tóm trầm. Tiên nữ có cái gì sắc sao? “A...” Qua hơi nước trông được khuôn mặt của nàng, chẳng ngờ lại biến thành hần – kẻ xấu xí kia....

Nhưng trầm không dễ dàng buông tay, “A” “hần” lại tóm một lần nữa. Đau quá! Trầm chỉ có thể thả ra.

Cuối cùng vẫn để cho hần chạy, nhưng lần sau trầm nhất định phải vạch rõ bộ mặt thật của “hần”.

32. Chương 32

Choáng quá! Choáng đầu quá, chảy nhiều máu như vậy, hiện tại ta đang ở trong tình trạng thiếu máu, nhưng ta lại đang nghĩ đến việc tắm rửa cho sạch để thoát khỏi cái mùi tanh của máu này đi, từ ngày tiến cung ta cũng không dám tắm rửa, lâu ngày mà không tắm rửa thể nào trên người ta cũng có rận...

Ta thật cẩn thận thăm dò bên trong phòng, nhìn xem có người nào khác không, thiếu chủ mỹ nam tử kia kia từ sau khi tới đây thường ra ngoài tìm một nơi bí mật bàn bạc tính kế với công công, không muốn cho ta biết, ta cũng lười đi quản việc của họ, cho ta nguyên vẹn thời gian sự chuẩn bị đại sự tắm rửa, tìm một cái thùng lớn, đi lấy nước, còn thêm một ít cánh hoa, ha ha... Tắm hoa buổi sớm thử xem mùi vị thế nào ha, chuẩn bị tốt hết thấy ta lập tức cởi quần áo nhảy vào.

“Ta yêu tắm rửa cho làn da thật sạch, con chuột, con gián thấy đều phải chạy trốn, muỗi không dám cắn, rận không dám kêu, ta yêu tắm cánh hoa, con bướm mỗi ngày vây quanh ta, ta yêu tắm rửa cho làn da thật sạch...” Ta tự nghĩ ra một ca khúc, đúng là rất sung sướng!!

“Àm...”

“Là ai?” Nghe thấy tiếng động, ta lập tức khẩn trương nhìn chăm chú vào bốn phía, không thể nào, ta vừa mới kiểm tra rồi, trong phòng không có ai. Người kia là vào bằng cách nào?

Rốt cuộc có phải là người không đấy?

Ta nhìn chăm chú thật lâu nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng ai, trong lòng không khỏi sợ hãi, lập tức đứng dậy mặc quần áo, nhưng là chân của ta đụng tới một cái gì đó mềm mềm, nhìn xuống dưới.

Ặc? Là một người? Một cô gái rất đẹp, nàng sẽ không bị ta dọa ngất đó chứ. Nàng vào bằng cách nào thế nhỉ?

Lúc trong đầu ta đang hiện lên vô số vấn đề thì ngoài cửa chợt vang lên “Tiểu Đông tử! sao cậu lại đóng cửa vậy, mở cửa ra nhanh!”

“A, Dạ” Ta vội vàng chạy tới mở cửa

“Tiểu Đông tử, cậu đóng cửa làm gì. Thật là...”

“Công công, trong phòng chúng ta có khách không mời mà đến đó”.

“Khách không mời mà đến?”

“Đúng vậy, là một phụ nữ”

“À! Nàng là vợ của ta, A Kha”

A Kha? Chính là cô vợ xinh đẹp của Vi Tiểu Bảo?

“Cậu mau gọi nàng dậy đi

“A!” Ta làm thế nào mà gọi nàng được, nàng té xỉu mất rồi

“A cái gì? Sao còn không đi đi?”

“Nàng...Nàng ngất rồi”.

“Ngất? Sao có thể vô duyên vô cớ ngất được chứ, chẳng lẽ là cậu, chúng ta sớm nghe nói cậu xấu vô cùng, mau để ta nhìn xem”

“Dạ” Ta giúp đỡ Vi Tiểu Bảo đến bên người A Kha, ông ta cúi xuống bắt mạch cho nàng.

Nàng dường có việc gì nha... ”công công, nàng thế nào rồi?”

“Hừ! Điều là chuyện tốt của cậu đấy, hiện tại tuy mạch của nàng ổn định, nhưng vì thần kinh bị dọa quá độ, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.”

“Ồ...” May mà không có chuyện gì.

“Còn ồ cái gì? Cậu đúng là gây đại họa rồi đấy có biết không?”

“Tôi gây đại họa?” Ta lại không hù chết nàng, gây cái gì đại họa chứ!

“Đúng vậy, vốn ta muốn lợi dụng A Kha hôm nay giả làm phi tử để Hoàng Thượng sung hạnh, nhưng giờ nàng lại bị cậu dọa tới mức hôn mê bất tỉnh, cậu nói nên làm cái gì bây giờ?”

“Sao lại bắt nàng giả làm phi tử, nàng giống phi tử kia lắm ạ?”

“Hoàng Thượng căn bản chưa từng gặp vị phi tử kia, cho nên ta mới nghĩ đến việc trộm long tráo phượng, muốn A Kha đi ăn cắp long châu của Hoàng Thượng, nhưng hiện tại nàng bị cậu dọa sợ tới mức hôn mê bất tỉnh,cậu nói xem nên làm gì đây hả?”

Làm sao bây giờ...“Đi tìm người khác thay thế được không?”

“Giờ sao có thể tìm người khác được nữa, phi tử kia sẽ mau chóng bị Hoàng Thượng triệu kiến rồi”.

“Vậy làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, lần sau được không sao?”

Bỗng nhiên Vi Tiểu Bảo cầm lấy tay ta. “công công, ông tóm tôi làm gì?”

“Lần sau cũng không biết có thể có cơ hội tốt như thế này hay không. Hoàng Thượng là người cẩn thận, hẳn sẽ không dễ dàng sung hạnh một phi tử xa lạ.”

“Thế phải làm sao bây giờ...”. Đừng nhìn ta, chớ có nhìn ta, tuy rằng ông là người mù, nhưng là sao ta cứ có cảm giác ánh mắt ông không có ý tốt thế nhỉ... Chỉ thấy Vi Tiểu Bảo vuốt ve khuôn mặt không có râu của ta “Ừm! Ngũ quan của cậu cũng không tồi, hẳn có thể giả dạng thành một mỹ nhân.”

Ta sợ tới mức nhảy lên “Công công, cho dù ông mù sờ mặt của tôi thấy cảm giác không tồi, nhưng Hoàng Thượng là nhìn chứ có phải sờ đâu, hơn nữa ông cũng không thể đưa một phi tử che mặt tới cho hẳn!”

“Ha ha, ta có bảo cậu che mặt sao?”

“Công công, ông muốn tôi dịch dung ư?”

“Đúng vậy.”

“A

sẽ không phải là lấy da người chết đó chứ?”

“Ai nói bắt cậu mang da người chết hả?””

“Nhưng chẳng phải dịch dung đều phải lấy da người sao?” Nhớ tới người bên ngoài ta liền thấy buồn nôn, trước kia ta từng xem một bộ phim kinh dị, rõ ràng dùng dao nhỏ cắt da mặt, rồi đeo lên, thật sự là rất khủng bố, ta thà chết cũng không dùng loại đấy đâu...

33. Chương 33

“Hà hà, trừ việc dùng da người thì trên đời còn có phương pháp dịch dung thứ hai”. Vi Tiểu Bảo cười rạng rỡ.

“Phương pháp dịch dung thứ hai? Là gì ạ?”

“Chính là thứ này!” Ông ta lấy ra một hộp phấn trong tay áo.

“Phấn?” Ta kinh ngạc nhìn cái hộp trên tay ông ta.

“Ha ha, tiểu Đông tử, cậu cũng đừng coi thường hộp son này, nó chính là tuyệt phẩm trên đời – dịch dung phấn.”

“Dịch dung phấn!” Còn có loại này kia à, ta với tay cầm lấy nó, mở ra xem, bên trong có ba loại màu khác nhau, xanh lục, hồng, lam, còn có tỏa ra mùi hương thật thơm.

“Đúng vậy, bây giờ chúng ta bắt đầu thôi, ngồi xuống.” Vi Tiểu Bảo bắt ta ngồi xuống trước gương, bắt đầu trang điểm, ha ha... Đây là lần đầu tiên ta được trang điểm, trong lòng có chút hồi hộp, ông ta định biến ta thành thể nào đây?

“Nhắm mắt lại.” Ông ta ra lệnh.

Ta ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cảm giác thấy tay ông ta không ngừng vuốt ve mặt của ta, hơi hơi ẩm ướt, ta muốn mở to mắt ra để xem. “Không được mở to mắt!”

“À! Dạ”

“Da của cậu đáng lẽ rất đẹp, nhưng vì sao trên mặt lại sinh ra nhiều nốt sần thế, giống như da cóc vậy...”

Cóc?! Ông đúng là giỏi so sánh nhỉ, khoe miệng của ta giật giật.

“Không được cử động.” Ông ta sờ lên khoe miệng giật giật của ta, “Cậu cử động như vậy làm ta không thể trang điểm được”

“Dạ biết rồi” Ta chỉ tạm thời áp chế cơn tức giận trong lòng.

Không biết đã qua bao lâu sau, ta cảm giác trên mặt kết thành một màng thật dày, sau đó bị người dùng lực ấn xuống, “A... Đau quá!”

“Không được mở to mắt, không được giãy!” Vi Tiểu Bảo kêu to.

Nhưng thật sự rất đau, ta định sờ mặt mình nhưng Vi Tiểu Bảo ngăn lại.

“Bây giờ bắt đầu thoa phấn.”

Oa! Rốt cuộc cũng bắt đầu trang điểm rồi, bước quan trọng cuối cùng cũng bắt đầu, ta hưng phấn nghĩ.

Một tầng phấn phủ trên mặt, cảm giác hơi khô khô, nhưng có hương thơm truyền đến mũi ta, ta nắm chặt tay, đợi thời gian trôi qua...

“Được rồi, có thể mở mắt ra.” Nghe thấy giọng nói của Vi Tiểu Bảo, ta hoảng sợ, nhưng là ngay sau đó chậm rãi mở mắt. “Đây...Là tôi sao?” Ta không cách nào hình dung được cô gái xinh đẹp trước mắt này, không phải yếu mị, cũng không phải một cô gái xinh đẹp bình thường, nàng toát lên một luồng linh khí, giống như là tiên nữ.

Đây là ta ư? Ta nhìn người đó trong gương, vuốt lên mặt mình, động tác của nàng trong gương cũng giống ta, nếu nói lần trước đại nương ở thanh lâu giả dạng biến ta trở thành tiên nữ, bây giờ ta có thể chắc chắn mình là tiên nữ thật rồi.

“Vi Tiểu Bảo, mau đem người đưa ra đi, bằng không sẽ không còn kịp đâu!” Ngoài phòng vang lên giọng nói của mỹ nam tử.

“Được rồi, ta biết rồi, đi mau nào.” Ta lại một lần bị người khác dắt tay. Lần trước là Long công tử, mà hiện tại lại còn là Vi Tiểu Bảo, ta không biết là mình đào hoa đến thế kia đấy, vẫn là số khổ, chỉ có thể tự mình thở dài.

“Nàng là...?” Mỹ nam thiếu chủ nhìn ta, trên mặt khiếp sợ nói không nên lời, “Nàng không phải phu nhân a Kha?”

“Đúng vậy, nàng xảy ra chuyện nên đành phải tìm người thay thế, hiện giờ chúng ta nhanh đi thay đổi người thôi.”

“A! Ừ.” Ánh mắt của nam thiếu chủ vẫn là không rời khỏi ta, thật là...ngại quá đi mất...

Chúng ta đi xuyên qua hành lang thật dài, vào trong một căn phòng nhỏ, sớm đã nhìn thấy quý nhân bị ngất, nàng vốn là người được Hoàng thượng sủng hạnh, là một người phụ nữ rất đầy đặn, ba vòng lớn đến độ có thể so với quả bóng rổ, “Mau thay y phục này vào.” Một bộ sa y màu tím xuất hiện trước mặt ta, trời ạ, mỏng quá, mặc như vậy khác nào không mặc đâu? Ta khó xử nhìn bộ trang phục dành ỉnh.

“Thiếu chủ, người lấy sai rồi, không phải là cái đó mà là cái này.” Vi Tiểu Bảo lấy ra một bộ y phục đẹp đẽ, quý giá khác cho ta.

“...” Mỹ nam thiếu chủ xấu hổ quay đầu đi chỗ khác.

Ta cầm bộ y phục quý giá đẹp đẽ kia, sao lại mặc mãi không được, lúc này ngoài cửa lại vang lên tiếng người.

“Vân quý nhân, mau mặc y phục chỉnh tề rồi ra đi, Hoàng Thượng sắp tới.”

“A.....nhanh thôi, chờ một lát”

Ta càng sốt ruột thì càng loạn hết cả lên.

“Tiểu Đông tử, mặc xong chưa?”

“Công công, tôi không không biết mặc mấy cái y phục nữ trang này đâu.”

“Cái gì? Y phục đơn giản như vậy cũng không biết mặc, thật đúng là...” Nói xong liền bay người qua chỗ ta.

“Ai đó? Công công, không phải ông định giúp tôi mặc đấy chứ?” Chẳng phải ông không nhìn được sao, ta còn vươn tay ở trước mắt hửn..

“Phiền thiếu chủ giúp cậu ta mặc được không ạ, lão xin ra trước, mặc xong cũng đi ra luôn.”

Mỹ nam tử giúp ta mặc? Ta thấy hửn xoay người, chậm rãi vươn tay lấy từng chiếc áo mặc cho ta, động tác rất thành thạo, khẳng định thường giúp phụ nữ mặc, ta u ám nhìn hửn.

“Mặc sao rồi?” Công công ở bên ngoài kêu to.

“A, xong rồi ạ”.

“Khoan đã” Mỹ nam tử kéo tay ta “Tuy rằng ta không biết cô là ai nhưng mong cô cẩn thận một chút”.

Hửn quan tâm tới ta. Ta cảm động nhìn hửn.

“Ừm! Tôi biết rồi.” Nói xong đi ra ngoài cửa, theo Vi Tiểu Bảo tới phòng ngủ của hoàng thượng.

34. Chương 34

“Đến nơi rồi”

Khi Vi Tiểu Bảo nói ra những lời này tim ta như muốn ngừng đập.

Dọc đường đi ông ta cũng giới thiệu cho ta biết về người phụ nữ này: Nàng từ dân thường được chọn làm phi tử, tuy rằng đã ở trong cung ba năm nhưng lại tiếp xúc rất ít với người ngoài, cũng không có thâm giao, cả ngày ở trong phòng mình, nhưng Hoàng Thượng lại nói muốn sủng hạnh nàng, ông cùng với mỹ nam tử nghe xong đều cho rằng muốn ăn cắp long châu thì cần tiếp cận người Hoàng Thượng, cho nên nghĩ rằng đây là một kế hoạch tốt, biến ta thành phi tử đó tới gần người Hoàng Thượng trộm long châu, bọn họ đã điều tra kỹ lưỡng, còn nói sắp xếp đường lui đảm bảo cho ta, dặn ta chỉ cần đi trộm long châu thôi, càng nhanh càng tốt.

Nhưng ta vẫn cảm thấy bất an, ánh mắt bất lực nhìn Vi Tiểu Bảo nói “Không đi không được ạ?”

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Nương nương, mau vào đi thôi, đừng để hoàng Thượng đợi lâu.”

Hừ...Đập vỡ nốt hy vọng cuối cùng của ta rồi, ta cố gắng bình tĩnh lại, trong đầu hét to “Mình là xấu nữ, còn sợ gì ai nữa!” Tăng thêm can đảm ỉnh, cùng lắm khi xảy ra chuyện thì dọa Hoàng Thượng ngắt sau đó tìm cách trốn đi là được.

Ok, đã chuẩn bị xong tâm lý, ta đến đây

“Bịch...”

Bởi vì dùng sức quá lớn để mở cửa nên cả người ta nằm trợn dưới đất. Thảm...thảm quá đi mất thôi!!!!

“Nương nương, sao người lại không cẩn thận như vậy”. Vi Tiểu Bảo vội vàng tiến lên giúp ta.

“Ha ha... có lẽ Vân Nhi là quá kích động khi nhìn thấy trẫm rồi.” Hoàng Thượng ngồi cách đó không xa trên chiếc ghế tựa, nhàn nhả thưởng thức cảnh ta quỳ rạp dưới đất, ta oán giận trừng mắt nhìn hắn, đã không hỗ trợ ta lại còn nói khá....

Nhưng mà ta vẫn phải cố gắng mỉm cười nhìn hắn “Đúng ạ, Vân Nhi thật sự rất vui khi gặp Hoàng thượng, ha ha...”

Về mặt Hoàng Thượng nghiêng ngẫm nhìn ta “Ông có thể lui ra được rồi, Vân Nhi, lại đây” Hắn vươn tay ra với ta.

Vi Tiểu Bảo nhìn ta một lần, tỏ vẻ muốn ta cẩn thận, ta đương nhiên biết phải cẩn thận rồi. Bây giờ ta chẳng khác gì miếng thịt trên thớt vậy, sao có thể không cẩn thận cho được, từ từ bước về phía Hoàng Thượng.

Vừa thấy ta đến, hắn lập tức kéo ta ôm vào lồng ngực “Sao thế? Vân Nhi, nàng căng thẳng à?” Nói xong hắn còn ôm ta chặt hơn, “Nàng thơm quá....”

Ta có cảm giác như máu đều xông hết lên mặt, gần như vậy, thân mật như vậy, hại ta nghĩ đến ngón vô tằm kia, tay lại ngứa ngáy...

“Hoàng Thượng...” Ta bắt đầu nói chuyện không đầu, cầm lấy rượu trên bàn.

“Vân Nhi muốn uống rượu?”

“Nô tì muốn so tài đánh cờ với hoàng thượng” Ta cầm chén rượu, nếu hắn không đồng ý ta sẽ tạt rượu vào mặt hắn, tạt cho hắn choáng luôn.

“Đánh cờ?”

“Đúng vậy, không biết hoàng Thượng có dám không ạ?” Ta cố ý khiêu khích hắn.

“Nếu ái phi muốn đánh cờ trẫm sẽ phụng bồi.”

“Nếu thua sẽ bị phạt rượu.”

“Được, lập tức chuẩn bị bàn cờ đi, trẫm rất mong chờ được lĩnh giáo kỳ nghệ của ái phi.”

Ta lập tức gọi người chuẩn bị bàn cờ vậy, so tài cùng Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, đánh cờ vậy thật là buồn chán quá, chi bằng ta chơi một loại cờ khác thú vị hơn được không?”

“Được thôi, ái phi muốn đánh cờ gì nào?”

Còn gọi ta là ái phi nữa, như vậy chẳng phải là quá mức thân thiết rồi còn gì, còn ánh mắt không có ý đồ kia nữa, khiến toàn thân ta chợt nổi da gà.....

“Cờ năm quân.”

“Cờ năm quân?”

“Đúng vậy, chỉ cần là năm quân ở cùng một chỗ, mặc kệ là chéo hay thẳng cũng đều thắng.”

Hướng dẫn xong ta còn đánh thử cho Hoàng Thượng xem, “Hoàng Thượng hiểu rồi chứ ạ?”

“Đúng là quy luật hay, trẫm hiểu rồi, bắt đầu đi.” Mắt Hoàng thượng loé sáng.

“Được” ta tràn đầy tự tin ra nước cờ đầu tiên, ta là cao thủ cờ năm quân trên Internet đấy , đánh lần đầu trên mạng vô địch. Hôm nay ngài không thể vượt mặt ta được đâu.

Ván thứ nhất ta lập tức phân thắng bại với hần, ta thắng, ta mừng thầm nhìn hần.

Hoàng Thượng mỉm cười nhìn ta, uống cạn chén rượu.

“Khoan đã!” Ta ra tiếng ngăn lại.

“Sao vậy?” Hoàng Thượng khó hiểu nhìn ta, vẻ mặt tươi cười không thay đổi. “Hay là trong rượu có độc?”

“Đương nhiên không phải rồi, ha ha, thiếp chỉ là cảm thấy uống phạt như vậy không thú vị chút nào, thiếp có cách phạt rượu hay hơn nhiều.” Ta đổ rượu vào bát rồi đưa đến trước mặt Hoàng Thượng, “Thế này mới gọi là phạt rượu, một ly nho nhỏ thế kia thì tính làm gì!” ta giả vờ làm nũng, ta cũng không tin ngài không lập tức uống.

“Ha ha... nàng không phải là đang muốn trẫm quá chén đấy chứ?”

“Nếu Hoàng Thượng thắng thiếp nhất định sẽ uống cho ngài xem.”

“Ha ha... trẫm sẽ không để thua nàng nữa”. Nói xong ngửa đầu uống cạn một hơi, một giọt cũng không còn.

Tửu lượng rất khá, ta thầm tán thưởng trong lòng.

“Bắt đầu ván thứ hai đi.”

“Được thôi”. ta mỉm cười

=====

Mấy canh giờ sau!!!!

=====

Ta trợn mắt nhìn bàn cờ, trời ạ!!!!!!!!!

Bụng Hoàng thượng là tạo từ cái gì thế không biết? Một đêm chơi cờ, hần thua sạch cả một đêm, uống một đêm, thế mà một tí biểu hiện say rượu cũng không có, tinh thần phấn chấn của ta rơi xuống, một chút men say cũng không, ta thực hoài nghi thứ hần uống có phải rượu không nữa, hay là nước sôi? Hần sẽ không giống người ở trong ti vi nói đấy chứ, có thể dùng nội lực để ép rượu ra ngoài, ta nhìn xung quanh không có chỗ nào ướt cả, hơn nữa hần không hề đi toilet lần nào, rốt cuộc rượu biến đi đâu hết rồi, ta cố gắng nhìn hần, muốn tìm câu trả lời nhưng lại chỉ thấy vẻ mặt thoải mái của hần.

“Hoàng Thượng phải vào triều sớm rồi ạ!” Ngoài cửa vang lên giọng nói của thái giám, giờ ta đang ở trong này nên không thể ra xem có phải Vi Tiểu Bảo hay không.

“Trẫm biết rồi, xem ra trẫm thực sự rất khó thắng được nàng...” Hoàng Thượng nói xong thoải mái mỉm cười.

Ta khó khăn mỉm cười nói “ Hoàng Thượng nhanh đi vào triều đi, đừng để bị muộn.”

“Nhưng trẫm không muốn xa nàng...”

Không muốn xa? Ngài còn muốn thắng ta chắc? “Hoàng Thượng, thiếp thấy hơi mệt.”

“Được rồi, nếu ái phi mệt, hôm khác trẫm sẽ lại chơi cờ với ái phi”.

“Dạ, thiếp mắt đưa Hoàng Thượng.”

“Mắt đưa là gì?”

“Dạ là ánh mắt tiễn đưa Hoàng Thượng.”

“Ha ha... ái phi còn dùng từ ngữ thú vị quá.”

“Hoàng Thượng mau lâm triều đi, đừng để các đại thần chờ lâu!”

“Được, trẫm nên đi đây.” Nói xong còn hôn lên mặt ta một cái, ta lập tức giật nảy mình, người bị hấn ôm có vẻ còn hơi nóng lên.

Hoàng Thượng vừa đi ta lập tức nhảy lên giường, mệt quá, mơ mơ màng màng ngủ.

Không biết qua bao lâu sau, tự nhiên bị một tiếng động đánh thức.

“A... Ma!”

Ma? Ta lập tức bật dậy “Ma ở đâu? Ở đâu hả?” , đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện trong phòng không một bóng người, tiếng động ấy là từ bên ngoài, ta mang theo ba phần tò mò, bảy phần sợ hãi đi ra cửa, nhìn trên cây sao lại thấy một người!?

Người chết? Ta run sợ nhìn lên người chết trên cây. Sao có thể có người chết trên cây được chứ.

“Hoàng thượng, đó là oan hồn của Lý phi không được siêu thoát đấy ạ.” Chỉ thấy một cô gái nhào vào lòng Hoàng Thượng, bên cạnh còn có một người, là công chúa.

Về mặt Hoàng Thượng ngưng trọng nhìn lên thi thể trên cây, ra lệnh “ Người đâu! Mang thi thể đó xuống.”

Thi thể được từ từ đưa xuống, vài người khác thì kiểm tra, lắc lắc đầu, nói vài câu gì đó với Hoàng Thượng.

“Vân Nhi sao lại ở nơi đó, mau vào phòng đi.” Hoàng Thượng nhìn ta nói.

“A, vâng...” Ta nghe lời bước về phòng, nhưng trong đầu lại nghĩ đến thi thể kia, rốt cuộc đó là ai, hơn nữa ta thấy rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó thì phải.

35. Chương 35

Trong giấc mơ...

Một mình đang đi dạo ở hoa viên thì bỗng từ đâu nghe thấy tiếng khóc vọng lại, chậm rãi tiến lại gần nơi phát ra âm thanh đó, ta nhìn thấy một cô gái đang ngồi khóc. Từ từ đưa tay chạm vào...

“A...” Ta đưa tay lau trán đầy mồ hôi. Cứ mỗi lần cơn ác mộng này diễn ra là ta lại nhìn thấy thi thể kia. Trong mơ ta thấy cô gái đó như muốn nói với ta điều gì, nhưng khi tỉnh giấc thì ta lại không thể nhớ được gì cả...

“Cậu sao vậy, lại gặp ác mộng kia à?” Là giọng nói của Vi Tiểu Bảo. Vì muốn hoàng thượng chú ý đến ta với một sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, cho nên mỗi ngày Vi Tiểu Bảo đều phải đến dịch dung cho ta một lần, bằng không thì ta sẽ trở lại nguyên hình, thật phiền phức quá.

Mà tên hoàng thượng kia không tới thì ta trang điểm có ích gì cơ chứ, nghĩ tới là ta thấy bức mình. Từ khi thấy thi thể trên cây kia thì hoàng thượng cũng không tới, chẳng biết hắn bận cái gì nữa, làm ta cả ngày phải ở trong phòng buồn muốn chết. Hôm nay bằng bất cứ giá nào ta cũng phải ra ngoài.

“Công công, ông xem hoàng thượng có tới đâu, hay là ông cho tôi ra ngoài chơi chút đi.”

“Không được, lỡ hắn đến bất ngờ thì ta phải làm thế nào?”

“Nhưng mà...” Ta làm nũng nịu kéo quần áo ông ta nhưng ông ta gạt tay ta ra và nghiêm khắc nói “ Cậu đừng quên thân phận hiện giờ của mình, nếu hoàng thượng biết thì sao?”

“Hoàng thượng, hoàng thượng, ngay cả bóng dáng của hắn cũng không thấy đâu. Có khi ba năm sau hắn cũng chưa tới chứ đừng nói là bây giờ. Chẳng lẽ bắt tôi phải đợi hắn cho tới già sao?” Nghĩ đến đây thật lòng ta chỉ muốn khóc oà lên, cứ tưởng rằng sẽ được nhanh chóng rời cung nhưng nào ngờ ngay cả cánh cửa hoàng cung ta cũng không thấy thì nói gì tới việc ra khỏi chứ. Chẳng lẽ ta cứ phải chịu đựng sự sắp đặt của ông ta sao? Ta không muốn!

“Thôi khỏi đi, Vi Tiểu Bảo, tôi nghĩ hoàng thượng hôm nay cũng không tới đâu, chi bằng cho nàng ta ra ngoài hít thở không khí một chút cũng chẳng tổn thất gì.” Là mỹ nam tử mở lời thay cho ta, ta sung sướng nhìn hắn.

“Nhưng mà thiếu chủ...”

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, ta đi theo, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.” Nói xong liền kéo tay ta đi ra ngoài, khiến cho Vi Tiểu Bảo không có cơ hội nói thêm điều gì. Ta thích.... Quả nhiên là mỹ nam tử của ta.

Nếu được hắn nắm tay thế này mãi thì thật là tốt biết mấy.

Hôm nay tiết trời thật đẹp, ta và hắn cùng ngồi trong một cái đình.

“Nghe Vi Tiểu Bảo nói gần đây cô thường mơ thấy ác mộng.”

Nhất thời nghe đến hai chữ ác mộng, trán ta liền nhăn lại “Đúng vậy, từ khi nhìn thấy thi thể trên cây kia, lúc nào tôi cũng nằm thấy ác mộng.”

“Thật không? Thế trong mơ cô thấy gì?”

Ta lắc lắc đầu “Tôi không nhớ rõ”. Thật ra ta đang nói dối với mỹ nam tử, bởi vì trong mơ ta nhớ cô gái đó nói với ta “Cẩn thận, cẩn thận”, mà ta thì chẳng biết là nên cẩn thận cái gì nữa. Hoàng thượng chẳng? Hay là...Ta nhìn mỹ nam tử, lúc hắn hỏi ta ánh mắt của hắn thật lạnh lùng, làm ta sợ muốn chết.

“Nếu không nhớ được thì thôi, đừng cố làm gì. Không chừng sau này sẽ không gặp lại cơn ác mộng đó nữa đâu.” Mỹ nam tử mỉm cười an ủi ta.

“To gan, giữa ban ngày ban mặt dám ở đây tình tự, trong mắt các người còn có trẫm nữa không hả?”

Nghe thấy giọng nói này tim ta liền đập liên hồi, xoay người lại nhìn quả nhiên là hoàng thượng đang đứng đó.

“Hoàng thượng”. Mỹ nam tử bất chợt kêu lên.

Hoàng thượng hừ một tiếng, xem chừng rất tức giận tiến lại gần ta, nhìn ta ra điều là không giải thích rõ ràng thì đừng mong yên thân với hắn.

“Hoàng thượng thân là thiên tử, thiếp nào dám coi thường hoàng thượng.” Ta buồn cười nhìn công chúa mạo danh hoàng thượng. Xem ta xử trí nàng ta như thế nào đây, haha... Ung dung tới gần bên công chúa, ta thì thâm bên tai nàng “Đêm nay để thiếp giải thích cho người có được không?” Vừa nói ta vừa dùng tay vuốt ve nàng ta, cảm giác thân thể của nàng ta trở nên cứng ngắc, trên cổ bắt đầu xuất hiện da gà.

Thấy phản ứng của ta, mỹ nam tử có vẻ hơi khó chịu nên cứ nhìn ta chằm chằm, dường như muốn thiêu chết người đang đứng cạnh ta, ha ha... Có cần phải tức giận đến vậy không.

“Người...người tránh xa ta ra một chút.” Tên hoàng thượng giả mạo dùng sức đẩy ta ra.

“Hoàng thượng, có gì lại đẩy thiếp chứ, phải chăng người đã chán thiếp rồi?” Ta giả vờ thương tâm, dùng khăn che mặt lại nhưng thực chất là đang cười mãn nguyện.

“Ta...ta đâu có chán người đâu, đừng khóc nữa mà.” Tên hoàng thượng giả luống cuống an ủi ta.

“Thật không ạ?” Ta mở to mắt nhìn nàng ta.

“Thật mà”. Nàng ta lập tức cam đoan.

“Vậy thì tốt quá rồi.” Ta lập tức nhảy vào lòng nàng ta, lấy tay nhéo vào ngực.

“A! Người...” Nàng kinh ngạc nhìn ta.

Ta cười đắc ý “Nô tỳ tham kiến công chúa.” Ta cũng học qua lễ nghi cung đình nên hành lễ với nàng.

“Người... người đã sớm biết ta là công chúa lại còn cố tình trêu ghẹo ta hả?” Công chúa tức giận nói.

“Công chúa, người nói oan cho nô tỳ rồi, tại công chúa đùa giỡn trước nên nô tỳ đành phải hầu theo công chúa thôi.”

“Nàng ta là công chúa?” Mỹ nam tử khấn trương nhìn ta.

“Đúng vậy, nàng chính là muội muội của hoàng thượng, công chúa Hoàng Kim Phụng không ai sánh bằng.” Ta vụng trộm bỏ thêm một câu ở phía sau, hahaha... Thiên hạ tuyệt không ai có thể sánh với công chúa, hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn nhưng cũng phải kính nể công chúa vài phần.

“Hahaha... ta không ngờ một tên nô tỳ như người lại có thể biết rõ mọi chuyện như vậy nha.” Công chúa kiêu ngạo nhìn ta.

“Cám ơn công chúa đã khen ngợi.”

“Ồ, tên nô tài kia có thể lui ra, ta muốn nói chuyện phiếm với người.” Công chúa chỉ vào mỹ nam tử nói

“Dạ, nô tài xin cáo lui.”

Vừa thấy mỹ nam tử đi khuất, công chúa lập tức cầm tay ta và hỏi “Người có tin là có ma không?”

“Ma ư, sao công chúa lại hỏi như vậy?”

“Ta nghĩ người cũng đã từng thấy thi thể trên cây, người ta nói rằng đây là do oan hồn không siêu thoát của Lý phi gây ra, nên mới có người chết như vậy.”

“Lý phi là ai?”

“Người không biết Lý phi à? Ta tưởng người nhập cung cũng lâu rồi chứ.”

“Ha ha ha... hình như nô tỳ cũng từng nghe qua một lần nhưng đã lâu rồi nên cũng không nhớ rõ lắm, mong công chúa có thể nói cho tôi biết Lý phi này là ai không?”

“Thôi được rồi, Lý phi từng là phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất. Vào thời gian nàng ta mang thai, hoàng thượng đã từng muốn lập đứa bé trong bụng của nàng làm thái tử nhưng không ngờ nàng lại sinh hạ một cặp quái thai. Vì vậy mà về sau nàng bị đẩy vào lãnh cung. Do không chịu được sự cô đơn cũng như uất ức nên nàng đã thắt cổ tự sát. Tương truyền linh hồn của nàng vẫn còn lơ lửng ở phía sau cung, ban đêm người ta thường nghe thấy tiếng khóc của nàng.

“Chuyện phi tử kia với cái thi thể trên cây kia thì có liên quan gì với nhau chứ?” Các nàng cũng không chết cùng một chỗ.

“Bởi vì khi chết nữ nhân kia lại mặc y phục giống Lý phi năm đó.”

“Cái gì?”

“Cho nên rất nhiều người nói đây là do oan hồn của Lý phi làm.” Công chúa nói một hơi xong câu chuyện liền đưa tay lấy điểm tâm trên bàn bỏ vào miệng.

Từ từ nhớ lại dung mạo nữ tử trên cây kia, quả thật nàng ta... rất giống... nàng không phải là...đó chứ. Trời ạ, nếu thật sự đúng như lời người kia nói thì người ra tay sát hại nàng chính là bọn họ rồi. Tại sao họ lại phải làm như vậy chứ, chẳng lẽ là giết người diệt khẩu?

“Vậy người chết trên cây kia là ai?” Ta căng thẳng hỏi.

“Hình như là một cung nữ, hiện giờ đã cho xuất cung đem đi mai táng rồi.”

“Ồ!!” Ta thở phào nhẹ nhõm một cái.

“Ha ha...” Bỗng dừng công chúa nắm lấy tay ta, “Người cũng quan tâm đến chuyện này thì chi bằng ta và người cùng điều tra chân tướng của sự việc nhé!”

“Điều tra chân tướng? Không phải là công chúa muốn đến nơi ma quỷ đó lúc nửa đêm đấy chứ?”

“Ha ha...hay cho câu ở nơi ma quỷ lúc nửa đêm, một lời công chúa nói ra đều là mệnh lệnh, cho nên người nhất định phải đi với ta.” Công chúa nhìn ta với ánh mắt đáng sợ như muốn nói: nếu người không đi thì liệu hồn với ta.

Ta nghĩ khả năng từ chối là tuyệt nhiên không có nên đành phải nở nụ cười bất đắc dĩ với nàng và nói “Được”

36. Chương 36

Tại nơi lãnh cung xuất hiện hai bóng đen.

“Công chúa, có nhất thiết phải mặc như vậy không ạ?” Ta nhìn mình mặc đồ thái giám, còn công chúa lại mặc đồ đen từ trên xuống dưới, ở nhà của mình mà cũng cần phải giả dạng như vậy sao?

“Hừ... nói nhỏ thôi kẻo bị người ta phát hiện bây giờ.”

Người ta phát hiện? Ta nhìn xung quanh chỉ thấy một màn đêm đen kịt, lúc ta và công chúa vào cũng không hề thấy một tên thị vệ nào hết. Vậy mà lại nói có khả năng bị phát hiện.

“Công chúa, hay là chúng ta trở về đi.”

“Trở về?! Người đùa à, đã đến đây thì ta nhất định phải vào trong xem xem thế nào. Hay là người sợ?” Vừa nói công chúa vừa chụp lấy tay ta cứ như sợ ta chạy mất không bằng, chẳng biết là ai sợ đây.

“A...”

“Công chúa sao thế?”

“Có... có cái gì đó dưới chân ta, huhu.”

Ta cúi đầu xuống nhìn “Ha ha... công chúa đừng sợ, chỉ là một con mèo nhỏ thôi mà.” Ta cười ôm lấy con mèo đưa đến trước mặt công chúa cho nàng nhìn rõ. Con mèo nhỏ này có lông trắng như tuyết, đôi mắt một bên màu vàng còn một bên thì màu xanh, trong đêm tối phát ra một ánh sáng mờ ảo kì bí. Chủ nhân của con mèo này là ai? Bỗng nhiên ta lại nghe thấy tiếng khóc trong giấc mơ kia.

“Ai đó?”

“A! Người nói ai thế?”

“Công chúa, người không nghe thấy tiếng khóc à?”

“Tiếng khóc.....a....là Lý phi chăng...” Công chúa sợ tới mức hét to lên, càng nắm chặt lấy tay ta hơn nữa.

Tuy rằng ta cũng sợ nhưng còn có điều gì đó khiến ta tò mò hơn nên đánh bạo đi đến phía trước.

Từ từ mở cánh cửa của hậu cung ra.

“Két...” Cánh cửa chậm rãi mở ra.

“A... Là ma aa!” Công chúa buông tay ta, bỏ chạy ra ngoài.

Còn ta thì ôm đầu gối xồm xuống đất chờ cho tiếng kêu kia biến mất, bình tĩnh nhớ lại mọi chuyện.

Ta đứng dậy nhìn quanh căn phòng, bên trong kết đầy mạng nhện, mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc.

Ở trong phòng ta thấy rất nhiều nơi phát ra đốm sáng, ta chậm rãi bước đến cúi người xuống nhặt lên thì hóa ra đó là long châu. Có cả thấy là ba viên lớn có nhỏ có nhưng bên trong không phải màu vàng mà là màu đỏ. Nên ta tạm thời gọi nó là hỏa long châu, không ngờ ở cái nơi ma quỷ này lại có thể tìm được món bảo bối quý giá đó.

“Ê... người còn ở bên trong không thế?” Là giọng nói của công chúa.

“Dạ có” Ta vừa nói vừa tiến lại gần nàng để nàng nhìn thấy rõ ta, nàng lập tức bắt lấy tay ta “Chúng ta đi nhanh thôi, nơi này đáng sợ quá đi mất.”

Ta trấn an nàng xong, định tìm xung quanh xem có còn viên long châu nào không nhưng thấy nàng ta sợ quá, hơn nữa ta đi lâu như vậy Vi Tiểu Bảo ắt hẳn sẽ rất lo lắng nên ta đành quyết định đi về.

Ta đưa công chúa về tẩm cung sau đó thẳng tiến đến phòng ngủ của mình, nhưng đã thấy Vi Tiểu Bảo đứng trước cửa rồi.

“Công công... ông...” Không đợi ta hỏi xong Vi Tiểu Bảo đã vội vã nói “Hoàng thượng đang ở bên trong đợi nương nương.”

“Hoàng thượng! Sao hoàng thượng lại đến vào giờ này chứ?”

“Sao trẫm không thể tới giờ này, Vân nhi, cuối cùng thì nàng cũng đã trở về.”

“A, đúng ạ, Vân Quý phi đã về rồi. Để nô tài giúp quý phi tắm rửa thay y phục, chải lại đầu tóc rồi đến thỉnh an hoàng thượng.”

“Khỏi cần... trẫm chờ nàng đã lâu rồi, để nàng vào đây đi.”

Chết rồi, ta khó xử nhìn Vi Tiểu Bảo, bây giờ ta đang mặc đồ thái giám thì sao có thể để hắn nhìn thấy. “Còn không mau vào đây, muốn kháng chỉ sao?”

“Dạ, Vân quý phi vào ngay đây ạ.” Nói xong đưa ta vào trong phòng. Hoàng thượng nhìn ta mặc đồ thái giám cũng không hề ngạc nhiên, ngược lại giơ tay lên ý bảo Vi Tiểu Bảo lui ra, sau đó chậm rãi tiến lại gần ta.

37. Chương 37

“Hoàng thượng!” Ta kinh sợ nhìn hắn, hắn đi lại xung quanh ta không ngừng, đã vậy lại chẳng thềm nói câu gì.

Bỗng nhiên hắn ôm lấy ta “Vân nhi, trẫm làm gì mà nàng lại sợ hãi thế kia?”

“Thiếp... tại thiếp nhất thời gặp hoàng thượng nên hơi ngạc nhiên chút thôi.”

“Ngạc nhiên...ha ha ha. Thật vậy à, lần đầu tiên nàng nhìn thấy trẫm đã không kinh ngạc thì thôi, có sao bây giờ nàng lại thế. Nàng với công chúa ban đêm không ngủ lại chạy đến hậu cung làm gì?” Hắn dùng tay ôm chặt lấy ta.

Hắn biết sao?

“Thiếp...Thiếp.” Đến nửa câu ta cũng không thể nói được chỉ biết im lặng mà nhìn hắn. Rốt cuộc hắn muốn gì đây.

Hắn bế ta lại gần giường, sau đó đặt ta xuống

Giường? Không phải chứ, ta hoảng sợ nhìn hần, hần muốn làm gì?

“Ha ha... Nàng cho là trẫm không biết gì chắc? Nàng không phải là Vân nhi!” Hần dùng tay tóm lấy cổ ta “Nói mau! Nàng là ai?”

Càng lúc ta càng không thở được, hần muốn giết ta sao? Thời khắc ta nghĩ bản thân mình sắp chết thì ta lại thấy hần từ từ cúi xuống hôn ta.

Nụ hôn đầu tiên của ta... sao lại có thể mất đi trong tình huống này cơ chứ. Nụ hôn mà ta đã cố gắng gìn giữ cho người tình trong mộng mà lại để mất đi thế này sao, ta đau khổ giãy dụa. Ta càng giãy dụa thì hần lại càng hôn ta mãnh liệt hơn.

Tại sao? Tại sao hần phải làm như vậy?

Trong lúc giãy dụa ta vô tình đã xé rách long bào của hần, làm lộ ra long châu, vừa thấy long châu ta đưa tay giật lấy sau đó ném xuống dưới rồi lợi dụng sơ hở tung ra tuyệt chiêu rồng ôm trứng để bắt lấy.

Không với tới ư? Nhìn hoàng thượng mà ta chỉ muốn giết chết hần ngay lập tức, hần lộ ra nụ cười nham hiểm “Hoá ra tên tiểu tặc muốn hành thích trẫm quả nhiên chính là nàng.”

Thảm rồi...Từ trước tới giờ ta trộm gà trộm vịt còn được, đời nào lại đi trộm mấy cái thứ này, mà cũng chẳng phải là thứ bình thường, long châu mới khổ chứ. Nếu là cái khác thì có phải là đã đơn giản hơn rồi không.

“Haha... chỉ là mấy chiêu thức bình thường thôi mà, hoàng thượng sẽ không so đo với tiểu nữ chứ, đại nhân đại lượng tí đi mà.” Ta cười làm huề với hần.

“Thật không? Hahaha.”

“A! Ngài...” Hần đưa tay tháo bỏ y phục làm lộ ra một phần ngực của ta.

“Trẫm chỉ muốn nhìn một chút thôi mà, có gì không được sao, hơn nữa thân phận của nàng bây giờ lại là phi tử của ta, chẳng lẽ lại sợ ta nhìn thấy?” Nói xong hần lại tiếp tục cởi y phục, đè ta xuống giường, một tay thì giữ lấy tay ta, tay kia thì sờ sảng hướng về phía ta. Cơ hội đã đến.

Ta dùng tay còn lại đánh lên hần, “A!..”

Nghe hần hét lên một tiếng, đánh lên thành công a! Tay cầm long châu, nhân cơ hội ta dùng sức xoay người “A..”

Tốt lắm, thấy hai tay hần đã chuyển xuống phía dưới, ta dùng sức nâng chân tặng cho hần một đá sau đó nhảy xuống giường trốn khỏi phòng.

Đằng sau vang lên: “Người đâu, bắt lấy nàng cho ta.”

Vừa nghe thấy ý chỉ một đám người từ đâu xuất hiện đuổi theo ta, đông vô số kể thật là khủng khiếp quá.

38. Chương 38

Nhìn lại phía sau thấy một đám người đang cật lực đuổi theo, ta đúng là nghĩ mình chỉ còn đường chết mà thôi. Tên Vi Tiểu Bảo với mấy nam tử kia đâu sao không tới cứu ta chứ.

Ta chạy bộ khắp hoàng cung, chạy ngang qua một chỗ nào đó không rõ, mà sao những người đuổi ta lại tăng gấp đôi thể kia. Kiểu này chắc toàn bộ thị vệ trong cung đều được ra lệnh bắt ta mất....ta thấy mình sao giống vận động viên đang thi chạy marathon đường dài quá. Có mấy người ở đâu nhảy ra trước mặt ta, ta liền sử dụng tuyệt chiêu rồng ôm trứng tập kích chúng, tất cả bọn họ đều ngã xuống hết. Trời ạ, ta thấy mình sử dụng chiêu thức này càng ngày càng thành thạo, hơn nữa lại càng uy lực hơn trước. Cứ nhìn đám thị vệ ngã xuống kêu lên thảm thiết là biết, trên mặt bọn họ không biết bao nhiêu là vết thương trông thật đau đớn

Mới đầu sắc mặt bọn họ đều xanh xao trông thật tội nghiệp, vậy mà sau chẳng hiểu thế lại biến thành màu đỏ, điệu bộ lại có vẻ thoải mái, ta nhìn thấy thật là khủng khiếp. Đã thế lại còn đột ngột nhảy dựng về phía ta, cố ý bắt ta phải đánh bọn họ.

Trời ạ... những người đó không phải bắt ta mà là đuổi ta, cái này là vì ta cào chúng nên chúng mới đuổi ta. Ta cứ cào ngừng, bỗng ở đâu có một tên chạy ra cời quần trước mặt ta làm ta vô tình cào trúng phải một ít lông.

Buồn nôn quá đi mất, ta đưa tay phủi phủi đám lông. Cái tên Vi Tiểu Bảo và mỹ nam tử kia sao còn chưa đến cứu ta, chẳng lẽ bọn họ cam tâm thấy ta chết mà không cứu. Hơn nữa, không lẽ ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ với tiếng tăm là “cào chim” mà chết người sao.

Trời ơi, phật ơi, thượng đế ơi, xin các ngài à không mời các ngài làm ơn xuống cứu con với.

“Phành phạch... phành phạch...phành phạch” Một đám lông màu vàng ở đâu đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, ta định thần nhìn thì đó là một đàn chim. Tất cả bọn chúng đều bị giữ lại bởi cái lưới dính trên trần nhà. Còn có một sợi dây thừng do công chúa nắm giữ. Công chúa nói với ta:

“Mau, mau tới đây.”

Ta nhìn công chúa đầy nghi ngờ, một thân nàng sao lại toàn lông chim thế kia, trên mặt còn có cả phân chim nữa chứ.

“Phi... công chúa người....?” Ta lấy tay bịt miệng kiềm chế một trận cười dữ dội nổ ra. Nàng công chúa này đúng là rất khôi hài.

“Nhìn gì hả, còn đứng đó mà nghĩ nữa, muốn sống còn không mau tới đây.”

Nghĩ gì nữa chứ? Hành động chứng minh tất cả rồi, ta lập tức chạy tới, công chúa kéo sợi dây đánh động, đàn chim như đàn ngựa hoang thoát dây cương bay đến trên đầu đám thị vệ mà mỗ, sau đó không biết một đàn chó ở đâu chạy ra. Có lẽ vì muốn bắt ta, hoàng thượng đã phái đội đặc chủng này chẳng. Đàn chó vừa đến thấy đàn chim liền nhảy lên bắt, liên tiếp tấn công. Hiện tại tình huống thật sự là rất hỗn loạn, chim thì bay chó thì đuổi, người thì la lối.

Ta nhìn một lúc cũng bắt đầu thấy choáng váng, cũng may nhờ công chúa thức tỉnh ta “Còn đứng ngốc ra đó làm gì, chạy mau.”

39. Chương 39

Ta cùng chạy với công chúa cho tới khi không còn nhìn thấy đám thị vệ kia nữa.

Cả hai đều há miệng thở dốc “Lần này thật lòng đa tạ công chúa đã ra tay cứu giúp”. Ta chấp tay theo kiểu cổ nhân cảm tạ công chúa, nhưng lúc nhìn thấy cả người nàng toàn lông chim thì...không thể nhịn được cười.

“Ha ha ha ha.....”

“Người ~! Người lại còn dám cười nữa, nếu không phải vì cứu người thì việc gì ta phải biến thành như thế này?” Công chúa hờn dỗi trề môi ra.

“Phi...ngượng kia à, công chúa, nhưng nhìn thấy bề ngoài này của cô tôi thật không thể kiềm chế nổi”.

“Hừ!”

“Sao công chúa lại biến thành bộ dạng như vậy?”

“Còn không phải vì cứu người ư? Ta nghe nói hoàng huynh biết người giúp ta xông vào hậu cung lúc nửa đêm thì vô cùng tức giận, biết tin này ta lập tức chạy đến, đúng lúc nhìn thấy người đang bị truy đuổi bởi một đám thị vệ, cho nên mới nghĩ ra cách này đây”.

“Sao cô lại nghĩ ra cách dùng chim cứu tôi?” đây đúng là cách cứu người mang đến trận cười dữ dội từ trước tới nay không có, bọn thị vệ kia nhất định là rất thâm, ha ha...công chúa này sao lại làm thế kia chứ?

“Vừa đúng lúc ta nhìn thấy một đàn chim, cho nên mới lợi dụng chúng đó chứ”.

Lợi dụng chim cứu người! Ta thấy chắc chỉ có cô công chúa tinh quái này mới có khả năng nghĩ ra cách như thế. “Vậy bây giờ phải làm sao ạ? công chúa, tôi cũng không còn chỗ nào để đi, hơn nữa thị vệ lại đang truy lùng khắp nơi”.

“Không thành vấn đề, có công chúa ta ở đây thì người lo cái gì, ta đã nghĩ ra một nơi vô cùng thích hợp cho người ẩn nấp rồi”. Công chúa nói tràn đầy tự tin, sau đó ra hiệu cho ta đi cùng nàng.

Nhưng ta vẫn cảm thấy rất lo lắng, công chúa có thể nghĩ ra cách dùng chim cứu người, thì sẽ tìm được một nơi ẩn nấp an toàn chắc? Nhưng dù sao cũng chẳng còn cách nào khác cả, đành phải đi theo nàng thôi.

Sự thật đã chứng minh suy nghĩ trong đầu ta không hề sai, phía trước là một đám...heo, “Công chúa” Ta bất đắc dĩ kêu lên “Đây là nơi an toàn mà cô nói đó hả?” Ta run run chỉ vào đằng trước.

“Đúng thế.” Công chúa sung sướng nói, rồi còn dùng ánh mắt ám chỉ ‘nhìn xem, bản công chúa ta thật thông minh có phải không?’

Ta lại nghĩ...đúng...chỉ số thông minh của cô đúng là chỉ có mấy con heo trước mặt này mới hiểu.

“Mau vào đi, trốn nhanh lên, ta cũng phải về đây, bằng không hoàng huynh lại nghi ngờ ta”.

“Nhưng mà...” Về mặt ta khổ sở “Chẳng lẽ thật sự tôi phải ở chung với bọn chúng sao? không còn nơi nào khác à?”

“Làm ơn đi, đây chính là nơi bản công chúa thấy tốt nhất rồi, người nghĩ xem, tuyệt đối hoàng huynh sẽ không nghĩ người trốn ở đây đâu”.

Đúng là không nghĩ tới, nhưng mà...

“Chỉ là thôi một chút, bản một chút thôi, có thể bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất! Còn ngại cái gì cơ chứ?”

Cô nói dễ nghe thật đấy, đi vào chung với tụi nó cũng có phải là cô đâu, mà nàng nói cũng có chút hợp lý, chẳng phải chỉ là ngủ cùng heo một đêm thôi sao? So với việc ngủ cùng tên Hoàng thượng kia thì còn an toàn hơn, mà nếu có bị bắt trở về thì có trời mới biết tên hoàng đế đó sẽ làm gì ta. Lúc thấy ánh mắt hẩn khi bị ta đá xuống giường quả thực lông tơ dựng đứng cả lên, thật là khủng khiếp, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống ta không bằng, lại còn đám thị vệ biến thái kia nữa. Nghĩ vậy ta lại càng hạ quyết tâm, đi nhanh tới chuồng heo, ngay lập tức có mấy con heo nhiệt tình tiếp đón.

“..người kêu tiếng heo đi thì mới giống chứ”.

Công chúa nhìn ta kêu rồi rất vừa lòng, “Vậy trước hết người cứ ở nơi này đi nha, mai ta sẽ lấy gì đó cho người ăn, cứ vậy nhé, ta đi đây”. Nói xong liền vui vẻ hát ngâm nga bài nào đó rồi biến đi mất..

Còn lại mỗi ta đau khổ bên cạnh đàn heo này, lại còn nói ta kêu giống heo nữa, cứ như ta là heo không bằng, ta không muốn ở cùng bọn chúng cả đời đâu. Chết tiệt.

Á, sao con heo này lại đi tiểu trên quần áo ta, ta oán hận trừng mắt nhìn chúng. Đám heo lại còn dám đùa cợt bộ dáng của ta, quay móng lại nữa chứ, hic hic...

Thối quá! Heo kiaaa! Ta chỉ có thể thâm mắng mà thôi.

Aizzz

hôm nay quả thật phải ở chuồng heo này ngủ một đêm, có phải ngày thường ta rất thích ăn thịt heo cho nên mới bị quả báo này phải không? Ta liên tục thâm than. Ý, hình như có người tới gần, ta vội vàng nhìn bốn phía thật kĩ, đúng là có người đang tới, ta liền ẩn vào mấy con heo, quỳ người xuống thấp để trốn. Ta cũng không phải heo, nhưng vì tính mạng nên chẳng còn cách nào khác cả.

“Ai đó..”

Người kia phát ra một tiếng thở dài, người có ở chuồng heo này đâu mà thở dài hả? Ta cảm thấy thật không thoải mái chút nào.

“Yến nhi, rốt cuộc nàng đang ở đâu?”

Ặc, giọng nói này nghe rất quen.

“Nàng có biết ta tìm nàng khổ sở thế nào không, mấy con heo các người cũng thật hạnh phúc, không cần phải đau khổ vì tương tư thế này”.

Là Long công tử đó, Tuấn vương gia! Sao hắn lại ở đây? Nửa đêm không chịu đi ngủ lại mò đến chuồng heo này tâm sự sao? Người với cô công chúa kia đúng là hiểu được chết liền.

“Heo ơi heo, người có thể nói cho ta biết Yến nhi của ta ở đâu không...Yến nhi a a a...nàng ở đâu a a a..ta rất nhớ nàng a a a...Yến Yến nhi a a a...”

Ta thật tức điên lên mất, tên Tuấn vương gia kia lại dở hơi đi hát với heo, còn là tình ca nữa chứ. Nếu không phải lúc này chính tai ta nghe thấy thì đúng là không thể tin nổi, đường đường là Vương gia lại làm chuyện ngu xuẩn như thế này. Đây là thế giới gì vậy....! Sao heo lại dám đi tiểu trên mặt ta. Ta chọc chọc một con, đáng ghét, người còn chạy đi đâu, hôm nay ta mà bắt được mi thì nhất định sẽ nướng mi lên. Thấy một con heo khác hình như cũng bỏ chạy, ta chạy tới trước mặt nó, nhảy lên đá một cái thật mạnh. Thật đúng là không thể nhìn được nữa, con heo đáng chết, dám đi tiểu trên đầu lão hổ hả?? Không muốn sống nữa chắc.

“Người...” Giờ phút này Tuấn vương gia lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Ta nghĩ quần áo trên người và cả bộ mặt đều bị nước tiểu heo tẩy hết đi rồi, và đây chính là bộ mặt thật của ta, có lẽ hắn sẽ ngã nhanh thôi.

Một phút...hai phút...ba phần tư...bốn phần tư...năm phút...sau đó đã qua tới vài chục phút.

Hắn...hắn lại còn mỉm cười...

Đến lượt ta giật mình thon thót, kinh ngạc tới mức cầm rơi xuống đất.

Hắn nở nụ cười!

Ta đi qua bên đó, néo néo mặt hắn, xem có phải hắn bị đông cứng không?

Nhưng hắn lại kéo tay ta xuống, thống thiết nhìn ta.

“Nàng đã chung đêm xuân với ta...cho dù bề ngoài của nàng có như thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ không để ý”.

Rốt cầm!

“Ta nghe Nguyệt nói, nàng là một cô gái vô cùng xấu xí, nhưng ta mặc kệ nàng xấu đến đâu ta cũng quyết định, ta...muốn...có...nàng” Hắn nói rõ ràng rành mạch từng chữ.

Cầm của ta! Mất ta mở to tới hết mức có thể.

Má ơi... nếu đây là một giấc mơ, vậy hãy làm cho con tỉnh lại sớm một chút đi!!!

Tuấn vương gia này đúng là “không bình thường” chút nào.

Ta chỉ có thể than khóc hỏi trời, rốt cuộc ta đã làm sai việc gì? Sao ông lại muốn trừng phạt ta như vậy!!

40. Chương 40

Ta, Long Phụng Hoàng, là một người sinh ra trong hoàng thất, mỗi ngày đều tiếp xúc với những người khác nhau, đặc biệt nhiều nhất là nữ nhân, muôn vàn nữ nhân không ngừng đi xuyên qua cuộc sống của ta cho

nên ta bắt đầu cảm thấy phiền toái. Cho tới ngày đó, nghe nói có hoa khôi mới tới nên ta nghĩ dù sao cũng là lần cuối cùng tới thanh lâu, nhất định phải gặp được nàng mới về.

Nàng...mặc một bộ y phục màu trắng thuần khiết, ánh mắt không có chút tư lợi, so với ánh mắt của những nữ nhân trước kia thì lại khiến ta rung động, tại sao? Chưa từng gặp người nào lại đặc biệt như vậy, khiến ta muốn được tới gần nàng, muốn thấy khuôn mặt nàng.

Đối với việc ta cười nhạo, nàng không hề buồn bã mà còn dám trợn mắt nhìn ta, to gan nói “Bổn cô nương không rảnh đi học mấy thứ vô ích đó, tôi có thể hát rất hay”.

Rốt cuộc nàng có biết ta là ai không nhỉ, dám dùng khẩu khí đó để nói chuyện, nhưng mà cũng khiến ta càng hứng thú hơn gấp nhiều lần “Được, ta sẽ chăm chú lắng nghe”.

Nàng cực kì tự tin, hát lên ca khúc mà ta chưa từng nghe bao giờ.

Đó là ca khúc gì?

Ca từ lại mượt mà đến như vậy.

Sao nàng có thể hát lên ca khúc hay như thế...

Nghe nàng hát xong, ta vẫn chưa tỉnh lại, cứ như là đã ngủ say trong tiếng ca này mất rồi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất “Ta muốn đưa nàng rời khỏi nơi này”

Nhưng nguyện vọng này mãi mãi không thể thành hiện thực.

Khi ta nghe nói nàng lên đài hiến nghệ, trong lòng ta lại dấy lên mong ước được nghe tiếng hát của nàng, được ngắm nhìn vẻ đẹp của nàng, cho nên mới sai Truy Nguyệt tới đưa nàng ra khỏi đó.

Khi đợi nàng trong khu rừng, ta không hề biết ta với nàng chỉ có duyên gặp nhau thoáng qua như vậy.

Truy Nguyệt nói, nàng là một người xấu vô cùng, quả thực ta không thể tin nổi, nhưng ta chỉ biết một điều, cho dù nàng là ai ta cũng nhất định phải có được nàng, bởi vì lòng ta đã rung động vì nàng, chỉ một mình nàng mà thôi.

Không ngờ ông trời lại an bài như thế, sắp xếp cho ta gặp nàng tại chuồng heo trong hoàng cung, bộ dạng vô cùng hài hước, ta nghĩ cả đời chắc mình cũng không quên được hình ảnh ấy mất, ha ha....

Nhưng mà nghi ngờ cũng kéo đến, vì sao nàng lại ở đây? Vì sao nàng lại mặc y phục thái giám? Mới nghe nói hoàng thượng hạ lệnh phải bắt bằng được một tên mặc y phục thái giám về, đó phải chăng là nàng? Làm sao có thể....về xinh đẹp của nàng chỉ có ta mới được biết, cho nên nàng nhất định phải là của ta.

Nếu ông trời đã đưa nàng tới cạnh bên ta một lần nữa thì ta nhất quyết sẽ không cho nàng đi.

41. Chương 41

Bởi vì tên Long công tử kia mà khiến ta vô cùng kinh ngạc, tới mức ngất đi, lúc này ta đang nằm mơ...

“Hu..hu..” Một tiểu cô nương đang khóc ở trên mây.

“Ha ha..sao lại khóc vậy, tiểu cô nương lại làm sai chuyện gì sao, tới đây nào, nói cho Bạch gia gia coi”, Một ông già tóc trắng mỉm cười vuốt ve đầu tiểu cô nương.

“Bạch gia gia...” Tiểu cô nương cố nén khóc lại “Cháu không cẩn thận làm mất chín Long châu của ngọc hoàng đại đế rồi...”

“Mất? Nếu mất ở trên này thì có thể giải quyết được, Bạch gia gia sẽ giúp cháu tìm.”

“Không phải...là...là...ở phía dưới.”

“Cháu...không phải là đem Long châu xuống nhân gian đó chứ?”

Tiểu cô nương lộ ra ánh mắt vô tội nhưng vẫn thành thật gật đầu, “Bạch gia gia, cháu cũng chỉ muốn đem ba viên Long châu ra để chơi thôi, đang chơi thì chúng tự động lăn xuống, cháu không phải là cố ý, ông có thể giúp cháu tìm trở về không ạ?”

“Việc này...” Ông lão ra vẻ khó xử.

“Hu...” tiểu cô nương lại khóc “Bạch gia gia, nếu không tìm được Long châu về thì Ngọc đế sẽ phạt cháu mất, còn nói nếu không tìm được thì sẽ biến cháu trở thành xấu xí” Nói xong trên mặt cô gái bắt đầu xuất hiện cái nhọt đáng sợ to bằng hạt đậu, càng lúc càng nhiều, tiểu cô nương vốn đáng yêu giờ trông giống hệt bề ngoài của mặt trăng, vô cùng xấu xí.

Nhìn thấy thay đổi trên mặt tiểu cô nương, ông lão chỉ biết lắc đầu “Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ”

“Bạch gia gia...” Tiểu cô nương ra sức kéo ống tay áo của ông lão.

“Tuy Bạch gia gia không thể giúp cháu tìm được Long châu về, nhưng mà...”

“..Hay là hạ phạm nhé!”

Tiểu cô nương buồn bực nói “Nghe người ta nói thế gian có thất tình lục dục, khiến con người đau khổ, một nơi đáng sợ như vậy cháu không muốn tới đâu, lại còn biến thành bộ dạng xấu xí này nữa, chưa tìm được Long châu thì đã bị người khác đánh đập tới chết rồi, sao tìm được ạ!”

“Đừng sợ, đừng sợ, ta sẽ an bài cho cháu một người có duyên, đến lúc đó người ấy sẽ giúp đỡ cháu tìm được Long châu.”

“Thật ạ?”

“Ừ!” Ông lão trả lời chắc nịch.

“Nhưng thế gian nhiều người như vậy, làm sao cháu biết được người nào mới là có duyên với cháu chứ?”

“Ha ha...” Khuôn mặt ông lão lộ vẻ bí hiểm, “Nếu có duyên thì tự khắc nó sẽ đến, tự người ấy sẽ xuất hiện ngay thôi.”

“Vậy nếu người đó bị bộ dạng xấu xí của cháu dọa chạy mất thì làm thế nào?”

“Người đó sẽ không bị dọa chạy mất đâu, điểm ấy cháu yên tâm.”

Ồ ~ cái người có duyên đó lại không sợ bề ngoài của ta, tốt! Có điểm ấy thôi ta đây cũng có thể yên tâm xuống đó được rồi. “Cháu đi đây, Bạch gia gia.” Tiểu cô nương vui vẻ chạy tới cánh cổng ở phía trước.

“Nhầm rồi, không phải bên đó!” Ông lão kêu to, đáng tiếc tiểu cô nương đã nhảy xuống... “Haizzz, cái tiểu hồ đồ này, thôi thôi, là phúc hay họa thì để xem sau này như thế nào!” ông lão lắc đầu, đi trở về chỗ của mình, miếu nguyệt lão...

42. Chương 42

“Người có duyên, người có duyên của tôi...a...Long châu!” Ta đột nhiên bật dậy ở trên giường.

Giường? Ta đang ở trong một căn phòng xa lạ, lúc này bầu trời đã tối đen như mực, ta lấy viên long châu trên người ra, cuối cùng đã nhớ ra được nhiệm vụ của ta, phải tìm được Long châu trả về thiên giới.

“Nàng đã tỉnh rồi à.” Là giọng nói của Long công tử.

Ta liền lập tức nhét Long châu trở lại trong áo.

“Nàng tỉnh lại là tốt rồi, mau thay y phục đi.” Đặt bộ y phục ở trước mặt ta, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Nhìn kiểu phòng này chắc hẳn là trong hoàng cung rồi, ở ít ngày trong hoàng cung ta cũng biết được căn phòng này chỉ dùng để tiếp đãi khách quý, chẳng lẽ tên Long công tử kia chính là người có duyên mà Bạch gia gia thu xếp cho ta? Trước tiên cứ mặc kệ vậy, nhìn bộ quần áo trước mặt, cũng là màu trắng thuần khiết như tuyết, bên trên còn thêu con bướm xinh đẹp, thật đẹp...so với bộ lần trước ma ma ở thanh lâu cho ta mặc chỉ có hơn chứ không kém, có điều...một vấn đề lớn lại xuất hiện....làm thế nào để mặc nó vào đây?

Ta chưa từng mặc quần áo cổ đại cả, lần đầu tiên mặc ở thanh lâu là có nha hoàn giúp, lần thứ hai là mỹ nam tử kia giúp, lần này ai sẽ giúp ta đây? Tìm một nha hoàn trong cung? Vậy chẳng phải là muốn hù chết người ta rồi còn gì? Chẳng lẽ nhờ Long công tử ở bên ngoài?

Đáp án là...nhờ mới là lạ...tìm hẳn giúp ta mặc thì chẳng thà ta tự mặc còn hơn, được.....ta hạ quyết tâm cầm lấy quần áo mặc lên người...

Ta mặc...sai rồi...ta lại mặc....vẫn sai...

Sau một cuộc khổ chiến cam go, ta đã bị bại trận hoàn toàn, thực sự không có cách nào cả, quần áo cổ đạo quả thực phiền phức, thật muốn ném quách nó đi nhưng ta không thể, đành bắt tay tìm tòi lần nữa, bỗng nhiên có tiếng kêu phát ra, ta nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên Long công tử không biết đã đứng đó từ khi nào, hai mắt bốc hỏa nhìn ta “Nàng có ý kiến với y phục ta đưa đến vậy à?”

“Ha ha...” Ta xấu hổ cười hai tiếng, đành thành thật nói “Đương nhiên không có, có điều tôi không biết phải mặc nó thế nào mà thôi.”

“Không biết mặc? Vậy sao không nói sớm cho ta biết, thật là.” Nói xong cầm lấy y phục trên tay ta, nhanh nhẹn mặc lên.

May mà ta đã mặc áo bên trong từ trước, bằng không chẳng phải bị hắn xem hết không còn gì rồi hay sao. “Phải rồi, khi nào thì chúng ta xuất cung vậy?”

“Xuất cung? Chúng ta đương nhiên phải xuất cung, nhưng mà trước khi xuất cung chúng ta còn có việc cần phải làm.”

“Việc gì cơ?” Ta tò mò nhìn hắn.

“Tối chỗ Hoàng thượng huỷ bỏ hôn ước giữa ta và công chúa.”

“Ồ.....hoá ra ngài có hôn ước với công chúa à, vậy không phải tốt lắm sao? Ngài đúng là rất xứng với công chúa, thật sự là một đôi trời sinh nha.” Ta nói những lời này đều là có ý tốt cả, ngài thật sự xứng đôi với công chúa, một người thì có thể nghĩ ra cách dùng chim cút người, còn người kia có thể nghĩ đến việc hát tình ca trước chuồng heo, thật sự không tìm ra một đôi ăn ý như vậy trên đời nữa đâu.

“Nàng nói gì hả?” Long Phụng Hoàng trừng mắt nhìn ta.

Ta nuốt những lời vừa nghĩ để nói ra trở lại trong bụng, ánh mắt gì mà hung dữ quá đi mất.

Sau đó hắn lấy ra một tấm lụa trắng che khuôn mặt của ta, kéo tay ta rồi đi ra ngoài.

Không phải chứ, ta vừa mới thoát khỏi chuồng heo mà đã lại tiến vào hang cọp rồi ư?

Bạch gia gia, hẳn thật sự là người có duyên với cháu ạ? Hay là ông đang đùa giỡn cháu đó....

43. Chương 43

Thấy ta bị kéo ra khỏi phòng, ta nghĩ hẳn tuyệt đối sẽ không tha cho ta, bây giờ ta đang sống chết bám lấy cái cánh cửa, có chết cũng không buông.

“Nàng! Nếu nàng mà không buông tay ra thì đừng có trách ta không khách khí!” Long công tử nắm chặt tay lại giờ lên, chuẩn bị dù cho đánh ta hôn mê cũng phải khiêng ta đi ra ngoài.

Trời ạ, làm sao bây giờ, gặp Hoàng thượng với cả bị hấn đánh bất tỉnh thì có cái nào tốt hơn đây?

Đương nhiên cả hai cái đều không tốt, vậy chỉ còn một chiêu, mặc kệ có ra sao cũng phải thử một lần, ta thả lỏng tay ra, sau đó ôm lấy bụng “Ui da, tôi đau bụng quá!”

“Vô duyên vô cớ sao nàng có thể đau bụng được?” Long công tử dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn ta.

Làm sao bây giờ? Hấn không tin, được, sử dụng độc chiêu sát thủ ra cho người coi, Long trào thủ.

Ta vừa mới ra chiêu thì tay đã bị hấn vạch trần chuẩn xác, mỉm cười nhìn ta nhưng ta lại cảm giác đằng sau nụ cười đó có sát khí rất mạnh.

Ta cũng gượng cười hai tiếng “Tôi chỉ muốn bám lấy tay ngài, vì tôi thật sự đau đến không đi nổi”

“Thật sao?” Long công tử nói xong liền đặt tay lên bụng ta, xoa xoa, cảm giác thật khó chịu “Là chỗ này khó chịu à? Nàng yên tâm, ta có cách mát xa độc nhất rất hiệu quả” Hấn tăng thêm lực.

“Không, không cần nữa, tôi khó chịu không phải vì bụng”

“Thế là vì cái gì?”

“Bởi vì tôi...tôi đang tới kì kinh nguyệt!”

“Kinh nguyệt? Là cái gì vậy?” Long công tử nhíu mày nhìn ta.

“Là việc mà nữ tử hàng tháng đều phải trải qua đó”.

Long công tử cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên đỏ mặt “Thật vậy à?”

“Thật, là thật” Ta cam đoan ngay lập tức.

“Hừ, tốt nhất nàng nên nói thật, bằng không...” Hấn tạm dừng một chút, sát khí trong mắt tiêu tan “...tự nàng biết rõ rồi đấy. Ta đi gọi ngự y đến, nàng về phòng trước chờ ta nhé!”

Ta ngoan ngoãn đi về phòng, sau khi nhìn thấy hấn đi khuất ta mới lập tức chạy ra, ha ha...muốn ta ngoan ngoãn chờ người ở trong phòng ư? Nằm mơ đi!

Hiện giờ ta muốn rời khỏi hoàng cung ngay lập tức, bằng không nán lại một giây là thành nguy hiểm ngay...

Tốt quá, tìm thấy cổng rồi!

Ta đi ta đi nhưng mãi mà chẳng ra ngoài, thật kỳ lạ, sao tìm mãi chẳng được thế này, cuối cùng ta bị lạc đường rồi, trời ạ...nếu không cẩn thận đụng vô tên Long công tử hoặc người nào khác thì ta đây sẽ thảm mất.

“Sao cô lại ở trong này! Hại tôi tìm cả buổi cũng không thấy!” bỗng nhiên tay ta bị người nào đó tóm lấy, tự dưng nói ra mấy lời này.

Ta nghi ngờ nhìn nàng, cũng quần áo màu trắng và đeo khăn che mặt, chỉ khác là quần áo nàng không có hình con bướm ở trên, chỉ là màu trắng đơn thuần, có hơi chói mắt.

“Cô... cô tìm tôi có việc gì thế?” Ta lại không quen biết gì cô cả.

“Gì hả, đừng nói là cô đã quên rồi chứ, hôm nay là mừng thọ Hoàng thượng, chúng ta phải múa một bài chúc mừng, tôi nói cho cô biết nha đầu này, mới đi nhà xí một chút mà cái gì cũng quên cả rồi.”

“Hoá ra hôm nay là sinh nhật Hoàng thượng?”

“Sinh nhật?”

“Không, không có gì, chúng ta đi nhanh thôi, kéo đến muộn lại không hay” , ta ngượng ngùng cười, ha ha...cơ hội tới, có thể xuất cung, đi theo mấy nghệ nhân này nói không chừng có thể ra khỏi cung, ha ha...cuộc sống tự do bên ngoài đang chờ ta...

Nàng nhìn ta với vẻ mặt khó hiểu, đột nhiên ta muốn thời gian trôi qua thật nhanh, nàng ta quên mất hỏi sinh nhật nghĩa là gì đã dẫn ta đi tới một căn phòng lớn.

Trong phòng có rất nhiều cô gái như ta, đều dùng khăn che mặt, xem ra đều là vũ nữ.

“Nhanh nhanh lên, đến phiên chúng ta biểu diễn rồi.” Một cô gái không khác chúng ta là mấy nói.

“Khẩn trương lên, nhớ phải cẩn thận đó, đến lúc đấy nếu làm lỗi thì cẩn thận long diện tức giận, đừng có làm liên lụy tới chúng ta”. Người nói không tốt thoát nhìn đã lớn tuổi, nhưng đáng người quả thực là đẹp.

“Hừ, cô cũng đừng có mang tới xui xẻo cho tôi, nói không chừng tôi thể hiện còn được hoàng thượng coi trọng đó nha.”

“Cô mà được Hoàng thượng coi trọng? Ha ha...thật là buồn cười chết mất!”

“Cô...” Cô gái kia đang định phản bác lại thì ngoài cửa vang lên giọng nói “Được rồi, các vị vũ nữ, đến lúc các vị lên biểu diễn rồi, mau đi theo chúng ta”.

Cô gái đành phải trừng mắt nhìn người kia, đi theo thái giám ra ngoài.

44. Chương 44

Đi theo thái giám, chúng ta tiến vào trong đại điện, Hoàng thượng ngồi ở vị trí cao nhất, bốn phía đều đầy người ngồi, cười nói ăn uống đủ cả, có vẻ như một chút hứng thú xem múa hát cũng không có, nhưng tiếng đàn vẫn vang lên, tuy ta chưa từng tập điệu múa này nhưng cũng đành phải múa theo các nàng. Các nàng đi ta cũng đi theo, giống như điều hâu bắt gà con vậy, đến động tác căn bản của tay cũng không biết bắt chước như thế nào, đành phải theo bước chân thôi, may mà bọn họ không xem, Hoàng thượng cũng chỉ ngồi yên nhắm mắt, trầm tư như đang ngủ, ha ha. Bọn họ không xem, ta có múa cũng như không, cứ nằm úp trên mặt đất như không tước ngã cho các vũ nữ này nhảy xung quanh ta vậy.

“Này, sao cô quỳ trên mặt đất không chịu múa thế? Hay là cô quên múa thế nào rồi?” Một cô gái nhỏ giọng nói thầm.

Không phải ta quên, mà căn bản là không biết múa thế nào. Ta dùng ánh mắt để nói nhưng sao cô ta có thể biết được, chỉ bốc hỏa nhìn ta.

Bỗng nhiên một giọng nữ cao vang lên làm ong ong hết màng tai của ta. Ta lập tức bịt lỗ tai lại, nhưng lại nghe thấy có người nói “Cái cô mặc bộ y phục có thêu con bướm kia, múa xấu quá, nhìn đã thấy là không biết múa, lại còn dám lên thể hiện, khó coi chết đi được”

Cái gì? Là ai dám nói thế? Ta đứng phắt lên nhìn người bên dưới, là tên đầu heo nào dám nói ta như vậy hả?

Ta nhanh chóng tìm được người đầu sỏ gây chuyện, cô ta đang dính trên người Hoàng thượng, giọng ca the thé ấy chính là từ miệng cô ta phát ra.

Cô ta nhìn ta một cái với vẻ đầy khinh miệt, cười ma mị “Sao không tiếp tục duy trì bộ dạng khó coi của người đi?”

Hừ

“Bộ dạng của tôi có khó coi thế nào thì cũng còn tốt hơn nhiều so với ca khúc khó nghe của cô!”

“Người...người dám nói ca khúc của ta khó nghe???”

“Người lại dám nói tiếng hát của đệ nhất mỹ nữ tiểu thư Bách Linh là khó nghe hả?”

“Đúng là không biết sợ chết”.

“Đúng vậy”

Tiếng nói không ngừng vang lên.

Hoàng thượng từ từ mở mắt, ánh mắt sáng ngời mang theo hứng thú vô cùng “Vậy người có thể hát tốt hơn nàng chắc?”

Lúc bắt gặp ánh mắt Hoàng thượng, tim ta bất giác đập nhanh hơn, có lẽ là căng thẳng, hẳn nhận ra rồi ư? Nhưng hình như không phải vậy, bằng không hẳn sẽ tuyệt đối không bình tĩnh như thế “Đương nhiên, nhưng mà nếu nô tỳ có thể hát hay hơn cô ta, không biết Hoàng thượng thưởng cho nô tỳ thế nào đây?”

“Ha ha, còn muốn thưởng nữa sao?”

“Đương nhiên, không có thưởng sẽ không có động lực, không có động lực thì sao có thể hát hay hơn cô ta được ạ”

“Được, nếu người hát hay hơn, vậy người muốn gì trăm điều đồng ý”.

“Tốt, quân tử nhất ngôn...” Ta chờ hẳn nói câu tiếp theo.

“Tứ mã nan truy!”

“Người muốn hát bài nào?”

“Bài hát của tiểu nữ có hơi đặc biệt, nhạc công ở đây chắc không biết diễn tấu đâu”

“Vậy sao, thế thì người cứ hát đi!”

Được! Ha ha...ta thử giọng, không muốn hát mấy bài tình yêu nữa, vậy hát bài nào khí phách chút đi.

Bức tường thành trải qua năm ngàn năm vẫn như trước

Sử hữu lịch sử chói lọi đằng sau

Trải qua năm ngàn tuổi vẫn là tòa thành trong truyền thuyết

Giang hồ lừng lẫy chỉ chờ ta tới cáo danh trạng

Trong lòng người da vàng bắt đầu sự đổi mới

Người da vàng đi trên đường thiên hạ biết mình không giống với ai

Tiếng sấm rung chuyển muốn thay đổi cả thế giới

Một thân đơn độc đến tứ phương năm ngàn năm cho tới lúc ta lên sân khấu

Chưa từng có tổn thương chỉ có sức mạnh từ xưa cũ

Sở hữu địa lý rộng lớn trên bản đồ Đông phương

...

Bài hát kết thúc...

“Hay! Hát rất hay!”

“Lời bài hát thật quái lạ, chưa nghe bao giờ”

Có người nói thể này, có người nói thể khác, không giống nhau. Cũng có người thích, người ghét, nhưng cuối cùng quyền quyết định là ở Hoàng thượng.

Ta căng thẳng nhìn hẳn, hẳn lại điềm nhiên nhắm mắt, Hoàng thượng này có phải già quá đâu mà cứ suốt ngày nhắm mắt, muốn đi ngủ thì về giường đi, nhưng phải nhớ phần thưởng của ta à nha...

“Hát cũng hơi khó nghe!” Thật lâu sau Hoàng thượng mới nói như vậy.

A....

Người xung quanh lập tức phụ họa theo, đúng vậy, không hay, thật sự là khó nghe...

Ta ngất! Hẳn lại còn nói khó nghe! Người cổ đại chẳng phải đều thích nhạc hiện đại còn gì? Sao lại nói là khó nghe.

“Nhưng người hát rất đặc biệt, trầm có thể cho người một cơ hội nữa, nếu người hát mà không vừa ý trầm, trầm sẽ cắt lưỡi người!”

Cắt lưỡi ta? Ta bắt giặc nuốt nước miếng, làm sao bây giờ, Hoàng thượng này đúng là thích đùa người khác quá~~ hát cái gì hần mới thích đây...thật đúng là làm dâu trăm họ, Hoàng thượng này nhất định là muốn làm cho ta khó xử, nhưng cho dù biết cũng không có cách nào, hần là Hoàng thượng, vẫn nên suy nghĩ xem nên hát bài gì để hần vừa lòng.

Ta ngẩng đầu nhìn hần, hần lại đang đánh giá ta, ánh mắt đó đang nhìn môi ta, càng làm cho ta hoảng loạn, giờ phút này nhất định hần đang suy nghĩ xem làm thế nào cắt lưỡi ta đi, hần sẽ không nhận ra gì đâu chứ?

45. Chương 45

Đi theo thái giám, chúng ta tiến vào trong đại điện, Hoàng thượng ngồi ở vị trí cao nhất, bốn phía đều đầy người ngồi, cười nói ăn uống đủ cả, có vẻ như một chút hứng thú xem múa hát cũng không có, nhưng tiếng đàn vẫn vang lên, tuy ta chưa từng tập điệu múa này nhưng cũng đành phải múa theo các nàng. Các nàng đi ta cũng đi theo, giống như điều hầu bắt gà con vậy, đến động tác căn bản của tay cũng không biết bắt chước như thế nào, đành phải theo bước chân thôi, may mà bọn họ không xem, Hoàng thượng cũng chỉ ngồi yên nhắm mắt, trầm tư như đang ngủ, ha ha. Bọn họ không xem, ta có múa cũng như không, cứ nằm úp trên mặt đất như không tước ngã cho các vũ nữ này nhảy xung quanh ta vậy.

“Này, sao cô quỳ trên mặt đất không chịu múa thế? Hay là cô quên múa thế nào rồi?” Một cô gái nhỏ giọng nói thầm.

Không phải ta quên, mà căn bản là không biết múa thế nào. Ta dùng ánh mắt để nói nhưng sao cô ta có thể biết được, chỉ bốc hỏa nhìn ta.

Bỗng nhiên một giọng nữ cao vang lên làm ong ong hết màng tai của ta. Ta lập tức bịt lỗ tai lại, nhưng lại nghe thấy có người nói “Cái cô mặc bộ y phục có thù con bướm kia, múa xấu quá, nhìn đã thấy là không biết múa, lại còn dám lên thể hiện, khó coi chết đi được”

Cái gì? Là ai dám nói thế? Ta đứng phắt lên nhìn người bên dưới, là tên đầu heo nào dám nói ta như vậy hả?

Ta nhanh chóng tìm được người đầu sỏ gây chuyện, cô ta đang dính trên người Hoàng thượng, giọng ca the the ấy chính là từ miệng cô ta phát ra.

Cô ta nhìn ta một cái với vẻ đầy khinh miệt, cười ma mị “Sao không tiếp tục duy trì bộ dạng khó coi của người đi?”

Hừ

“Bộ dạng của tôi có khó coi thế nào thì cũng còn tốt hơn nhiều so với ca khúc khó nghe của cô!”

“Người...người dám nói ca khúc của ta khó nghe???”

“Người lại dám nói tiếng hát của đệ nhất mỹ nữ tiểu thư Bách Linh là khó nghe hả?”

“Đúng là không biết sợ chết”.

“Đúng vậy”

Tiếng nói không ngừng vang lên.

Hoàng thượng từ từ mở mắt, ánh mắt sáng ngời mang theo hứng thú vô cùng “Vậy người có thể hát tốt hơn nàng chắc?”

Lúc bắt gặp ánh mắt Hoàng thượng, tim ta bất giác đập nhanh hơn, có lẽ là căng thẳng, hắn nhận ra rồi ư? Nhưng hình như không phải vậy, bằng không hắn sẽ tuyệt đối không bình tĩnh như thế “Đương nhiên, nhưng mà nếu nô tỳ có thể hát hay hơn cô ta, không biết Hoàng thượng thưởng cho nô tỳ thế nào đây?”

“Ha ha, còn muốn thưởng nữa sao?”

“Đương nhiên, không có thưởng sẽ không có động lực, không có động lực thì sao có thể hát hay hơn cô ta được ạ”

“Được, nếu người hát hay hơn, vậy người muốn gì trăm đều đồng ý”.

“Tốt, quân tử nhất ngôn...” Ta chờ hắn nói câu tiếp theo.

“Tứ mã nan truy!”

“Người muốn hát bài nào?”

“Bài hát của tiểu nữ có hơi đặc biệt, nhạc công ở đây chắc không biết diễn tấu đâu”

“Vậy sao, thế thì người cứ hát đi!”

Được! Ha ha...ta thử giọng, không muốn hát mấy bài tình yêu nữa, vậy hát bài nào khí phách chút đi.

Bức tường thành trải qua năm ngàn năm vẫn như trước

Sử hữu lịch sử chói lọi đằng sau

Trải qua năm ngàn tuổi vẫn là tòa thành trong truyền thuyết

Giang hồ lừng lẫy chỉ chờ ta tới cáo danh trạng

Trong lòng người da vàng bắt đầu sự đổi mới

Người da vàng đi trên đường thiên hạ biết mình không giống với ai

Tiếng sấm rung chuyển muốn thay đổi cả thế giới

Một thân đơn độc đến tứ phương năm ngàn năm cho tới lúc ta lên sân khấu

Chưa từng có tổn thương chỉ có sức mạnh từ xưa cũ

Sở hữu địa lý rộng lớn trên bản đồ Đông phương

...

Bài hát kết thúc...

“Hay! Hát rất hay!”

“Lời bài hát thật quái lạ, chưa nghe bao giờ”

Có người nói thế này, có người nói thế khác, không giống nhau. Cũng có người thích, người ghét, nhưng cuối cùng quyền quyết định là ở Hoàng thượng.

Ta căng thẳng nhìn hắn, hắn lại điềm nhiên nhắm mắt, Hoàng thượng này có phải già quá đâu mà cứ suốt ngày nhắm mắt, muốn đi ngủ thì về giường đi, nhưng phải nhớ phần thưởng của ta à nha...

“Hát cũng hơi khó nghe!” Thật lâu sau Hoàng thượng mới nói như vậy.

A....

Người xung quanh lập tức phụ họa theo, đúng vậy, không hay, thật sự là khó nghe...

Ta ngất! Hắn lại còn nói khó nghe! Người cổ đại chẳng phải đều thích nhạc hiện đại còn gì? Sao lại nói là khó nghe.

“Nhưng người hát rất đặc biệt, trăm có thể cho người một cơ hội nữa, nếu người hát mà không vừa ý trăm, trăm sẽ cắt lưỡi người!”

Cắt lưỡi ta? Ta bắt giặc nuốt nước miếng, làm sao bây giờ, Hoàng thượng này đúng là thích đùa người khác quá~~ hát cái gì hần mới thích đây...thật đúng là làm dâu trăm họ, Hoàng thượng này nhất định là muốn làm cho ta khó xử, nhưng cho dù biết cũng không có cách nào, hần là Hoàng thượng, vẫn nên suy nghĩ xem nên hát bài gì để hần vừa lòng.

Ta ngẩng đầu nhìn hần, hần lại đang đánh giá ta, ánh mắt đó đang nhìn môi ta, càng làm cho ta hoảng loạn, giờ phút này nhất định hần đang suy nghĩ xem làm thế nào cắt lưỡi ta đi, hần sẽ không nhận ra gì đấy chứ?

46. Chương 46

“Ha ha...rốt cuộc Phò mã cũng đã tới.”

“Vi thần đến chậm, mong Hoàng thượng thứ tội.”

“Không sao, ha ha...nhưng đáng tiếc khanh đã lỡ mất một màn biểu diễn thú vị rồi.” Hoàng thượng nói xong còn cười ám muội với ta.

Chắc, Hoàng thượng kinh khủng quá, ngài còn cười như thế với ta cơ đấy. Ánh mắt Long công tử lại hung dữ gấp đôi, dường như đang có vô số cây đao từ trên bay xuống đầu ta.

“Vậy ạ? Là vị cô nương này ư?”

Hoàng thượng khẽ gật đầu, “Nàng đúng là một cô nương đặc biệt. Khanh nói có đúng không?”

“Hoàng huynh, mọi người đang nói tới đồ chơi gì hay thế?” Bỗngưng công chúa xuất hiện, cười hồn nhiên, nhưng vừa nhìn thấy Long công tử thì lập tức mặt xanh như quả mướp đắng, xem ra cũng không thích Long công tử này.

“Đúng vậy, Hoàng muội đến muộn mất rồi, đúng là tổn thất rất lớn đó.”

“A!! Sao lại như vậy, có gì có thể chơi ạ?”

Hoàng thượng, nghìn vạn lần đừng có trả lời, đừng đừng! Ta liều mạng dùng ánh mắt ra hiệu. Cố gắng để không nhìn vào ánh mắt hung ác của tên Long công tử kia, ta chỉ biết nếu công chúa nghe xong khẳng định sẽ.....

“Chính là nàng” Mỉm cười, cười thật rạng rỡ như ánh mắt trời, Hoàng thượng mỉm cười làm cho ta nhớ tới một người, à quên ông ta không phải người, ông ta là Diêm vương dưới địa phủ. Là cái tên...cái tên thấy chết không cứu còn đứng nói ta ngu ngốc.

Quả nhiên nghe thấy công chúa nói: “Muội muốn có nàng ta.”

Này này này này, ta là người chứ không phải đồ vật nhé, nói muốn là muốn được sao, kế hoạch xuất cung của ta có vẻ càng xa xôi hơn nữa rồi.

“Vi thần cũng muốn”

Á!

“Khanh cũng muốn có nàng?” Ánh mắt Hoàng thượng trở nên gian tà.

“Đúng ạ”

“Không được, là bản công chúa ta chọn trước chứ.”

“Không, so với công chúa thì thần chọn sớm hơn.”

“Ê, ta nói muốn trước thì phải là của ta. Nàng là của ta.”

“Công chúa...” Long công tử có vẻ muốn phản bác nhưng lại bị Hoàng thượng ngăn cản.

“Nếu khanh đã muốn thì chi bằng ngày mai chúng ta tổ chức một trận đấu truyền thống để quyết định, thế nào?”

“Hoàng thượng muốn dùng nàng làm phần thưởng ư?”

“Đúng, lại có thể chơi! Cứ quyết định như vậy đi.”

Vừa nghe đến chơi là công chúa này việc gì cũng làm được, cho dù đằng trước có một cái hố to, nhưng chỉ cần nói với nàng là bên trong có đồ chơi rất hay, thì nàng sẽ không ngần ngại mà nhảy xuống. Haizzzz. Trận đấu truyền thống? Là cái gì chứ? Tóm lại phần thưởng đã định là ta rồi, kế hoạch xuất cung phải nghĩ sang hướng khác thôi!!!

47. Chương 47

Trận đấu truyền thống? Cả một buổi tối ta ngồi suy nghĩ xem rốt cuộc trận đấu chết tiệt đó là gì. Rất muốn đi hỏi ai đó nhưng Hoàng thượng đã nói thế thì chắc mọi người đều nghĩ là ta đã biết rồi, nhưng ta đây làm sao mà biết cơ chứ? Ta có phải người triều đại này đâu. Sự tình sao lại đi tới mức này, haizzzz, đành chờ ngày mai rồi tính tiếp vậy..

“Meo meo...meo meo...”

Meo meo? Ta ngẩng đầu nhìn con mèo nhỏ màu trắng chỉ xuất hiện ở lãnh cung. Sao có thể xuất hiện trong phòng ta được nhỉ? Bởi bị coi là phần thưởng nên ta bị canh phòng nghiêm ngặt, bị ném vào căn phòng này, Hoàng thượng đã hạ lệnh chỉ tới lúc trận đấu ngày mai bắt đầu thì ta mới được ra ngoài.

“Mèo nhỏ, ngoan, lại đây nào.” Ta ngoắc tay về phía con mèo nhỏ đáng yêu kia.

“Ta không phải mèo nhỏ, cô đã từng gặp con mèo nhỏ nào lại to như thế chưa hả?”

Á! Mèo nói chuyện, ta kinh ngạc nhìn nó.

Con mèo kia nhảy lên giường, gạt cái khăn che mặt của ta xuống, cẩn thận nhìn khuôn mặt ta. “Xem ra ta không tìm sai người, cô đúng là tiểu hồ đồ rồi.”

Tiểu hồ đồ? Xưng hô này chỉ có người trên thiên giới mới biết được. “Rốt cuộc ngươi là ai hả?”

“Ha ha, ta chính là người nguyệt lão phái xuống để tìm Long châu giúp cô, người có duyên.” Con mèo tăng thêm âm lượng ở ba chữ người có duyên, khiến ta nghe thật rành mạch rõ ràng. ‘Người’ có duyên? Mèo sao có thể xem là người được? Bạch gia gia cho dù đã già nhưng chẳng lẽ không phân biệt được đâu là mèo đâu là người. “Làm sao có thể chứ? Bạch gia gia đã nói là người có duyên. Là người, sao có thể biến thành mèo được?”

“Khụ..khụ...về điểm ấy có chút hiểu nhầm, ta vốn chuẩn bị đầu thai sang kiếp người, nhưng đầu thai nhầm nên mới thành mèo, nhưng ta là con mèo lợi nhất nhất trên thế gian, ha ha...đúng là ông ấy đã phái ta xuống đây giúp cô.”

Con mèo lợi hại nhất? Ta có nhìn ra được chỗ nào lợi hại đâu đâu, nhưng nếu người khác mà phát hiện ra con mèo biết nói thì khẳng định sẽ cho là yêu quái, khóe miệng ta co lại, nhớ ngày đó ra cũng bị đầu thai nhầm như vậy, nhưng tốt xấu gì vẫn được làm người, chỉ vì phạm một ít sai lầm, còn người kia ngay cả đầu thai làm người với mèo mà cũng nhầm được, thật đúng là đại ngốc, có đáng tin không đây?

“Này này, đừng có nhìn ta với ánh mắt nghi ngờ thế kia. Mũi ta rất thính, Long châu mà ở gần thì ta lập tức có thể ngửi được.”

Mũi thính? Là sở trường của chó kia mà. Haizz, xem ra nó làm mèo mà cũng không phải mèo!!!

“Cô mà còn thở dài thì ta đây sẽ không giúp cô xuất cung nữa.”

Á! “Người biết cách ra khỏi cung ư?”

Nó cười tự tin “Đương nhiên.” Cái mũi héch lên.

“Vậy còn chờ gì nữa, bây giờ mau đi luôn đi!” Ta cũng không muốn làm phần thưởng ngày mai đâu.

“Không được, vì mũi ta ngửi thấy có một viên Long châu trong hoàng cung, lấy xong chúng ta mới có thể đi.”

A

~~ lại là long châu

“Vậy long châu ở đâu?”

“Tạm thời chưa rõ, nhưng dựa vào cái mũi của ra nhất định có thể tìm được.”

“Nhưng ngày mai ta sẽ phải làm phần thưởng cho người khác!”

“Vậy chẳng phải tốt lắm sao? Trong trận đấu ngày mai, chúng ta có thể nhân cơ hội tìm xem trên người ai có long châu.”

“Có thể biết trong trận đấu ngày mai à?”

“Đúng vậy, ngày mai sẽ thi bơi!”

Bơi?? Thật là quái lạ, thời cổ đại bảo thủ lại cũng có thể dùng môn bơi để thi đấu, ha ha...Xem ra ngày mai sẽ rất thú vị, ta bắt đầu nôn nóng muốn xem cuộc thi bơi ở cổ đại như thế nào rồi đấy, “Vậy sau khi lấy được viên long châu, chúng ta còn có thể ra ngoài cung không?”

“Đương nhiên có thể!”

Ha ha, vậy không có gì phải lo lắng nữa rồi, thanh thần đi ngủ thôi, chờ ngày mai xem trận đấu. Ha ha, nhưng còn một vấn đề khác, nếu như người có duyên của ta là con mèo kia, vậy tại sao Long công tử nhìn thấy ta lại không bị làm sao?

48. Chương 48

Hôm sau Hoàng thượng đích thân đưa ta tới nơi diễn ra trận đấu.

Lúc gần tới nơi ta nhìn thấy

Oa!!! Một cái hồ lớn quá...

“Hoàng thượng, lần này hình như là chỗ khác với trận đấu trước thì phải?” Long công tử nhìn Hoàng thượng vừa mới đến thì hỏi.

Khác trước kia?

“Ha ha...đúng vậy, chỗ tổ chức trận đấu trước kia quá đơn giản, lần này là trăm tự mình chọn nơi đây, đúng là chỗ tốt, rất thích hợp để mạo hiểm”

Mạo hiểm? Ta rất là nghi ngờ ý nghĩa của hai từ này.

Dường như nhìn ra nghi ngờ của ta, Hoàng thượng nói sang sảng “Nơi này chẳng những sâu mà còn có cả cá sấu rất hung dữ nữa.”

Cá sấu!!!!!!!

“Ha ha, hình như đâu chỉ có thế, sáng nay hoàng huynh còn sai người thả cá mập xuống hồ nữa cơ!” Công chúa đứng ở bên cạnh Long công tử, có “lòng tốt” nhắc nhở.

Cá mập!! Ta kinh ngạc, tên Hoàng thượng này sao có thể thả mấy thứ nguy hiểm đó xuống hồ được chứ? Nếu nó cắn người thì biết làm thế nào, cho dù không cắn người thì cũng sẽ dọa chết người.

“Hoàng thượng?” Long công tử mang theo ánh mắt phẫn nộ, xem ra ý định của Hoàng thượng là không cho bất cứ ai có cơ hội thắng rồi.

“Ha ha...Bây giờ để xem trong các vị ái khanh ai có dũng khí xuống nước để đoạt mỹ nhân...haha”

Hoàng thượng lại cười vui sướng, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy nụ cười ấy ta lại có dự cảm không tốt lành gì, tiếp theo hẳn nói thêm một câu, lại một lần nữa chứng minh dự cảm của ta là chính xác.

“Để cổ vũ thêm dũng khí của ái khanh, trẫm quyết định dùng thêm một viên Long châu làm phần thưởng!” Nói xong lấy ra một viên long châu màu xanh từ trong tay áo.

Thấy long châu miệng của ta há thành chữ “O”, không ngờ hẳn còn có một viên long châu nữa, ta thật hối hận cái lúc hẳn gây rối lại không thăm dò tiếp xem rốt cuộc hẳn có bao nhiêu viên long châu, nhưng thật ra hẳn sờ thì ta cũng mò.....

Hẳn nhìn ta rồi cười, có vẻ như cười nhạo ta vậy, sau đó thản nhiên ném viên long châu vào hồ nước.

“Chỉ cần ai có thể xuống đem viên long châu này lên, long châu và mỹ nữ đều thuộc quyền sở hữu của người đấy.” Hoàng thượng lớn giọng tuyên bố.

Ta trở mắt nhìn long châu rơi vào hồ nước, trái tim thật đau xót, long châu của ta... rất nhiều người cũng lộ ra vẻ tiếc nuối như ta, liên tục lắc đầu, bất lực chỉ biết nhìn....

Long công tử nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Hoàng thượng, hai tay nắm chặt lại, ta biết nhất định là hẳn muốn đánh Hoàng thượng, bởi vì ta cũng muốn làm thế....tên Hoàng thượng này thật đáng đánh đòn!

Còn công chúa thì sao? Lại đang nhàn nhã dạo chơi, thưởng thức bộ dạng khó coi của Long công tử, còn cười rất chi là vui vẻ, giống hệt Hoàng huynh của nàng. Ta đoán tám chín phần cá sấu trong hồ này là do nàng ta thả, bằng không cái hồ này làm sao có cá sấu được chứ.

“Tốt, bây giờ có vị nào dũng cảm xuống nước bắt đầu trận đấu không đây?”

“Ha...ha...” Ta gượng cười hai tiếng, sao Hoàng thượng nói dễ nghe thế, kia mà là trận đấu ư? Căn bản là liều mạng, thà ngài nói luôn là ai muốn chết thì cứ việc nhảy xuống cho xong, mà có lẽ cũng có người muốn ý chứ, nhảy xuống có thể bớt đi một số tiền lớn mua quan tài, thi thể được làm mồi cho cá mập, bảo vệ môi trường trong sạch, muốn chết cũng nhanh nữa.

“Tôi muốn xuống!” Á, không phải ta, không phải ta.....ta dùng ánh mắt ám chỉ con mèo ở sau lưng, hiện giờ nó đang dùng móng vuốt chặn lên họng ta, nhưng vì cái khăn che mặt quá dài nên hoàn toàn che khuất móng vuốt của nó, nếu từ tai người khác sẽ thấy tiếng nói phát ra từ chỗ của ta, về mặt ta cầu xin “Nếu cô dám lên tiếng, ta sẽ cứu cô.” Nó nói nhỏ, mang theo cảnh cáo.

“Nàng...?” Hoàng thượng quay người lại, khó tin nhìn ta “Nàng thật sự muốn xuống nước?”

Đương nhiên không phải rồi, ta bị bắt buộc, ta gắng sức dùng ánh mắt ý bảo đằng sau đang có con mèo uy hiếp ta....con mèo nhẹ nhàng đi di móng vuốt, làm cho ta tự động gật đầu. Ta thật là muốn khóc quá, nếu ta nói không thì sẽ bị nó cứu chết, còn nói có thì chẳng phải xuống hồ làm điểm tâm cho cá hay sao? Ta chỉ muốn ngẩng mặt lên trời mà thở dài, cái số của ta thật là khổ!!!!!!!!!!

49. Chương 49

Hôm sau Hoàng thượng đích thân đưa ta tới nơi diễn ra trận đấu.

Lúc gần tới nơi ta nhìn thấy

Oa!!! Một cái hồ lớn quá...

“Hoàng thượng, lần này hình như là chỗ khác với trận đấu trước thì phải?” Long công tử nhìn Hoàng thượng vừa mới đến thì hỏi.

Khác trước kia?

“Ha ha...đúng vậy, chỗ tổ chức trận đấu trước kia quá đơn giản, lần này là trầm tự mình chọn nơi đây, đúng là chỗ tốt, rất thích hợp để mạo hiểm”

Mạo hiểm? Ta rất là nghi ngờ ý nghĩa của hai từ này.

Dường như nhìn ra nghi ngờ của ta, Hoàng thượng nói sang sảng “Nơi này chẳng những sâu mà còn có cả cá sấu rất hung dữ nữa.”

Cá sấu!!!!!!!

“Ha ha, hình như đâu chỉ có thế, sáng nay hoàng huynh còn sai người thả cá mập xuống nữa cơ!” Công chúa đứng ở bên cạnh Long công tử, có “lòng tốt” nhắc nhở.

Cá mập!! Ta kinh ngạc, tên Hoàng thượng này sao có thể thả mấy thứ nguy hiểm đó xuống hồ được chứ? Nếu nó cắn người thì biết làm thế nào, cho dù không cắn người thì cũng sẽ dọa chết người.

“Hoàng thượng?” Long công tử mang theo ánh mắt phẫn nộ, xem ra ý định của Hoàng thượng là không cho bất cứ ai có cơ hội thắng rồi.

“Ha ha...Bây giờ để xem trong các vị ái khanh ai có dũng khí xuống nước để đoạt mỹ nhân...haha”

Hoàng thượng lại cười vui sướng, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy nụ cười ấy ta lại có dự cảm không tốt lành gì, tiếp theo hẳn nói thêm một câu, lại một lần nữa chứng minh dự cảm của ta là chính xác.

“Để cổ vũ thêm dũng khí của ái khanh, trầm quyết định dùng thêm một viên Long châu làm phần thưởng!” Nói xong lấy ra một viên long châu màu xanh từ trong tay áo.

Thấy long châu miệng của ta há thành chữ “O”, không ngờ hẳn còn có một viên long châu nữa, ta thật hối hận cái lúc hẳn gây rối lại không thăm dò tiếp xem rốt cuộc hẳn có bao nhiêu viên long châu, nhưng thật ra hẳn sờ thì ta cũng mò.....

Hẳn nhìn ta rồi cười, có vẻ như cười nhạo ta vậy, sau đó thản nhiên ném viên long châu vào hồ nước.

“Chỉ cần ai có thể xuống đem viên long châu này lên, long châu và mỹ nữ đều thuộc quyền sở hữu của người đấy.” Hoàng thượng lớn giọng tuyên bố.

Ta trở mắt nhìn long châu rơi vào hồ nước, trái tim thật đau xót, long châu của ta... rất nhiều người cũng lộ ra vẻ tiếc nuối như ta, liên lục lắc đầu, bất lực chỉ biết nhìn...

Long công tử nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Hoàng thượng, hai tay nắm chặt lại, ta biết nhất định là hẳn muốn đánh Hoàng thượng, bởi vì ta cũng muốn làm thế...tên Hoàng thượng này thật đáng đánh đòn!

Còn công chúa thì sao? Lại đang nhàn nhã dạo chơi, thưởng thức bộ dạng khó coi của Long công tử, còn cười rất chi là vui vẻ, giống hệt Hoàng huynh của nàng. Ta đoán tám chín phần cá sấu trong hồ này là do nàng ta thả, bằng không cái hồ này làm sao có cá sấu được chứ.

“Tốt, bây giờ có vị nào dũng cảm xuống nước bắt đầu trận đấu không đây?”

“Ha...ha...” Ta gượng cười hai tiếng, sao Hoàng thượng nói dễ nghe thế, kia mà là trận đấu ư? Căn bản là liều mạng, thà ngài nói luôn là ai muốn chết thì cứ việc nhảy xuống cho xong, mà có lẽ cũng có người muốn ý chứ, nhảy xuống có thể bớt đi một số tiền lớn mua quan tài, thì thế được làm mồi cho cá mập, bảo vệ môi trường trong sạch, muốn chết cũng nhanh nữa.

“Tôi muốn xuống!” Á, không phải ta, không phải ta.....ta dùng ánh mắt ám chỉ con mèo ở sau lưng, hiện giờ nó đang dùng móng vuốt chặn lên họng ta, nhưng vì cái khăn che mặt quá dài nên hoàn toàn che khuất móng vuốt của nó, nếu từ tai người khác sẽ thấy tiếng nói phát ra từ chỗ của ta, về mặt ta cầu xin “Nếu cô dám lên tiếng, ta sẽ cứu cô.” Nó nói nhỏ, mang theo cảnh cáo.

“Nàng...?” Hoàng thượng quay người lại, khó tin nhìn ta “Nàng thật sự muốn xuống nước?”

Đương nhiên không phải rồi, ta bị bắt buộc, ta gắng sức dùng ánh mắt ý bảo đằng sau đang có con mèo uy hiếp ta....con mèo nhẹ nhàng đi di móng vuốt, làm cho ta tự động gật đầu. Ta thật là muốn khóc quá, nếu

ta nói không thì sẽ bị nó cắn chết, còn nói có thì chẳng phải xuống hồ làm điểm tâm cho cá hay sao? Ta chỉ muốn ngẩng mặt lên trời mà thở dài, cái số của ta thật là khổ!!!!!!!!!!

50. Chương 50

Về tới cung ta lập tức túm lấy con mèo ác ôn kia: “Bây giờ đã lấy được long châu, tôi muốn xuất cung ngay lập tức.” Ta không muốn ở lại hoàng cung này thêm một phút nào nữa.

“Đương nhiên phải xuất cung rồi, còn long châu khác đang ở ngoài chờ chúng ta đi tìm nữa.” Con mèo vui vẻ nói.

Con mèo đáng chết, làm hại ta suýt tí nữa mạng cũng chẳng còn, vậy mà nó trơ trơ không thấy ăn năn tí nào, đáng ghét!

“Nhưng mà không phải là bây giờ, ban ngày ban mặt sao có thể xuất cung được, chờ buổi tối hẵng nói, ta đã mệt mỏi cả ngày nay rồi, đi ngủ tí đây.” Nói xong liền đi tìm chu công đánh bài, hoàn toàn không thèm để ý tới vẻ mặt nộ của ta.

Được, vì chuyện xuất cung ta sẽ nhẫn nhịn người. Ra khỏi cung xem, sẽ biết ta đối phó với người như thế nào, trong đầu ta hiện ra N cách tra tấn nó, suy nghĩ một lát, ta cũng từ từ đi tìm chu công thương lượng đại kế diệt mèo.....Ờ ờ, chu công, ông nói xem tôi có nên thiến nó không, suy cho cùng đó vẫn là cách tốt nhất. Chu công đáp: Kế hoạch hóa gia đình đương nhiên là càng nhanh càng tốt.

“Nè nè, tiểu hồ đồ mau dậy ngay.” Cằm giác có đám lông xù xì đang phe phẩy ở trước mặt ta.

Ta gạt phắt cái tay quấy nhiễu giấc ngủ kia, đừng có làm ồn, ta còn muốn ngủ nữa, chu công à, ông còn chưa nói nên dùng dao gì thiến nó mới nhanh nhất.....Ừ ừ, đừng chạy, tôi cũng đâu muốn thiến ông đâu...

“Cô mà không dậy thì hôm nay đừng hòng xuất cung nữa.”

Vừa nghe tới đừng hòng xuất cung thì lập tức nhảy dựng lên như súng nổ đạn, đùa chứ, không ta khỏi đây ta sẽ chết rất thảm.

“Ha ha, rốt cuộc cũng dậy rồi hả, đi theo ta.”

Ta cẩn trọng đi theo nó, chậm rãi ra khỏi phòng, nhìn xem bốn phía có người hay không, tốt, yên tâm tiếp tục đi...đi, đi..... “Ờ, đây là lãnh cung phải không? Sao người lại đưa ta tới lãnh cung?” Muốn xuất cung chẳng phải đi ra cửa sao?

“Đừng có kêu ờ ờ nữa đi, ta có tên đằng hoàng kia mà.”

“Ồ, vậy xin thỉnh giáo tôn tính đại danh?”

“Tiêu Đồi.”

Tiêu Đồi? “Tiêu Đồi á?” không thể nào.

“Chính xác”

Ồ...Sao lại có người lấy tên gì xấu thế kia chứ. “Chỉ bằng ta đặt cho người cái tên nhé, gọi là may mắn, thế nào?”

“Không được, tên là trời nhất định không thể sửa.”

Hứ...chẳng phải người cũng sửa tên của ta đó còn gì.

Cuối cùng chúng ta dừng lại trước một cái hang ở góc tường.

Ta chăm chú nhìn cái hang, “Đây không phải là lỗ chó đấy chứ?”

Hai chân Tiêu Đồi vắt ngang. Một cái móng vuốt đặt trên tường, bày ra tư thế rất lãng tử “Đúng vậy, đây là kiệt tác của ta, ha ha...cô đã từng gặp con mèo nào chui lỗ chó chưa? Cũng chỉ có ta làm thôi, ha ha, ta thật là vĩ đại...”

Cầm của ta biến thành chữ “V”, lỗ chó này là do nó đào, trời ạ, thế này mà cũng gọi là mèo ư? Người đã từng gặp con mèo nào không bình thường thế chưa? Không chỉ đào lỗ chó mà còn học đòi hành động lãng tử như trên tivi...nhìn bộ dạng nó ta cảm thấy xem như Long công tử vẫn còn bình thường chán.

“Ngắm đủ vẻ đẹp trai của ta chưa? Có thể chui vào được rồi đấy.”

Đúng, việc quan trọng nhất vẫn là xuất cung, cho dù con mèo này có giống quái vật đến đâu thì trước hết cứ ra khỏi đây hân.

Ta ngồi xuống, bắt đầu chui vào, bò bò, ta lại bị vướng ởmông.....cổ bò bò...

“Mông cô lớn quá, bị mắc kẹt rồi, để ta tới giúp cô.” Nói xong liền dùng chiêu “Quét sạch ngàn quân” đánh vào mông ta.

Á!! Hơi đau nhưng vẫn không qua được.

“Mông cô vẫn vững như núi thái sơn không qua nổi, để xem ta dùng chiêu “Phật sơn vô ảnh cước” bắt nó di chuyển bằng được” Ấc, nó không ngừng đánh vào mông ta, xem chừng rất hả hê thì phải. “Tiêu đời, người làm vậy chỉ như mất xa cho ta thôi, chẳng có tí tác dụng nào cả.”

“Vô dụng à, vậy chiêu này thì sao?” Hu hu...đau quá, nó lại dám điên cuồng dùng tay đánh “Đau quá.....” Tiếng kêu thê thảm của ta càng ngày càng lớn.

Lúc ta không thể chịu nổi nữa thì nó dừng lại, ta cảm giác có một bàn tay to đặt lên mông ta, là tay người!” “Ồ háo sắc!” Ta quát to một tiếng, sau đó dùng chân đạp lung tung.

Ta cảm giác hân túm lấy chân ta, sau đó lôi ta ra khỏi lỗ.

Ta nhìn lên, lại là.....

“Hoàng thượng!”

“Ha ha, tinh thần nàng cũng tốt quá nhỉ, nửa đêm chạy tới đây chui vào cái lỗ này, định làm gì hả? Xuất cung?” Hân mỉm cười nhìn ta.

Hôm nay đúng là một ngày đại xui xẻo “Không phải, tôi...tôi...tôi tới bắt con chuột. Vừa nãy tôi thấy nó chui vào đây...haha...”

“Bắt chuột? Thật không?”

“Đương nhiên...ha...ha...ha” Ta cố gắng tươi cười đáp lại hân.

“Vậy phải là nhiệm vụ của con mèo bên cạnh nàng chứ, sao lại tranh bát cơm của nó thế?”

“Không phải, là nó đói không đi nổi, nên tôi mới bắt chuột cho nó ăn.”

“Nàng đúng là có lòng thương động vật.”

Ta gạt đầu liên tục, xoay người chạy về phòng ngay tức khắc.

Kế hoạch thứ nhất: Xuất cung bằng lỗ chó — Thất bại.

Trở về phòng ta lập tức tóm lấy con mèo, ta muốn nướng nó lên.

“Tiểu hồ đồ, nghìn vạn lần đừng có mà xúc động, giết ta thì sẽ không có ai giúp cô xuất cung đâu..”

“Không giết thì người thử nói xem, người có thể giúp ta xuất cung không? Nếu còn thất bại nữa thì ta sẽ...” Hà hà, ta nhìn xuống bộ phận bên dưới của nó, nở ra nụ cười đáng sợ nhất từ lúc sinh ra tới giờ.

“Cô yên tâm, lần này sẽ không thất bại đâu, sẽ thực thi kế hoạch B ngay lập tức.” Nói xong liền nhảy xuống, lôi ra từ trong phòng ra một đoạn dây thừng rất dài. Dây thừng???

“Sẽ không là...” sẽ không giống như tưởng tượng của ta đâu chứ?

“Đúng vậy, ha ha, trèo tường xuất cung.”

Quả nhiên lúc trước ta vào cung thế nào thì bây giờ lại xuất cung như thế, haizzz.

Đi tới bức tường ta đã từng trèo, lấy dây thừng ra buộc móc câu vào.

“Ném đi.”

“1 2 3...1 2 3... Trời ơi, sao cô không lên đi!”

“Kêu la cái gì, trèo tường là chuyện không dễ dàng chút nào, làm sao nói trèo là có thể trèo qua được, muốn trèo thì phải dùng lực ở tay, chân, còn phải có suy nghĩ nữa.”

“Suy nghĩ?”

“Đúng vậy, phải suy nghĩ xem làm thế nào mới trèo qua được bức tường chứ.”

Con mèo học mấu, giờ này cô còn muốn đứng đấy suy nghĩ à.

Cái tường chết tiệt, trèo thế nào đây, sao ta trèo mãi không được, có phải tên nào bôi sáp lên dây không thể.

“Có cần trầm tìm người giúp nàng xuất cung không?”

“Có người đồng ý giúp ta hả, sao người không nói sớm con mèo chết tiệt kia, hại ta trèo tường cả buổi, ề ầm hết cả người rồi.”

Á, trầm? Không phải chứ, ta nhìn xuống. Á Á Á!! Đúng là tên Hoàng thượng, hắn còn nhìn ta rồi cười “Hóa ra nàng thật sự muốn xuất cung?”

Hắn lại cười cái điệu đó, nhưng lại khiến da đầu ta dựng đứng lên, van ngài đừng có cười kiểu đấy nữa.

“Không phải, ai nói tôi muốn xuất cung nào, tôi chỉ đang giảm béo mà thôi.”

“Giảm béo? Nếu trèo tường mà có thể giảm béo thì không ai là thích khách cả, bởi vì bọn họ đều đang giảm béo, vậy nàng cho rằng trầm toàn bắt nhầm người sao? Ý của nàng là vậy đúng không?” Hắn lại cười tươi gấp đôi, ánh sáng chói quá, rõ ràng đang là buổi tối mà sao ta lại cảm nhận được ánh mặt trời chiếu rọi...

“Không phải, không phải tôi trèo tường, tôi đang bắt chước người ta leo núi, nhưng ở đây lại không có núi nên đành dùng bức tường này để trèo tạm, ha ha...”

“Hóa ra nàng muốn leo núi, sao không nói sớm với trầm, trầm đưa nàng tới núi, thế nào? Đi từ đỉnh núi tới chân núi, rồi từ chân núi lên đỉnh núi, đi hơn mười lần, cho tay chân nàng rã rời, sau này sẽ không bao giờ muốn đi leo núi nữa, ha ha...”

Đồ ác ma, khác nào chặt đứt chân tay ta đâu, nhớ lại đều là người khác trốn tránh gặp ta, bây giờ ta lại vô cùng mong muốn tránh tên Hoàng thượng ác ma này.

“Không sao đâu, ha ha...hiện giờ tôi cũng chưa muốn giảm béo.”

“Vậy sao? Thế sao bây giờ nàng còn giữ dây thừng, chẳng phải vẫn muốn tiếp tục còn gì?”

Đương nhiên không phải, ta lập tức buông dây thừng ra, nhìn thấy móng ta vẫn còn hôn đất, Hoàng thượng với tay kéo ta dậy, “Lần trước đã để nàng chạy thoát, lần này trầm sẽ không để nàng chạy mất đâu, Vân nhi.”

Cái gì??? Hắn vừa mới gọi ta là gì?

“À, Ngưng Vân thật đã chết, dùng tên người chết gọi nàng không tốt đúng không, ta gọi nàng là tiểu Đông tử, thế nào?”

Lúc này mặt ta xanh mét, hắn đã biết tất cả rồi.

Bỗng hắn cúi mặt, gần tới mức có thể đụng vào mũi của ta, “Trầm còn biết nàng là hoa khôi, tiểu thư Yến nhi.”

Mặt ta đỏ lên, hắn nói rõ ràng từng chữ, hơi thở phả lên mặt ta, tim ta trở nên đập nhanh hơn.

“Đây là lần cuối cùng trăm tha thứ cho nàng, đừng có tìm cách chạy trốn, để thêm lần sau thì nàng không có may mắn thế này nữa đâu, nhớ chưa?”

Hiện tại căn bản ta không thể nói gì, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Hoàng thượng hài lòng thả ta ra, nghênh ngang bước đi.

Kế hoạch B: Trèo tường thất bại.

Vừa thấy Hoàng thượng rời khỏi, “Tiêu đời, người chết chắc rồi.” Nhưng ta lại không nhìn thấy nó đâu.

Kì lạ, đi đâu mất rồi? Hay là chạy trốn, hừ, chỉ cần người một ngày còn ở trong cung, ta nhất định sẽ tìm ra người.

Trong màn đêm đen, ta không ngừng đi tìm con mèo ác ôn kia, tìm mãi cũng không thấy, đang định từ bỏ thì...

“Tiểu hồ đồ, ta tìm được rồi, tìm được cách tốt nhất để ra khỏi cung rồi.” Nó kích động kêu lên.

“Thật không?” Nhưng ta lại không nghĩ như vậy. “Ha ha, vừa nãy tìm mãi không thấy người, bây giờ người lại tự mò ra, chuẩn bị đi chịu chết hả?”

“Tiểu hồ đồ này, đừng dùng ánh mắt khủng bố thể nhìn ta...lần này thật sự ta đã tìm ra được cách vô cùng tuyệt vời!!!! Thật mà!!!!” Nó giơ một tay lên, ra vẻ là đang thề với trời.

“Vậy thì quá tốt rồi, tạm biệt Tiêu Đời.” Đáng tiếc bây giờ ta đang ngứa tay, trước tiên cứ xử nó hần.

“Meo meo...meo meo...A”

Trong cung vang lên tiếng mèo kêu thê thảm.

“A, lạnh quá, đây là đâu? So với lãnh cung còn âm trầm khủng bố hơn.” Ta bị con mèo mang đến một nơi quái đản, ngoài cửa còn dán tấm bùa, lại có cả lư hương?

“Phòng xác.” Con mèo bình tĩnh nói.

Phòng xác? Từng đợt gió lạnh thổi qua, vừa nãy ta nhớ đã đóng cửa rồi kia mà, làm sao còn có gió thổi vào được. “Người dẫn ta tới đây làm gì?” Sẽ không là trả thù việc ta đánh người thảm hại đấy chứ.

“Hà hà....cô đoán xem? Tiểu hồ đồ.”

“Là xuất cung, ha ha..” Người thông minh lựa chọn nơi tốt, tuyệt đối không sai.

“Ha ha...cô cũng mau mau chọn một cái quan tài đi.”

Nghe nó nói như vậy ta mới chú ý ở đằng trước có gì đó, đúng là quan tài. “Tại sao? Ta không phải người chết, vào quan tài làm gì?”

“Chẳng phải cô muốn xuất cung còn gì?”

“Đúng vậy.”

“Quan tài ở chỗ này đều để xác của người do quý phi hại chết, không muốn làm âm ỉ nên thừa dịp trời còn chưa sáng sẽ lén lút chuyển ra khỏi cung.”

“À...” Hóa ra là như vậy, thật là hay, như vậy thì vệ cũng sẽ không kiểm tra rồi. Nhưng mấy thứ này cũng ghê ghê, lỡ đưa tới vận rủi thì làm sao bây giờ. “Để ta xem.” Nói xong ta chọn một cái quan tài gần mình nhất, bên trong có thi thể của phụ nữ, lại còn bốc mùi lên, cả sâu chui ra nữa, chết tiệt, cái này không được, ta đi chọn cái khác, aaa ~~ Càng khủng bố hơn, lại còn đứt tay đứt chân, chết không nhắm mắt nên mắt trợn trừng, vẫn nên chọn quan tài thứ nhất vậy.

Từ từ nằm vào trong, nhìn con mèo “Sao người không vào?”

“Ha ha, ta không cần, dù sao ta ra khỏi cung cũng chẳng có ai để ý, cần gì trốn chứ.”

“Không được.” Nói xong ta túm lấy nó kéo vào, sau đó đóng quan tài lại, con mèo oán hận nhìn ta, khẳng định là đang chửi...Chớ có trách ta, ta nằm cùng cái thi thể này sợ lắm.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thật là lâu, rốt cuộc cũng có động tĩnh.

Cảm giác quan tài bị nâng lên, đặt vào xe, từ từ chuyển động.

Căng thẳng quá, cuối cùng cũng ra đến cửa cung, nghe thấy tiếng thị vệ nói chuyện “Được rồi, có thể cho đi.” Phù.....ta thở phào nhẹ nhõm.

“Á? Mà cái quan tài này truyền được tiếng động ra bên ngoài không đấy?”

A! Ta lập tức che miệng lại.

“Không thể nào, nếu bên trong có thể truyền ra tiếng động, thì là...”

“Mau kéo đi, mau.”

Cảm giác xe rung lên, ta mới trút bỏ được hồi hộp.

Ha ha, rốt cuộc cũng ra ngoài cung rồi.....

51. Chương 51

Yên lặng nằm trong quan tài, cho tới khi không thể chịu nổi mùi hôi từ thi thể này phát ra ta mới không muốn nằm trong này nữa.

“Cạch...” Ta dùng sức mở nắp quan tài ra.

“A.....cuối cùng cũng được ra ngoài rồi...” Ta há miệng để hít không khí “Khụ...khụ...” Ta bị sặc do hít phải tro bụi..

“Đáng đời, ai bảo cô hấp tấp cơ, ngay cả đang ở chỗ nào cũng không nhìn kĩ.”

Đồ vô lương tâm! Ta thầm mắng, rồi nhìn xem bọn họ bị đưa tới chỗ nào. A... đây là nơi quái quỷ gì thế, bốn phía đều là quan tài, còn nhiều hơn so với trong hoàng cung mà ta thấy, tuy lúc này là sáng sớm nhưng xung quanh vẫn âm u vô cùng khủng bố, “Mấy tên đó thật không có trách nhiệm gì hết, lại dám để quan tài ở đây rồi bỏ chạy.”

“Ha ha, cô còn muốn họ có trách nhiệm, đem chôn sống chúng ta đi luôn hả ?”

“Ý ta không phải thế, thôi mau rời khỏi nơi này đi, khỏi làm phiền các ‘anh em’ đang nghỉ ngơi.”

“Cô là tiên nữ đó, vậy mà còn sợ ma quỷ à”

“Tiên nữ thì sao, tiên nữ thì không sợ chắc, huống hồ ta còn là một tiên nữ đến tính mạng bản thân còn khó giữ nữa là.” Nói xong ta bắt đầu chậm rãi bước ra khỏi quan tài, lúc này ta mới nhìn được rõ hình dạng của ‘người bạn’ mà ta nằm cùng này, đó là thi thể trên cây hòm đó, là Ngưng Vân thật. Làm sao có thể, bỗng nhiên ta thấy mí mắt nàng động đậy.

“Á! Xác chết sống lại!” Ta hét lên.

“Xác chết sống lại? Làm gì có đâu, người ta đang im lặng ngủ thế kia, ta thấy cô bị dọa tới thần kinh hoảng loạn rồi.”

“Đâu có, mới vừa nãy ta còn thấy mí mắt cô ta động đậy mà.”

“Thật sao?” Tiêu Đồi nhảy lên trên thi thể “Làm gì có, cô hoa mắt rồi.”

Ta khó nhọc nuốt nước miếng, nhìn vào thi thể, vẫn nằm như cũ? Chẳng lẽ đúng là ta bị hoa mắt? “Thôi cứ mặc kệ, chúng ta đi nhanh thôi.” Nói xong ta lập tức chạy khỏi cái nơi khủng khiếp này.

Bên ngoài là một khu rừng lớn, ta và Tiêu Đồi dựa vào cảm giác đi thẳng về phía trước, vẫn đi về phía trước, đi lên phía trước...

.....

“Ta mệt quá, ta đi không nổi nữa, sao vẫn chưa ra khỏi cái khu rừng quỷ quái này thế.”

“Này, cô không biết là ban ngày chó nói tới người, ban đêm chó nhắc tới quỷ hả?”

Ừ nhỉ, ta lập tức vả nhẹ vào miệng, các vị ‘đại ca’ ‘đại tỷ’, tôi cũng không có gọi mọi người đâu, mọi người đừng xuất hiện nha, lá gan em gái này còn mỏng hơn cả vỏ trứng gà, không chịu nổi bị dọa đâu, mọi người nghìn vạn lần đừng xuất hiện...

“Đừng có lắm bầm lâu bầu nữa, nhìn đằng trước có ánh sáng kìa, chúng ta tới đó nhìn xem.”

“Đúng thế” Ta cũng muốn nghỉ ngơi, còn ăn cái gì đó, từ hôm qua ta vẫn lo lắng chuyện xuất cung, làm hại chẳng kịp để tâm chuyện ăn uống gì cả, lại còn đi trong rừng lâu như thế, bụng đói lắm rồi, nhất định ta phải ăn bù mới được, đồ ăn ơi....ta tới đây...

Ta vui mừng đi tới nơi phát ra ánh sáng, nếu sớm biết nơi đó cực kinh khủng thì ta đã vào rừng bắt cá ăn rồi, so với chỗ đó thì trong rừng còn tốt hơn.

“Đây là...” Ta nhìn thấy phía trước là một bức tường lửa đang cháy hừng hực, ánh sáng mà ta và Tiêu Đồi nhìn thấy chính là phát ra từ nó.

Nó là một hàng rào gỗ dài, không biết do nguyên nhân gì mà bị đốt cháy, lửa hung tợn ngăn cản lối đi của chúng ta.

Nhìn sang phía bên kia có thể thấy một thôn nhỏ, nhưng tối om nên không rõ mấy.

“Ừc...ừc...” Ta sờ cái bụng phát ra âm thanh, “Tiêu Đồi, người bắt cá tới đây nướng đi”.

“Sao lại bắt ta đi? Đằng trước chẳng phải có một thôn nhỏ sao? Tự đi vào trong đó tìm thứ gì mà ăn.”

“Cái gì! Người không nhìn thấy lửa phía trước hả? Đi như thế chẳng phải ta biến thành heo quay rồi còn gì?”

“Cô dập lửa trước là được chứ sao, đồ ngốc!”

Dập lửa?

“Người giống ta à, gần chỗ này làm gì có nước để dập lửa.”

“Tiểu hồ đồ, cô đừng quên là mình còn có long châu, long châu có thể hấp thụ lửa.”

“Thật vậy à!” Vừa nghe nó nói như vậy ta lập tức lấy long châu ra, chậm rãi tới gần tường lửa, nhưng mà chẳng có phản ứng gì là sao? “Tiêu Đồi, người đùa ta đấy à.”

“Muốn sử dụng thì cô phải đọc thần chú trước đã.”

“Thần chú thế nào?”

“Cô lại gần đây ta nói nhỏ cho, đây là tuyệt mật không thể để ai biết.”

Ta nghi ngờ tiến đến gần, nghe nó nói xong thần chú.

“Đọc vậy là dùng được à? Ta cứ có cảm giác còn lâu mới được, đồ lừa đảo.”

“Có được hay không thì cô thử là biết.”

“Hỏa diễm long châu, ta lấy thân phận là chủ nhân ra lệnh cho người, mang sức mạnh của người ra cho ta mượn, dập tắt!”

Trong nháy mắt long châu đã phát ra ánh sáng rực rỡ, lửa cũng hoàn toàn bị dập tắt, long châu vẫn phát sáng như cũ, giống như mặt trời vậy, còn truyền hơi ấm vào trong tay ta.

“Vậy là được rồi, lửa sẽ được giữ ở trong long châu, khi nào muốn sử dụng thì có thể lấy ra.”

Oa.....thật là có ích.....đúng là bảo bối...ha ha...có nó thì sau này ta có thể tổ chức một đội phòng cháy chữa cháy, chuyên phụ trách dập lửa, kiếm được khối tiền đó....

“Tiểu hồ đồ, cô nghĩ cái gì thế hả? Nước miếng rớt ra rồi đây này.” Tiêu Đồi khó hiểu nhìn.

“A...không có gì, ha ha...chúng ta mau đi thôi.” Ta hưng phấn chạy vào, ha ha, trước ăn cơm no rồi nghĩ cách kiếm tiền, tương lai tươi sáng đang chờ ta....

“Ha ha, đó là nếu như cô còn có sau này...” Tiêu Đồi nói thầm.

Đáng tiếc đầu óc ta sớm đã bay vào trong thôn rồi, cho nên không nghe được câu nói sau cùng của con mèo kia...

52. Chương 52

“Ê...Có ai không?” Ta lớn tiếng kêu giữa con đường vắng tanh.

“Cộp...” Một cái cửa đổ xuống, một người từ từ đi ra.

Ha...rốt cuộc cũng nhìn thấy một người rồi, ta vui vẻ chạy tới, “Xin hỏi...”

Ta còn chưa nói hết câu thì đã bị hoảng hồn vì “người” trước mặt kia, hẳn là người, nhưng sao mặt mũi lại như người chết thế kia..... “Cương thi!!!!!!!!!!!!”

Một đám cương thi chậm rãi đi từ phòng ra, “Trời ạ...đây....đây là thôn cương thi...”

“Ha ha...Tất nhiên, bây giờ tiểu hồ đồ mới phát hiện ra à, nơi này có tiếng là thôn ma quỷ mà.”

“Nghe người nói thế có phải người đã biết từ sớm rồi đúng không, sao không nói sớm cho ta biết!” Ta vừa chạy vừa chất vấn Tiêu Đồi.

Người muốn chết thì cũng đừng lôi ta đi cùng chứ...

“Nếu cô có thể thành công thoát khỏi đám cương thi này, ta sẽ nói cho cô, cố lên, chạy đi...”

“Người...&^(^%*%\$%\$%\$%^*&*” Ta tức giận đến nói không nên nổi một câu tiếng người, nói gì cũng không biết nữa, nhìn đám cương thi phía sau. “Này này, sao các người chỉ có đuổi ta thế, sao không đuổi theo con mèo kia đi?”

“Cô đã từng gặp cương thi nào lại hút máu mèo chưa? Ngụ ngôn...đúng là không thuốc nào chữa nổi.” Tiêu Đồi ngồi trên nóc nhà lắc đầu thở dài.

Hừ...theo ta thấy thì tại người ở trên cao, chúng nó lười nên thế thôi, chứ không người thử xuống dưới mà xem, để coi chúng có hút máu người không.

“A.....” Một tên cương thi túm lấy chân của ta. “Chết chắc rồi.” Ta nhắm mắt lại, muốn giết thì giết đi, hừ hừ hừ...

...

Nhưng ta chờ một lúc sau vẫn không có cảm giác rằng nanh gì như trong tưởng tượng chạm vào cả, còn có... “Ta khóc, cương thi này đồ dẫm à, sao lại ngã dưới đất thế kia, miệng còn phun máu tươi...” lại còn mấy tên khác chỉ lùi về phía sau, do không thể nói chuyện nên chỉ biết lắc đầu.

“Ha ha, vậy mà còn phải hỏi à? Khẳng định là do cô dọa rồi.”

Lúc này ta mới phát hiện ra khăn che mặt đã bị rơi xuống, làm sao có thể chứ, ta xấu tới mức đến cả cương thi cũng không muốn hút máu ta sao? Lại còn nhìn ta rồi học máu! Không được... “Các người mau rút đi cho ta...nếu không muốn bị ta dọa chết thì nhanh...”

Vừa nghe thấy vậy đám cương thi lại ra sức đi về phía sau.

Ta đuổi...ta đuổi...ta đuổi...thay đổi vị trí, hiện tại ta biến thành người truy đuổi, nhìn đám cương thi phía trước này chạy nhanh tới cây cột, “Bóp...bóp...bóp...bóp...” sau khi vang lên tiếng thứ bảy, tất cả bọn chúng

đều ngã trên mặt đất, vẻ mặt hạnh phúc *thà tự sát còn hơn nhìn xấu nữ* nhóm cương thi tự nhủ thầm trong lòng, cảm động rơi lệ.

Từng đường gân xanh trên trán ta nổi lên, nhấc chân...

“Đám cương thi xấu xa, ta xấu tới mức ngay cả các người cũng sợ sao! Thật hơi quá đáng rồi đấy, cương thi chết tiết, tình nguyện đâm đầu vào cột chứ cũng không muốn nhìn ta, đã chết lại còn cười nhạo ta, tức chết đi mất...” Ta hung hăng đá vào thi thể *chỉ cần không nhìn thấy người, người cứ đá đi*, lại dùng lực đá bọn chúng.

“Ha ha ha ha ha ha ha...” Tiêu Đồi cười điên cuồng trên nóc nhà. “Đau bụng quá, cười đến chết mất...”

“Người...” Ta đang định bốc hỏa thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười còn to hơn nữa.

“Ha ha ha ha ha ha ha hah”

“Là ai, tên nào dám cười ta hả?”

53. Chương 53

Lá cây lay động theo chiều gió, một người bay xuống, “Cô thấy ta giống người chết lăm à?”

Ồ.....Siêu cấp đại mỹ nhân.....ta thề là là ta chưa từng gặp một người nào lại đẹp đến thế, câu nói cổ đại thừa thãi mỹ nhân quả thật là đúng, chắc ở đây không khí trong lành, nên người ta mới xinh đẹp như vậy, xúc động quá đi mất, khuôn mặt hoàn mỹ, đáng người không chê vào đâu được, nói năng khuynh quốc khuynh thành có khi còn hạ thấp năng ý chứ.

Lúc này trên người mỹ nhân chỉ mặc có một cái áo mỏng màu đỏ, dáng người như ẩn như hiện trước mặt ta, mỹ nhân còn cười rạng rỡ, nam nữ thấy thì phải điên lên, già trẻ thấy cũng phải ngưỡng mộ, khiến ta nổi lên một ý nghĩ, câu thơ “Chim bay thẳng xuống ba nghìn thước” phải không nhỉ? Là rót nước miếng như sông Hoàng Hà? Không phải của ta, là đám cương thi kia, không biết từ lúc nào đám cương thi đã đứng ở đằng sau ta, chảy nước miếng thành dòng, đôi mắt đều thành hình trái tim, nhìn lên trên cây thấy có quả hình trái tim thật, mây trên bầu trời cũng hình trái tim, oa, thật là kì lạ.....

“Hi hi, thiên hạ đệ nhất xấu nữ, giúp ta làm một chuyện có được không?”

“Được thôi, làm việc cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là vinh hạnh của tôi mà, không biết thù lao là bao nhiêu?”

“Sao cô lại thực tế thế...” Mỹ nhân nói xong thì nhảy tới bên người ta, nói bên tai: “Chẳng lẽ không thể vô tư giúp ta được sao?”

“Ha ha...mỹ nhân này, từ trước tới nay tôi làm việc đều lấy tiền, không có tiền cũng được, nhưng chỉ làm một việc.”

“Việc gì?” Mỹ nhân cười quyến rũ, hơi thở phả vào tai ta.

“An táng! Có muốn tôi giúp cô việc đó không?”

Vừa nghe ta nói vậy thì sắc mặt mỹ nữ lập tức thay đổi, ta đã xác minh được câu nói “ánh mặt trời chiếu sáng ở trên đầu” bốc hỏa rồi...ha ha....đường trên thiên đàng đang sửa, địa ngục không có cửa cô lại tự mò đến...đúng là muốn chết! Đùng tưởng rằng là mỹ nữ thì có thể không coi ai ra gì, ta cũng chưa quên ai là người vừa cười to nhất đầu, lại còn dám mắng ta là xấu nữ, ta xấu, nhưng đừng có thêm chữ ‘nữ’ ở sau, trước đây có một kẻ không sợ chết nói như vậy với ta, kết quả ta đã đi theo hắn ba ngày ba đêm, cuối cùng hắn cũng tự chết...

“Ha ha...không biết ai mới là người muốn tang sự này đây...”

Ta cảm giác sát khí đằng sau thật nặng, hơn nữa còn là bốn phía “Bịch...” Mấy tên cường thi lại tự nhiên đâm đầu mà chết!!!

Xem ra võ công của nàng ta rất mạnh, chỉ có thể dùng cách đánh lén thôi, nếu chiêu này mà không trúng ta cũng không khác gì mấy tên cường thi kia....không được do dự, phải ra tay ngay lập tức.

Ta lập tức sử dụng chiêu ngộ không trộm đào, đánh tới ngực nàng...ha ha...trộm “đào” thế này mới thỏa mãn chứ.

Á!!! Phẳng lì? “Đào” đâu rồi?

“Thật lòng xin lỗi, trên người ta không có hoa quả mà cô muốn, Long trảo thủ của cô rất lợi hại, nhưng chiêu của cô lại vô dụng đối với ta...”

Nhìn xuống phía dưới....ta xem có thứ đó không. Nàng mà lại không phải nàng, là hắc!

Cái áo choàng mỏng trên người hắc tử dưng không thấy nữa, toàn thân hắc tử trần trụi trước mặt ta....con mắt ta sắp nhảy ra rồi, mà đám cường thi không đầu này còn lợi hại hơn, liên tục phun ra máu cứ như núi lửa phun trào, mọi người cứ thử tưởng tượng xem hình ảnh thân thể không đầu kia không ngừng phun ra máu thì sẽ kinh khủng đến mức nào.

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Đông Phương Bất Bại.”

Có một viên đạn xuyên qua đầu ta, Đông Phương Bất Bại? Sao có thể chứ, tên đứng trước mặt ta lại là Đông Phương Bất Bại tự cung, không thể thừa nhận sự ngạc nhiên này, ta đi tìm nơi nào đó ngồi xuống, trời ạ, ông giết ta luôn đi cho rồi.

Cuối cùng nhìn một lần, ta thấy rõ vết tích của mười ngón tay trên ngực hắc, còn trong mắt hắc lại có gì đó nhàn nhã không rõ.

54. Chương 54

Trong mơ: Ta mơ thấy một cỗ quan tài cũ, bên trong có xác ướp cổ và hắc long châu, Ô? Còn có một quyển sách nữa, sách tên là “Quỳ....Hoa...Bảo...” Á! Đừng mà!

“A!” Tình cảnh vừa nãy bỗng chốc biến thành căn phòng đựng bảo bối.

“Này...tĩnh, tĩnh lại”

“A! Là anh à!” Mở mắt ra ta đã nhìn thấy mình bị trói vào ghế, còn tên Đông Phương Bất Bại khó ưa kia thì đã mặc một bộ quần áo màu đỏ thanh nhã ngồi bên cạnh ta, tưởng nhờ vả được gì đám cường thi nhưng chúng lại vừa chảy nước miếng vừa học máu. Kết quả chỉ là đám vô tích sự.

“Ha ha, rốt cuộc cũng đã tỉnh, sao rồi? Thấy “vẻ đẹp” của cô có tác dụng thế nào chưa, may mà ta có nội công thâm hậu, không thì cũng học máu chẳng khác gì ‘bọn chúng’...ha ha...”

Tức chết đi mất! Tức đến mức ta không muốn cũng phải học máu! Tên thái giám chết bầm!

“Anh trói tôi ở đây làm gì hả?” Ta cố gắng cử động thoát khỏi sự dây răn chắc.

“Muốn mời cô gia nhập vào bang...ha ha...”

“Có ai lại đi mời người khác gia nhập bang phái kiểu như anh không? Còn không mau cởi dây trói ra cho tôi!”

“Có thể cởi, nhưng cô phải đi theo ta tới một nơi.”

Đồ thám giám này muốn đưa ta tới nơi nào đây? “Không phải anh muốn đưa tôi tới phòng thái giám đây chứ?”

“Phòng thái giám? Tại sao phải tới đó?”

“Bởi vì anh là thái giám mà!” Ta nói chắc chắn.

“Ta là thái giám?...vậy sao...” Khóe miệng hắn co rúm lại, “Có cần ta chứng minh cho cô xem ta có đúng là thái giám hay không?” Hắn từ từ cởi áo ngoài ra.

“Không cần.....” Ọe, đây là lần thứ hai ta nhìn thấy ‘thứ kia’. “Tôi biết rồi biết rồi, anh mau mặc quần áo vào đi.” Chỉ là vấn đề thời gian thôi, sớm muộn gì anh chẳng biến thành thái giám. “Thế anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Địa đạo hoàng lăng”.

“Địa đạo hoàng lăng? Thôn này trông nghèo nàn mà cũng có địa đạo hoàng lăng à, hơn nữa tại sao chỗ này lại có nhiều cương thi thế?”

“Hóa ra cô không biết gì cả, vậy để ta nói cho cô biết, trước đây thôn này không như thế, nhưng có một ngày bọn họ phát hiện ra một chỗ xuống hoàng lăng, sau đó người dân trong thôn ai dũng cảm thì xin vào bên trong, lúc đi ra đã biến thành cương thi đi cắn người lung tung, vậy nên toàn bộ thôn đều biến thành cương thi hết.”

“Ồ! Vào trong địa đạo hoàng lăng là biến thành cương thi. Vậy tôi không đi đâu, nguy hiểm như thế, hơn nữa tôi lại chẳng hề có bản lĩnh gì, đi vào khác nào tự tìm lấy cái chết...”

“Đừng khiêm tốn thế, cô có thể đập được hàng rào lửa đã chứng minh cô tuyệt đối có bản lĩnh, ha ha...cho nên cô nhất định phải theo ta...” Tươi cười rạng rỡ, cổ đại này đúng là không thừa thái mỹ nam mà là thừa thái nguy hiểm mới đúng, cười một cái hồn đã muốn bay đi mất, cười hai cái mắt hồn ngay tức khắc, cười ba cái thì anh có thể lên thiên đường báo danh được rồi đấy. Cho nên vì an toàn của bản thân, đại gia buộc phải rời xa mỹ nam, đừng có biến tôi thành như vậy nữa.....

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Ta thử hỏi vấn đề ngu ngốc nhất, trời ơi, ta không muốn chết như vậy đâu.....

“Cô nói xem?” Vẻ tươi cười càng tăng lên gấp bội, ọe...nụ cười của mỹ nhân hôm nay thực là vô cùng không bình thường chút nào, đám cương thi lập tức ngừng hộc máu mà chảy nước miếng, ngay cả nước mũi cũng chảy, thật khó chịu, quần tự nhiên rơi ra.....

“Tôi đi cùng anh, tôi đi cùng anh, đừng có cười nữa!” Anh mà còn cười nữa, ta dám chắc lũ cương thi này sẽ nổi cơn ‘thú tính’, đến lúc đó sẽ không sợ ta nữa, không biết chừng còn ‘ăn’ ta luôn, ta chưa muốn làm bữa cơm cho lũ cương thi này đâu.

“Hi hi, vậy thì tốt rồi, ha ha...không còn việc của các người nữa, ta không muốn nhìn thấy các người.”

“Bịch...bịch...bịch...” Như thường lệ...đám cương thi lại tự đập đầu vào nhau.

Hừ hừ hừ....ra thế, anh mới là cái đồ nguy hiểm nhất, ta lại không thể nuốt lời được, khỏi phải nói, tuyệt đối kết cục sẽ như đám cương thi kia, hừ hừ...không biết là lần thứ mấy rồi, nhưng ta vẫn muốn kêu lên: “Số của tôi sao lại khổ như thế chứ...”

Người ta xuyên qua thì được ôm ấp mỹ nam, ta xuyên qua thì lại dính ngay hết tên nguy hiểm này đến tên nguy hiểm khác, tai nạn không ngừng.....

55. Chương 55

Bí đạo âm u...

Ta và Đông Phương Bất Bại đi xuống dưới địa đạo hoàng lăng.

Trước mặt chúng ta xuất hiện một cái động lớn.

Trên cái động đó có ba chữ: Ầi cầm súc?

“Ầi cầm súc? Đây là cái cửa gì vậy?” Ha ha...đúng là thú vị, lại có cửa tên là cầm súc nữa, không biết là do vị cao nhân nào nghĩ ra nữa.

“Ha ha, ai mà biết được, vào xem rồi sẽ rõ.” Đông Phương Bất Bại thoải mái đi vào.

Bên trong tối om, ta túm chặt lấy tay Đông Phương Bất Bại.

Một giọng nói vang lên trong bóng tối “Ha ha, các người thật to gan, dám xông vào động này ư?”

“Đúng vậy!” Đông Phương Bất Bại lớn tiếng trả lời.

“Được, nơi này mỗi lần vào chỉ được một người, trong hai người ai lên trước?”

“Đương nhiên là...cô ta!” Hấn đẩy ta về phía trước.

“Này.....tại sao lại là tôi, võ công của anh giỏi như thế, anh vào trước có phải tốt hơn không?”

“Ta không muốn so chiêu với gia cầm đâu.”

“Gia cầm?”

“Lửa...” Cây đuốc bốn phía đều được thắp lửa.

Rốt cuộc ta cũng đã nhìn rõ đối thủ sắp sửa khiêu chiến với ta là ai, lại là....một con gà!!! Gà? Một con gà rất to.....thân ột mét tám lăm, thể trọng thì ta không rõ lắm, là con trống, lúc này nó đang nhìn ta từ trên cao, mang theo ánh mắt khinh miệt nhìn ta.

“Nhất định phải đánh nhau với cái người nhỏ bé này à?”

Con gà này lại dám khinh thường ta. Thật sự quá đáng ghét!!!

“Ừc...ừc...rột rột...”

“Tiếng gì thế?” Con gà tò mò hỏi.

“Là bụng ta đang...sôi lên ý mà!” Ta chảy nước miếng nói. Lúc này mới nhớ ra đã lâu rồi ta chưa ăn cái gì, bụng không thể chịu nổi nữa, giờ lại có con gà to đứng thể trước mặt ta, vậy mà không được hưởng, giá như...ha ha...

“Cái gì?” Con gà dựa sát vào phía sau.

“Ha ha, người không chạy thoát được đâu nhé, có biết sở trường của ta là gì không? Xem chiêu bắt ‘gà’ của ta đây!!!” Ta sử dụng chiêu Long trảo thủ liên tục.

“Khục khục...khục khục....” Con gà to bị đánh ngã qua một bên, chạm vào tường, tránh né đòn công kích của ta.

Lúc này ta muốn ăn một bữa no căng nên tấn công càng lúc càng mạnh...

Con gà xem chừng có muốn tránh cũng không được nên dút khoát chống lại ta, dùng bàn chân to đá về phía đằng trước.

Trời giúp.....ta lập tức túm lấy chân nó, dùng sức đánh ngã rồi quăng nó ra ngoài một cú thật đẹp.

“Bịch...”

Con gà choáng váng. “Sao lại xoay vòng nhiều như thế, ha ha, lâu rồi ta không nhìn thấy sao nha, đẹp quá.. Ha ha...”

Nhìn nó bây giờ không còn sức để phản kháng, ta lập tức đánh thẳng tới, dùng Long trảo thủ giúp nó ‘Cởi quần áo’.

“Cục tác...Đồ sắc nữ kia, cô muốn làm gì tôi a a a~ Đừng” Con gà hét lên chói tai.

“Người nghe đây, người có kêu khản cả tiếng thì cũng không có ai tới cứu người đâu.” Nước miếng của ta lại tiết ra nhiều hơn, đợi mãi mới được một bữa tiệc lớn, tội gì bỏ phí.

Xong! Đã vặt hết lông con gà.

Giờ nên làm gì đây? Ăn gà nướng có được không nhỉ? Ê gà, nói xem ta nên ăn người thế nào, ha ha ...

“Cô thả tôi ra đi mà, cô đã đánh bại tôi, thành công qua ải, cần gì phải đuổi tận giết cùng như thế chứ?”

“Vô ích, nếu ta không ăn người, ta sẽ chết đói mất!” Bụng kêu to vài tiếng, có vẻ như đang kháng nghị ta sao còn chưa làm thịt nó.

“Tôi có thể cho cô trứng gà, ăn trứng gà thế nào, rất có giá trị dinh dưỡng đó.”

“Người cho ta là kẻ ngốc à, gà trống thì sao mà đẻ trứng được?”

“Ai nói thế!” Nói xong quả thực nó lấy từ phía sau ra một quả trứng.

Ta ngẩn người ra nhìn quả ‘trứng khổng lồ’ còn to hơn cả đầu của ta.....

“Đó, quả trứng này cho cô, muốn ăn thế nào thì ăn, tôi đi đây!”

“Ê, chờ đã...”

Ta hét to, hay tay cầm quả ‘trứng khổng lồ’, mắt mở trừng trừng nhìn con gà ôm đám lông chạy đi mất.....Ta muốn ăn gà cơ.....

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha....buồn cười quá đi mất...” Một trận cười lớn vang lên.

Ta nhìn tên Đông Phương Bất Bại đang cười đến cúi gập người ở phía sau lưng, đây là lần thứ hai anh cười tôi như thế, cứ chờ xem, sau này nhất định tôi sẽ khiến anh muốn cười cũng không cười nổi!

56. Chương 56

Thuận lợi đi qua ải cầm súc, ta đang cầm một quả trứng khổng lồ trên tay: “Quả trứng lớn như thế thì ăn kiểu gì đây, làm trứng rán cũng không được, haizzzzzzz ăn sống luôn cho rồi!”

Nói xong ta giơ cao quả trứng lên, đang định đập vỡ nó thì Đông Phương Bất Bại đã dùng tay ngăn lại “Không được, chúng ta còn chưa biết bên trong quả trứng này có gì, nếu tùy tiện đập ra, không biết chừng có con rắn độc thì làm thế nào”

“Rắn độc?” Vừa nghĩ tới thì cả người ta run lên “Nguy hiểm thế à, vậy giao cho anh cầm đi”

“Ha ha...nếu là người khác tặng cho cô, sao ta có thể không biết ngượng mà cầm được, cô cứ giữ lấy bảo quản cho tốt đi ha”

“Đồ nhát chết!”

“Tùy cô nói thế nào cũng được, trên đời làm gì có ai không sợ chết chứ.”

Nhìn bộ dạng cợt nhả của hắn mà ta cứ như là vừa nuốt cả trăm tấn bom. Hừ! Anh sẽ không cười nổi nhanh thôi! Tên Đông Phương Bất Bại kia!

Đi, đi, bỗng nhiên hắn ngừng lại, làm hại ta đụng phải lưng hắn.

“Sao đột nhiên anh lại dừng lại thế!” Ta trách mắng.

“Đã tới lúc rồi” Hắn nói câu này nghe thật là bí hiểm.

Ta không hiểu sao hắn lại nói như vậy, nhưng nhìn lên phía trước đã thấy ngay một cái ổ nhện .

Mấy trăm con, mấy nghìn con, thậm chí mấy vạn con đang bò trước mặt chúng ta, nhưng một lát sau xuất hiện một đường thẳng, chỉ cần không qua đường thẳng này chúng ta sẽ an toàn, nếu như qua, khẳng định chết không toàn thây.

“Vậy...làm sao bây giờ?” Ta căng thẳng túm chặt vào tay hắn.

Hắn nhìn ta cười một cách kỳ lạ, cười tới gian xảo, nhất định cả đời ta sẽ không bao giờ quên những chuyện hắn bắt ta làm.

Hắn lại dám đẩy ta tới ổ nhện đó.

Nháy mắt lũ nhện đã xông tới, mà hắn thừa cơ lũ nhện chú ý vào ta thì thi triển khinh công bay qua, lũ nhện cắn xé ta rất mạnh, ta thấy đau đớn vô cùng nhưng cảm giác đó không được bao lâu thì biến mất, trước mặt ta tối om, ta mù rồi!

Ta cảm nhận được lũ nhện lần lượt rời khỏi người, ta không biết là ai đã cứu mình, ta chỉ cảm thấy sợ, vô cùng sợ.

“Không sao rồi, ta sẽ bảo vệ nàng.” Một giọng nói dịu dàng vang lên, đi kèm với đầu lười ầm áp, trên mặt ta, trên tay, chân, lũ nhện đã chạy biến mất.

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Công Tôn Hiệp”

“Công...Tôn...Hiệp...” Ta lẩm nhẩm, vĩnh viễn ta phải khắc cái tên này vào lòng.

“Được rồi, cơ bản độc đã bị hút ra, nàng cảm thấy thế nào?”

Nghe hắn quan tâm hỏi, trong lòng ta chợt xuất hiện một cảm giác chưa từng có từ trước tới nay, “Tôi vẫn không nhìn thấy!” Ta tuyệt vọng nói, thật là muốn nhìn thấy bề ngoài của ‘hắn’ xem thế nào.

“Vậy sao? Đừng lo, ta sẽ nghĩ ra cách”. Sau khi nói xong hắn giúp ta mặc quần áo vào.

57. Chương 57

“Anh làm thế nào mà cứu được tôi ra khỏi lũ nhện đó vậy?” Đến cả tên Đông Phương Bất Bại kia cũng sợ, vậy mà người này còn xông vào cứu ta, ta thật sự rất tò mò đấy.

“Phì...ha ha...”

Ha ha?? Hắn cười gì chứ?

“Thật ra lũ nhện này đã sùi bọt mép rồi, công lao là nhờ vào ‘mị lực’ của nàng, chứ không phải tại hạ...Ha ha”

Cái gì??? Không thể nào??? Ngay cả nhện cũng bị ta hù chết!!!!

“Chúng ta mau đi nhanh, nếu không hắn ta lấy mất long châu thì nguy to.”

Hắn cũng biết nơi này có long châu ư?

Động Bảo Điện

“Ha ha...không ngờ cô cũng thoát được khỏi lũ nhện đó cơ đấy”

“Những chuyện anh không ngờ tới sau này còn rất nhiều!” Tuy không nhìn thấy gì nhưng ta biết trước mắt nhất định là Đông Phương Bất Bại vừa nãy muốn hại chết ta! “Có phải thứ anh muốn Quý hoa bảo điển hay không?”

“Cô biết ở đâu?”

Ta nhận thấy giọng nói của hắn có phần xúc động.

“Đương nhiên tôi biết...” Ta tự tin nói.

“Chắc chắn cô sẽ không đơn giản nói cho ta biết đúng không?”

“Đương nhiên, trước tiên huynh hãy giải độc trên người nàng đã!” Công Tôn Hiệp ôm ta nói.

“Hóa ra là chuyện đơn giản như vậy, đương nhiên có thể, công tử tóc bạc”

Công tử tóc bạc? Là chỉ Công Tôn Hiệp à??

“Ta nghĩ Đông Phương huynh là võ lâm minh chủ chắc sẽ không nuốt lời chứ?”

Cái gì? Tên Đông Phương Bất Bại kia lại là võ lâm minh chủ? Không phải chứ?

“Nói mau, rốt cuộc Quỷ hoa bảo điển ở đâu trong số ba quan tài kia?”

Dựa vào ký ức trong mơ, ta nói “Cái thứ ba”

“Kịch...” Quan tài mở ra...một tên cường thi vương to lớn nhảy dựng lên từ bên trong...

“Chết tiệt!” Đông Phương Bất Bại đánh bay cường thi ra ngoài, một ngụm máu phun ra, như bị kích thích, cường thi vương liền gào to tấn công về phía Đông Phương Bất Bại.

Mà ta và Công Tôn Hiệp đi tới trước quan tài, lấy hắc long châu và Quỷ hoa bảo điển ra.

“Vù...” Cường thi vương lại quay ngược về phía chúng ta, Công Tôn Hiệp liền nhét long châu vào áo ta, đẩy ta ra sau “Nàng đem long châu đi mau”

“Tôi không nhìn thấy thì đi thế nào đây!” Ta sốt ruột nói to.

“Chi bằng để ta đưa cô đi!” Đông Phương Bất Bại kéo tay của ta.

“Không được chạm vào nàng”

“Người nói không chạm, ta lại càng chạm”.

“Người...”

(Tiếng đánh nhau) (Tiếng cường thi gào lên) trộn lẫn vào nhau, ta không thấy gì hết nên chỉ chăm chăm cầm lấy Quỷ hoa bảo điển và long châu.

“A...” Nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của cường thi, ta đoán chắc nó chết rồi.

Hiện tại chỉ còn lại ta, Công Tôn Hiệp và Đông Phương Bất Bại.

“Ha ha...các người muốn đánh với ta sao?”

“Không phải” Ta lắc đầu “Cho anh Bảo điển, nhưng trước hết anh phải giải độc cho tôi đã”

“Được, vậy phiền hai vị tới nhà tại hạ làm khách”

Nghe thấy tiếng cười sang sảng của hắn, ta thật chờ mong được nhìn bộ dạng biến thành thái giám của hắn ra sao, nhất định sẽ vô cùng thú vị...

58. Chương 58

Có phải đầu óc tên Đông Phương Bất Bại này không có não hay không, bảo hắn giải độc giúp ta, hắn lại bắt ta ôm quả bom này cả ngày, à quên, không phải bom, là trứng gà, trứng khổng lồ của con gà kia cho ta..

Nhớ lại ngày đầu tiên, hấn bắt ta thành một con gà mái, hai tư trên hai tư mang theo nó, ăn cùng nó, chơi cùng nó, tắm cùng nó, ngủ cùng nó luôn...

Ngày thứ hai, hấn lại bắt ta trở thành bộ dạng một phụ nữ có thai, đặt quả trứng đó ở trước bụng? Anh đã từng nhìn thấy phụ nữ có thai nào mà bụng lại lớn thế chưa hả? Giờ ta sống mà phải vác thêm tận mười cân, đi trên đường một bước, ta ngã về phía sau một lần, không dám ngã về phía trước, vì sợ sẽ làm vỡ cái ‘bụng’, chui ra thứ gì đó thì nguy! Ngày thứ ba còn quá đáng hơn, lại còn..bên trong tự dưng nhảy ra một thằng nhóc, mở miệng gọi ta là...”Mẹ”

“ĐÔNG PHƯƠNG BẮT BẠI”.

Trong phạm vi năm trăm dặm vang lên tiếng hét quái dị của ta, biểu lộ đầy đủ tâm trạng ta lúc này.

“Đây, đây, gọi ta có chuyện gì thế?” Hấn xuất hiện cứ như hồn ma, thành linh đứng ở sau lưng ta.

Nhưng ta chẳng quan tâm hấn xuất hiện kiểu gì, ta túm lấy áo hấn, hét to hơn nữa: “Chẳng phải anh nói giải độc giúp tôi sao? Thuốc không cho lấy một chén, đại phu cũng không tìm lấy một người, chỉ ập trứng mà thôi, rốt cuộc anh có muốn giải độc cho tôi không??”

“Bây giờ chẳng phải cô đã nhìn thấy rồi còn gì?”

Á? Ta nhìn tay một chút, rồi nhìn hấn....Đúng là đã nhìn thấy được rồi???

“Nhìn thấy, nghĩa là đã giải được độc rồi, ha ha”

“Sao lại thế? Anh giải thích cho tôi đi, anh chỉ bảo tôi ập trứng thôi mà...”

“Quả trứng đó là thuốc giải tốt nhất...Ha ha”

“Àm...” Trên đầu ta vang lên tiếng bom dội.....quả trứng đó là thuốc giải? >< “xí,=”” này=“” này,=”” sao=“” anh=“” không=“” nói=“”>

“Ta có nói mà, cô không nhớ à? Ta đã từng nói: nếu người ta đã đưa cho cô ‘thuốc giải’ thì cô cứ tự bảo quản cho tốt là được rồi.”

“Tôi không nghe thấy rõ....hai chữ ‘thuốc giải’ đó!”

“Có nói, nhưng chỉ nói nhỏ ở trong đầu, cô không nghe được thì thôi, hi hi..”

Ta ngất, ta nôn, ta ngã.....cái tên Đông Phương Bất Bại này đã vượt cấp ác ma thăng chức hấn lên thành ma vương....trước mặt hấn ta chẳng khác nào một con thỏ trắng ngu ngốc, để mặc hấn thích chơi đùa thế nào thì chơi...

“Mẹ, dối dối...” Nghe thấy giọng nói trẻ con của đứa nhóc trong quả trứng, ta lại than thở: “Đông Phương Bất Bại...”

“Dạ!” Hấn ngoan ngoãn trả lời, cứ như một kẻ đang đợi mệnh lệnh.

“Nhũ mẫu!”

“Àm...âm...” Hai tiếng sấm vang lên.

Ta nhìn thấy trên trán hấn xuất hiện ba đường màu đen rất rõ...

“Cô nương...ta...ta là nam đó nha!” Hấn nói ra với vẻ cực kì bất đắc dĩ.

“Nam thì sao, đến gà trống còn có thể đẻ trứng, sao nam lại không được gọi là nhũ mẫu chứ?”

“Cô tin quả trứng đó là do con gà trống kia đẻ thật à?”

Đầu ta nhen nhóm một ý nghĩ, đúng, ta đâu có tận mắt nhìn thấy quả trứng ‘đi ra’ từ con gà đó đâu? Có thể là giả nhĩ?

“Được, nếu cô đã tin gà trống có thể đẻ trứng, vậy ta đây sẽ để cô biết nam nhân thì cho trẻ con bú sữa thế nào.” Hấn cười nham hiểm.

Không phải chứ!!!! Hắn thật sự có thể thành nhũ mẫu? Ta mở to hai mắt nhìn hắn vẫn không nhúc nhích, đàn ông thì làm nhũ mẫu thế nào???

Hắn đi tới trước mặt ta, bắt đầu ra tay....cởi quần áo???

“Anh làm cái gì đấy?”

“Cởi quần áo chứ làm gì”

“Tôi biết anh đang cởi quần áo, nhưng tại sao anh lại cởi?”

“Không cởi thì sao mà cho bú được...đừng có nói là cô không biết cái này đấy nhé?”

“Tôi biết, nhưng sao anh lại cởi quần áo của tôi, người muốn cho bú là anh, muốn cởi cũng phải cởi của anh chứ?”

“Yên tâm, chờ lát nữa thôi ta cũng sẽ cởi sạch...” Hắn cười đen tối nhất có thể, động tác trên tay không hề dừng lại.

“Hu.....mau dừng tay lại, mau dừng tay lại, anh có biết anh đang làm gì không hả! Đồ khốn!” Ta cố gắng nắm chặt lấy quần áo, chỉ sợ buông lỏng tay là sẽ bị tên dâm tặc này lợi dụng thời cơ mất.

“Ta biết, ta muốn cô mang thai, như vậy đứa nhỏ có thể uống sữa rồi, ha ha...”

“Mang thai???” Ta ngây người ra...

“Đây là cách nam nhân ‘cho bú’ đấy, biết chưa?”

“A a a a a...” Từ lúc nào, ta và hắn lại ở trên một giường thế này, khuôn mặt siêu siêu đẹp trai của hắn đang phóng đại gấp vài lần trước mắt ta....

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi sẽ tự nghĩ cách cho nó uống sữa..” Đông Phương đại ca tha cho ta đi...

“Vậy sao? Thật sự không muốn ta ‘cho ăn’ nữa à?”

“Tuyệt đối...không muốn!”

“Ha ha...” Tiếng cười to của hắn mà ta nghe cứ như gió xoáy, biến mất, đúng là một người quá quá đáng sợ.....

59. Chương 59

Một người lao ra, còn lại một người chôn chân ở góc tường, thở hổn hển.....mệt quá.....

“Mẹ, sữa, sữa” Bé con lại đòi sữa...

“Mi còn dám gọi nữa hả, chỉ tại câu nói của mi thiếu chút nữa hại ta thất thân rồi!” Ta nhắc bóng nó lên, á? Làm động tác như vậy ta mới đánh giá được tí mĩ khuôn mặt nó, trông có vẻ hơn một tuổi, tóc màu trắng, đôi mắt rực rỡ có thần như Hoàng thượng? Mũi cao thẳng như Long công tử? Môi đỏ thắm giống....Đông Phương Bất Bại!!! Đôi tai thì giống ta! Bên vành tai trái còn có một nốt ruồi nhỏ, trời, cứ như tập hợp bộ phận của tất cả...Gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra? Đâu có vừa khớp như thế chứ.....

“Bởi vì ba ngày nay cô nghĩ tới ai thì nó sẽ có hình dáng như thế chứ còn gì nữa.” Một giọng nói phát ra từ trên cao.

“Tiêu Đồi!!!!!!”

“Ha ha...lần này đúng là cô đã nhặt được một báu vật đó, ta còn tưởng hôm đó cô chết rồi chứ, ai ngờ vẫn qua được”

“Chết? Hóa ra người đã biết trước sự tình xảy ra khi ta vào cái thôn kia rồi, vậy mà còn để mặc cho ta vào...Người! Người...Xuống đây cho ta!”

“Ta xuống có mà cô bóp chết ta à? Ta cũng không ngốc tới mức đấy đâu, ha ha...”

“Bộp..” Thứ gì đó rơi xuống.

“Quỳ hoa bảo điển? Chẳng phải ta đã đưa cho Công Tôn Hiệp giữ kia mà? Sao lại ở trong tay người?”

“Hắn muốn ta đưa cho Đông Phương Bất Bại, thực hiện lời hứa hẹn ngày đó, hắn còn có chuyện việc nhà cần xử lý.”

“Ồ?” Ta còn muốn nhìn xem bề ngoài của hắn thế nào nữa! Sao vậy nhỉ? Nói đi là đi, ngay cả câu ‘cám ơn’ ta còn chưa kịp nói! Về mặt ta trở nên thất vọng và buồn bã, tại sao lại đi vội như thế? Vì không muốn gặp ta sao? Lần đầu tiên ta cảm thấy tự ti với diện mạo xấu xí của mình.

“Mẹ...đừng khóc...đừng khóc...” Tiểu bảo bảo ra sức khua tay.

“Đáng ghét, ta đâu có khóc!” Nhưng vẫn liên tục rơi nước mắt.

“Sao thế, mới không gặp ta một lát mà đã khóc như vậy à, thật đáng thương, nào, để ta hôn cái...”

Ặc! Sao tên Đông Phương Bất Bại lại đứng phía sau ta, còn chu miệng ra hôn mặt ta nữa, một loạt cái hôn cứ liên tục rơi xuống! Đang muốn an ủi ta sao?

“Quỳ hoa bảo điển, ta lấy đi nhé, ha ha...”

A! Không biết từ lúc nào sách đã không còn trên tay ta, bị hắn trộm rồi ư? “Khoan đã! Đừng luyện võ công viết trong đó!!!”

Hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn ta. “Tại sao?”

“Bởi vì...bởi vì...” Nói thế nào đây, chẳng lẽ lại nói với hắn: Muốn luyện võ công ấy trước tiên phải tự cung! Lỡ hắn cho rằng ra đã đọc trộm bí kíp bên trong đó, giết người diệt khẩu thì sao.... “Không có gì, ha ha, không có gì, anh mau đi luyện sớm chút đi, bye bye!” Ta chọn cách bỏ chạy không hề nghĩa khí, tuy rằng hắn đã cứu mạng ta, nhưng chẳng phải ta trúng độc cũng là do hắn còn gì. A di đà phật, a di đà phật...

Thấy bóng ta chạy như điên, trong mắt Đông Phương Bất Bại xẹt qua tia sáng. “Ha ha, đúng là một cô gái đáng yêu”

...

Không biết đã chạy tới phòng của ai đó, ta lấy một chiếc túi vải ra, bỏ vài thứ vào, ra bên ngoài thì phải lấy đồ gì có giá trị mới được...

Lát sau ta đã đóng gói xong tất cả và đi ra cửa phòng, bắt đầu tìm cửa lớn, kinh ngạc phát hiện ra rằng...ta bị lạc đường!!! Sao lại tìm mãi không thấy, chỗ ở của tên Đông Phương Bất Bại này không thua kém hoàng cung tí nào, chỗ nào cũng to, to đến mức...đến nhà xí cũng to hơn phòng nhà bình thường tới vài lần....không tìm được cửa, ta đây đành đi tìm xem có cái lỗ hổng nào có thể chui được không, nhưng tìm tới tìm lui, đừng nói là lỗ, ngay cả một ‘vết xước nhỏ’ cũng không có, đúng là còn lợi hại hơn cả hoàng cung, hoàng cung còn có cả lỗ chó, tuy rằng là do con mèo kia khoét....

“Ông trời ơi, lẽ nào lại bắt tôi nằm trong quan tài mới ra ngoài được?” Ta vô tình đi tới một căn phòng, bên trong có một cỗ quan tài? Lòng ta tan nát....

“Tiểu hồ đồ, cho dù cô bằng lòng nhưng ‘người khác’ lại không muốn nằm cùng cô đâu”

Nghe thấy giọng điệu cười nhạo của Tiêu Đồi, “Tiêu Đồi!!!! Ha ha, người xuống đây rồi thì tốt quá...” Ta hoàn toàn phát điên lên.

“Meo meo meo meo...cô bình tĩnh chút đi, ta có thể đưa cô ra ngoài mà!”

“Thật không?” Giọng nói ta trở nên lạnh lùng, hai mắt bốc hỏa...

“Thật, là thật!” Toàn thân Tiêu Đồi đều run lên...

“Mẹ...Đói đói...” Đứa bé đã nước mắt lưng tròng nhìn ta.

“Tiêu Đồi, người có sữa không?”

“Ta...là...nam...!!”

“Nam? Mèo thì nên nói là được mới đúng, hơn nữa ta không hỏi giới tính của người, ta hỏi người có sữa không?”

Biểu hiện của Tiêu Đồi lộ ra vẻ đã bị ta đánh bại, “Tiểu thư, cho dù ta có sữa thì cũng là sữa mèo, người không thể uống được!”

“Sữa là sữa, cần gì phải quan tâm tới việc nó từ đâu ra, uống được là được, người mau lập tức đi dụ dỗ con mèo nào đang có con tới đây”.

“Cái gì! Muốn ta đi dụ dỗ mèo cái? Lại còn là mèo mẹ?”

“Mẹ.....a.a.a.a....đói đói đói đói đói!”

“Còn không đi mau!” Còn lười thôi nữa ta sẽ tổng thăng người xuống báo danh tại địa phủ.

“Rồi rồi!” Tiêu Đồi lắc lắc đuôi đi mất.

Một canh giờ sau, quả nhiên nó dẫn về.....một đàn.....trâu???? Rất nhiều trâu!!!

“Tiêu Đồi! Người tìm trâu ở đâu ra đấy?”

“Cô không cần quan tâm việc ta tìm ở đâu ra, mau cho nó uống đi!”

Thấy đứa nhỏ đã đói tới khóc thét, ta lập tức đặt nó dưới con trâu rồi bú sữa...

“Chụt...Chụt...”

Thấy nó cố gắng hút sữa, ta nở nụ cười hài lòng, thật là đáng yêu quá...

Sao khi nó ăn no xong, ta vỗ nhẹ lên lưng nó, nó ợ lên hai tiếng thỏa mãn rồi đi ngủ.

“Nè, Tiêu Đồi, người nói muốn dẫn ta ra ngoài kia mà, cửa ở đâu hả?”

“Ngay đằng sau cô!”

“Đằng sau?”

“Nói cách khác nghĩa là cửa sau”.

“Cửa sau?” Trời ơi, ta ở hoàng cung lâu quá thành ra ngốc đến khờ khạo rồi, sao ta chưa từng nghĩ tới việc đi cửa sau nhỉ, toàn nghĩ tới việc chui qua lỗ.....

60. Chương 60

“Cuối cùng cũng ra được ngoài rồi”.

Ta ôm bé con tới một quán trọ bình dân, vốn dĩ định ở trọ nhưng chủ quán vừa nhìn thấy mặt ta thì...

“Bịch..” Ngã lăn.....

“Ọc...” Toàn bộ người trong quán trọ đều chạy ra ngoài để nôn, còn một số người có ý chí mạnh, chỉ miễn cưỡng ngồi tại bàn, nhắm mắt lại, hít sâu, hít vào thở ra nhưng làm vậy e là còn nhanh chóng tắt thở hơn....có người ôm đầu khóc rống, kêu to “Ông trời đúng là không có mắt, sao lại sinh ra một kẻ như thế...”

Chứng kiến cảnh này ta cũng không thể trách họ được, thật là đã lâu rồi mới được gặp một cảnh tượng khoa trương như vậy, chỉ tại Long công tử với tên Đông Phương Bất Bại nhìn thấy ta đều vô sự nên ta mới quên mất phải che mặt mình lại.

“Mẹ...mẹ...” À, cả bé con nhìn thấy ta cũng không sao cả, ta xoa xoa đầu nó rồi cười.

“A....Tôi muốn tự sát!!”.

“Ai tới giết tôi đi!!!”.

“Ông trời ơi tôi không muốn sống nữa”.

Một đám người lao ra nhảy sông tự vẫn, thắt cổ, cắt tay, kiểu chết gì cũng có...

Haizzzz....ta nên che cái mặt mình nhanh nhanh một chút, kéo lại gậy nên nghiệp chướng....

“Ào ào ào...”

Một thùng phẩm màu rơi xuống trúng ngay đầu ta, cả người ta biến thành màu đỏ sẫm.

“Là tên nào không muốn sống đấy hả?” Ta hét to hơn!

“Ào ào ào...”

Thùng phẩm màu thứ hai rơi xuống thay cho câu trả lời, cả người ta biến thành màu xanh lục.

“Rất được. Người có bản lĩnh thì thử đổ một thùng nữa cho ta xem...”

Ta sẽ chìm người xuống địa ngục, tiếc rằng ta còn chưa nói hết thì thùng thứ ba đã xuống trình diện.

Ta trở thành một người trắng toát....

“Nếu để tôi biết là ai làm, tôi sẽ cho kẻ đó chết cũng không xong!”

“Ào...ào...ào...ào...ào...ào...ào...ào...”

Vô số thùng phẩm màu trút xuống, thoáng cái ta biến thành người màu xanh lam, rồi thành màu vàng, màu đen...ta đổi tới đổi lui giống như bài hát ‘Xem em biến hóa bảy mươi hai lần’ của Thái Y Lâm, hiện giờ trình độ của ta tuyệt đối không chỉ dừng lại ở bảy mươi hai biến hóa mà là phim ‘Bách biến tinh quân’ (siêu nhân biến hình) của Châu Tinh Trì rồi...

“Ha ha ha...”

Tiếng cười khó ư có chút hắc hê, nếu như người khác ta đã sớm ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà hắc rồi, nhưng giọng cười đó không phải ai khác mà chính là bé con đang ở trên tay ta...

“Bé cưng, con đúng là không biết thông cảm gì hết, ta đã biến thành bộ dạng này rồi con lại còn cười được, thật sự đau lòng quá...”

Có vẻ như biết mình sai, đứa bé ngừng cười lại “Hu...Hu hu hu hu hu hu...”

Haizzz...ta không cho con cười thì con cũng đừng có khóc chứ, cứ như ta đang ngược đãi con vậy...

“Hu hu hu hu...”

Tiếng khóc càng to hơn...

Đừng khóc nữa, ta muốn nói như vậy nhưng vừa mở miệng thì phẩm màu đã chui vào trong miệng, chỉ biết lấy tay khua khua mong nó hiểu được ý của ta.

“Tốt rồi, không nhìn thấy mặt cô ta nữa, mọi người đâu tới bắt người...”

“A...Xông lên...”

Cái gì??? Muốn bắt ta??? Ở hiện đại thì ta bị đuổi giết, tới cổ đại vẫn chẳng thay đổi được gì...ta chạy bạt mạng....

“Xông lên...vàng ở ngay phía trước!”

“Bắt lấy...mỹ nữ ở ngay trước mắt!”

“Đuổi theo...chức quan đã gần kề rồi!”

“Đợi chúng ta với!!!” Một đám người đồng thanh hô to.

Cái gì mà vàng, mỹ nữ, chức quan chứ??? Vừa nghe ta vừa gạt phẩm màu trên mặt ra...Nhưng có một câu là ta hiểu, hay phía trước có một nơi giúp người ta phát tài??? Ta di chuyển sang trái một chút.

Bọn họ đi theo, ta di chuyển sang đâu thì họ vẫn ở phía sau...lẽ nào người bọn họ nói chính là ta???? Ta là mỹ nữ khi nào?? Trên người ta cũng đâu có vàng??? Chúc quan thì càng khỏi phải nói. Vậy sao bọn họ lại đuổi riết theo ta như thế???

“Vù...”

Một tờ giấy màu vàng đập ngay vào mặt ta, “Đáng ghét!” Ta giựt nó xuống, đang định vứt đi thì thấy trên đó viết hai chữ “Hoàng bả”, nhìn xuống chút nữa, oa.....

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, lệnh cho toàn dân chúng lòng bắt thiên hạ đệ nhất xấu nữ, một xấu nữ vô cùng xấu xí, không thể vẽ tranh ra được vì quá xấu, nhưng nếu gặp cô ta mà có triệu chứng vàng đầu học máu, còn có khuyển hướng tự sát thì đây chính là nhân vật đặc biệt nguy hiểm. Cho nên bất luận thế nào cũng phải bắt giữ cô ta bình yên vô sự, hay có mất thứ gì trên người thì trăm cũng không có ý kiến, chỉ cần là hàng thật giá thật thì trăm sẽ ban thưởng quan chức cho người đó, tặng vạn lượng vàng và một trăm mỹ nữ.”

“Thì ra là thế!!!” Thảo nào mấy người đó lại như chó điên muốn bắt ta...ra là...ra là cái tên Hoàng thượng chết tiệt đó giờ trò.

“Tiểu hồ đồ tôi xin thề với trời, nếu như gặp mặt Hoàng thượng một lần nữa, nhất định tôi sẽ cho hắn xuống mười tám tầng địa ngục!”

Trong hoàng cung, Hoàng thượng vẫn đang nhàn nhã đi dạo, uống trà buổi chiều...

“Hát xì...”

“Hoàng thượng sao vậy, thân thể không khỏe ă? Có cần nô tài gọi ngự y tới hay không?”

“Không sao!” Hoàng thượng khoát tay áo với vẻ u nhã “Có lẽ có người đang mắng trẫm.” Ánh mắt nhìn về phía trước, lộ ra nụ cười gian xảo. “Trẫm linh cảm sắp có chuyện hay diễn ra rồi đây...”

61. Chương 61

Dưới tình huống này thật sự ta không chạy nổi, cuối cùng ta dừng lại, nhìn đám người xung quanh trên tay đều cầm đao.

“Mẹ...Huhu...” Ánh mắt đứa bé lộ vẻ sợ hãi.

“Bé cưng, đừng sợ, xe đi tới núi nhất định là có đường.”

“Mẹ, đường là gì ă?”

Đường là gì? Ta nhìn đứa nhỏ mà khóc không ra nước mắt, phải trả lời vấn đề này thế nào với trẻ con ngây thơ được đây?

Nhưng đám người đã nhanh chóng trả lời hộ ta....”Đường chết!!!”

“Hu...huhuhuhu...”

“Các người làm nó sợ rồi kia kìa, nói hàm súc một tí không được ă? Bé cưng, đừng khóc, là đường sống đó mà!”

“Thật ă?” Đứa nhỏ mở thật to hai mắt nhìn ta.

“Thật! Có điều...Đường này không đi được...haha.” Ta gượng cười hòng tìm cách, có thêm thời gian để mà hy vọng....nhìn xung quanh đều là người, ngay tới mặt nước cũng bơi đầy người, nóc nhà cũng đầy người trèo lên, người bay trên trời nữa....ta có cảm giác thật sự là chạy đằng trời cũng không thoát.

“Ha ha, còn nói nữa tôi sẽ cắt lưỡi cô!”

Lười?? Ta lập tức ngậm miệng lại.

“Tôi còn muốn móc mắt cô, ha ha.”

Mắt? Thì ta nhắm mắt.

“Tôi sẽ xẻo tai cô”

Tai? Tai thì giấu thế nào....ta định lấy tay che hai tai lại nhưng ta đang ôm đứa nhỏ, làm thế nào bây giờ?

Đứa nhỏ thấy ánh mắt cầu cứu của ta thì lập tức hiểu ý, bàn tay trắng bóc nhỏ nhắn che tai hộ ta.

Bé con, có con thật là tốt....nếu như con mà lớn mười bảy mười tám tuổi thì ta nhất định sẽ lấy thân báo đáp. Đáng tiếc giờ con còn chưa tới một tuổi...

“Các người đừng hòng tranh với lão tử! Cô ta chỉ có một cái đầu, lão tử nhất định phải có”.

Đầu??

“Hi....hì...”

Đứa bé gằng sức trèo, không ngờ ngày đầu tiên con học bò lại là bò lên đầu ta, toàn bộ khuôn mặt đã được che bởi thân thể nó, bé cứng, mẹ cảm động tới phát khóc mất...

Thấy bộ dạng như hung thần thì không ai dám cãi lại.

“Cậu đã muốn đầu thì tôi muốn chặt chân”

“Còn tay là của tôi!”

“Không được độc chiếm, một chân là phần của tôi!”

“Thế thì tay cũng phải chia!”

“Thế thì sẽ chia thiếu, chúng ta nhiều người như vậy mà!”

“Nói rất đúng!”

“Dựa vào đâu hử, một mình ông lấy một cái đầu thì biết chia ra sao!”

“Tôi chia đầu ông ấy”.

“Cái gì? Chia cái đầu ông! Nhìn bộ dạng của ông chẳng khác nào con gà mái già của nhà tôi!”

“Ông nói gì hử?” Bắt đầu bốc hỏa...

Nội chiến...Cơ hội tốt đã đến...

Chạy trốn thôi....

“A.....” Bị một kẻ ngăn lại...

“Ha ha, muốn chạy hử, để lão tử chặt cô ra xem cô chạy thế nào...”

Hu.....thấy tên lão tử kia giờ con dao giết lợn lên, nhanh chóng bổ xuống đầu ta, chết chắc rồi...

“Oa.....Thiên nữ.....”

Thiên nữ?? Ta ngẩng đầu lên nhìn, ‘Thiên nữ’ ở đâu? Ặc, là tên Đông Phương Bất Bại. Trán hấn nổi đầy gân xanh, tay vùng lên....

“Thiên nữ tán hoa! Tiếp nữa đi.....” Một đám người dang hai tay ra.

Lập tức ta ôm bé con ngồi sụp xuống...

Đồ ngốc! Làm gì có chuyện hấn rả hoa, chắc chắn các người sẽ bị trúng độc cho coi.

“A...A...A...A...A..”

Quả nhiên tiếng kêu thảm thiết vang lên từng đợt.

Bất chợt ta cảm giác bả vai bị người nào đó kéo đi?

“A!! Là ai đó?”

“Hừ, nói nhỏ thôi, ta tới để cứu cô!”

Cứu ta? Giọng hần không dễ nghe trầm trầm như Đông Phương Bất Bại, cũng không dịu dàng hòa nhã như Long công tử, lại càng không thể là Hoàng thượng! Nhưng ta vẫn thấy rất quen, nhất định là người ta biết, nhưng là ai mới được?

“Cô còn nghĩ cái gì thế? Đi nhanh, để tới lúc chúng tỉnh lại sẽ đưa cô ra ngũ mã phanh thây ngay lập tức!”

Đúng vậy, thứ mà Đông Phương Bất Bại rải xuống nhất định không tốt đẹp gì, nếu bọn chúng tỉnh lại thì người đầu tiên đem ra để trút giận sẽ là ta.

Mặc kệ là ai, nói chung ai muốn cứu ta thì ta sẽ đi theo người đó.

62. Chương 62

“Đến rồi”

Ta lập tức trở nên hồi hộp “Đến rồi? Nhưng đến đâu cơ?”

“Đừng lo, là nhà của ta”.

“Nhà người?” Ta rất muốn mở mắt nhìn nhưng nếu mở ra sẽ rất đau. Không biết tên Đông Phương Bất Bại kia rải cái gì nữa...

“Đừng nóng vội, ha ha, người đó không những cô muốn gặp mà còn càng muốn gặp cô nữa kia”

Người muốn gặp ta? Là ai? Người duy nhất hiện ra trong đầu ta là....Công Tôn Hiệp!

Không phải ta...ta...ta đã là yêu một người ngay tới bộ dạng ra sao cũng không biết đấy chứ?

“Tướng công, chàng đã về rồi”.

Nghe thấy giọng nhỏ nhẹ của thiếu nữ, có phải là người ta quen không?

“Ừ, nàng nhìn xem ra đưa ai về này?”

“ ‘Cô ta’ là ai?” Mặt thì trắng toát, không nhận ra là nam hay nữ, còn ôm một đứa bé nữa. “Cô ta sẽ không là nữ nhân bên ngoài của chàng đấy chứ? Hừ...A...còn có cả con kia đấy! Có phải chàng làm chuyện gì có lỗi với thiếp không? Chàng nói đi”

“Thê tử đại nhân, nàng hiểu lầm rồi, cô ta xấu như thế, ta nào có dám chứ”.

“Xấu? Cô ấy là..” Giọng của thiếu phụ hơi run run.

“Này! Hai người nói đủ chưa, giờ mắt tôi đau quá, mau mau giúp tôi rửa sạch trước hần” Thật không chịu nổi việc bọn họ coi ta như không khí, rốt cuộc thốt lên.

“A...suýt chút nữa đã quên mất cô rồi, nương tử, nàng giúp cô ta bế đứa nhỏ, ta đi rửa mắt cho cô ta”.

Thiếu phụ dè dặt đón lấy đứa nhỏ trên tay ta.

Đi tới một cái lu to, sau đó “Bụp...bụp...” Hần lại dám túm lấy đầu ta dúm xuống! Một lần! Hai lần! Ba lần! Ta sắp ngạt thở rồi!!!!!!

“Này...người làm gì thế hả? Người muốn dìm ta chết đuối sao?” Rốt cuộc đầu cũng được kéo lên, nhưng một giây sau ta lại bị kích động.”Ông...ông là...Mã đại hán”

“Đúng, ha ha, thích khách ngốc nhất, chúng ta lại tái ngộ rồi”.

Chính là hần! Cái kẻ đã “tống” ta vào cung.

“Ông còn dám xuất hiện trước mặt tôi! Nếu không vì ông bắt tôi làm thích khách, tôi đã không phải vào cung rồi, lại càng không gặp phải...gặp phải...” Lắm chuyện thê thảm như vậy...Nhớ tới những ngày trong hoàng cung ta lập tức trút hết ảm ức ra “Hu..A...hu hu hu... ông là kẻ chết tiệt...ông có biết tôi đã trải qua những gì trong cung không? Vì trốn binh lính mà phải chui vào chuồng heo! Còn bị tên Long công tử truy đuổi...còn bị Hoàng thượng đe dọa...Còn...còn...nằm trong quan tài mới ra được ngoài cung!”

“Sao thế? Tướng công. Ài, sao chàng lại ỨC HIẾP ÂN bà như thế?”

Ân bà? “Ui cha....” Ta cắn phải đầu lưỡi.

“Ân bà, người làm sao vậy?” Thiếu phụ thấy ta kêu lên đau đớn thì đi tới quan tâm hỏi.

Nàng tới gần thì ta lập tức nhận ra đó là Tĩnh phi.

“Sao cô lại ở đây?”

Mặt Tĩnh phi đỏ hồng, nhìn Mã đại hán bên cạnh.

Ngay tức khắc ta đã hiểu chuyện gì xảy ra. “Hóa ra các người đã kết hôn?”

“Kết hôn?” Quả nhiên là vợ chồng, đồng thanh ghê.

“Là báii đường, thành thân đó”.

Mặt Tĩnh phi càng đỏ hơn. “Nếu như không có ân bà giúp đỡ, Vũ Diệp cũng không thể có được hạnh phúc ngày hôm nay..”

Lại nữa!! “Tôi van cô, đừng gọi tôi là ân bà nữa” Cô gọi một lần tôi lại cắn vào lưỡi một lần...rất đau đó...

“Người có ơn với ta, hơn nữa lại là nữ tử, nam nhân gọi là ân công, nữ nhân gọi là ân bà, ta gọi như thế có gì sai sao?”

“Sai! Là nữ thì gọi là ân mẫu mới đúng”.

“Ồ...” Tĩnh phi thấy bộ dạng có vẻ đã hiểu, định mở miệng gọi tiếp.

“Dừng lại!” Đưa tay ra ngăn cản, nếu để nàng ta gọi là ‘Ân mẫu’ chắc ta sẽ cắn đứt lưỡi tại chỗ mất.

“Ha ha..ha ha...” là tiếng cười của đứa nhỏ “Tiểu bại hoại, mỗi lần thấy ta xấu mặt con lại cười vô cùng vui vẻ là sao?”

“A...a...a...a...a” Đứa nhỏ vui vẻ múa tay, có vẻ như rất thỏa mãn khi ta gọi như thế. Được! Từ hôm nay trở đi, tên của con là tiểu bại hoại!

(Rốt cuộc mình cũng có tên rồi, phải vậy tay nhiều nữa...nếu có thể có một người cha thì còn hay hơn!)

A? Sao tiểu bại hoại lại chảy nước miếng? Chẳng lẽ đang nhìn mỹ nữ?

(Ồ mẹ ngốc, con đâu có chảy nước miếng, là đang cười hạnh phúc đấy chứ, con muốn có cha. Có nghe thấy không? Mẹ ngốc mau tìm cho con một người cha! Hừ hừ hừ)

63. Chương 63

“Ân ân, hiện giờ mọi người bên ngoài đang truy lùng người, hơn nữa ba ngày nay Hoàng thượng còn phái quan binh lục soát trong thành, người cũng không thể ở nhà ta lâu được.”

Ân ân?? Ta nhìn nàng với vẻ mặt kinh ngạc, khẳng định đúng là nàng đang nhìn ta để nói. Thôi xong!! Ân ân thì ân ân vậy, dù sao ta bị người khác tự ý đổi tên cũng không phải là lần đầu tiên, còn đỡ hơn là cái từ ‘Ân’.....’Mẫu’ đó...hai chữ ấy không thể nói cùng nhau được, nếu không ta sẽ cắn lưỡi mất.

“Vậy làm sao bây giờ? Chính tôi cũng không biết phải trốn ở đâu?..” Thật là phiền! Người ta ai chả muốn nổi danh, ví như ‘nổi danh’ như ta ấy! (Tuy rằng chẳng có gì tốt đẹp cả!) Bộ dạng ‘đẹp đẽ’ như thế (cả ngày hôm nay đã nếm đủ màu sắc từ sáng tới tối) ngày nào cũng bị người ta ‘đuổi’ (Giết! Tôi nói chuyện, tác giả nhiều miệng thế làm gì hả?. [Tác giả:] tôi là đang giải thích rõ hàm nghĩa chân thật mà, để các độc giả không hiểu lầm!.. [Ta:] Để họ tưởng tượng tôi đẹp thì có gì không tốt? Vậy bọn họ sẽ đọc nhiều hơn. [Tác giả:] Đúng á! [Ta:] Cho nên tôi nói chuyện thì mi đừng chen vào. [Tác giả liên tục gật đầu]

“Thật ra ta biết một chỗ có thể ẩn náu rất an toàn.” Mã đại hán vui vẻ nói.

“Ở đâu? Sao ông không nói sớm!” Hại ta đang nghĩ chỗ trốn, nghĩ tới vỡ cả đầu ra.

“Ha ha...có thì có, nhưng sợ cô không dám vào thôi...” Mã đại hán nhìn ta với vẻ gian tà.

“Giờ còn là lúc nào nữa? Để bảo toàn tính mạng ngay cả quan tài tôi còn nằm được, còn có chỗ nào tôi không dám vào nữa chứ?” Ta tức giận trừng mắt với hắn.

“Lan...Nhược...Tự...”

“Vù...vù...vù...”

Không biết một cơn gió lạnh từ đâu thổi tới, khiến cả người ta run lên.

‘Lan Nhược Tự’?? Sẽ không có kẻ mà ta nghĩ tới chứ? Chắc là không đâu? Chắc là không đâu? Ta tự thôi miên...

“Nghe đồn chỗ đó có ma.....nữ...đó...” Mã đại hán cười gian nói.

Ông cố ý! Nhất định là cố ý! Biết rõ tôi sợ còn nói lớn tiếng bên tai tôi như vậy! Ta lườm hắn một cái.

“Đúng, chỗ đó đúng là rất tốt! Người có thể đi tới đó ẩn náu, chờ gió thổi nhẹ bớt rồi nói chuyện được chứ?” Tĩnh phi thấy vẻ mặt cứng ngắc của ta thì quan tâm hỏi “Người sợ đấy à?”

“Ha ha! Tôi không sợ! Tiểu hồ đồ tôi còn có thể sợ gì được nữa! Bây giờ tôi sẽ đi tới đó!” AAA~~ Ta thật sự muốn vả vào miệng mình. Rõ ràng là sợ, nhưng...vừa nhìn thấy biểu hiện trên mặt Mã đại hán thì ta lại không muốn bị hắn khinh thường! Sao có thể như vậy chứ??

“Vậy quá tốt rồi, nương tử, giờ nàng đưa cô ta tới Lan Nhược Tự nhé!”

“Dạ.” Tĩnh phi làm tư thế mời với ta.

Giờ ta muốn không đi cũng không được, lời nói ra đâu thể nuốt lại.

Thấy bóng dáng ta đã đi xa, trong lúc không ai chú ý thì một chàng trai bước ra từ sau cánh cửa.

Trên người mặc y phục màu trắng, khuôn mặt tuấn mỹ có phần thương cảm sâu sắc, chàng trai cảm thán “Không ngờ lại là nàng...”

Mã đại hán xoay người thì lễ với chàng trai, “Thiếu chủ! Để cô ta tới đó có thể được việc thật chứ? Hay là để thuộc hạ đi thay!”

“Ta tin nàng, không sao đâu, hơn nữa người còn phải chăm sóc Điệp nhi nữa, người quên rồi sao?”

“Việc đó...Thuộc hạ thật có lỗi với thiếu chủ...”

“Không liên quan tới người, đó cũng là lựa chọn của Vũ Điệp, ta tôn trọng sự lựa chọn của nàng...” Vẻ mặt nam tử có phần thương tổn sâu sắc, xoay người nhìn về phía bóng trắng bên ngoài cửa sổ.

...

“Yêu đến mức trái tim tan nát cũng đừng trách ai, đơn giản là lau khô nước mắt đau thương của nhau, rồi cuộc thay đổi cũng không gây nên...”

“Ồ?”

“Ân ân? Sao vậy?” Tĩnh phi thấy đột nhiên ta dừng bước thì hỏi.

“Không có gì, hình như tôi nghe thấy có ai hát bài trong phim ‘Hoàn châu cách cách’ thì phải?”

“Hoàn châu cách cách?”

“Ha ha..chắc là tôi nghe nhầm, chúng ta đi tiếp thôi.” Người ở đây sao có thể hát ca khúc hiện đại được...ta tự cười chế giễu mình.

64. Chương 64

“Cuối cùng cũng tới rồi!” Ta nhìn tám biển treo trên cao ở phía trước, bên trên viết rõ ràng ba chữ “Lan...Nhược...Tự”. Quả thật Lan Nhược Tự này không giống trong tưởng tượng của ta một chút nào, ta còn tưởng nó kinh khủng như nhà ma chứ, không ngờ lại khá sạch sẽ, còn có người quét dọn nữa.

Một tiểu hòa thượng???

Trước khi đi ta đã dặn dò Tĩnh phi chăm sóc tiểu bại hoại giùm, nhưng lúc trên đường tiểu bại hoại lại luôn sờ Tĩnh phi, chính là bàn tay đó đó! Toàn sờ những chỗ không nên sờ, đúng là tiểu sắc lang, làm cho Tĩnh phi cực kì ghét nó. Để trả thù việc đã giao tiểu bại hoại cho nàng, nàng có ‘lòng tốt’ nói cho ta một việc: Chưa từng có nam nhân nào vào đó mà đi ra được!

Có thể giả nam ở cổ đại ta thấy rất hưng phấn, nhưng vừa nghĩ tới ma nữ thì ta lại muốn cưỡi...quần...áo...

“Thí chủ..” Tiểu hòa thượng đi tới “Thí chủ tới đây có việc gì?”

Ta xấu hổ cười trừ, “Tôi muốn...tôi muốn...” Ta nghĩ mãi mà không biết lấy lí do nào tốt nhất!!! Chẳng phải ở đây có gì đó rất ma quái sao? Sao tự dưng lại có một tiểu hòa thượng xuất hiện?

“A a a a a, tôi biết rồi, thí chủ, tôi hiểu tôi hiểu, thí chủ tới thật đúng lúc!” Tiểu hòa thượng cười to một trận, sau đó kéo ta chạy vào trong chùa!!~?

~ Tiểu hòa thượng, cậu biết gì hả???? Vô số câu hỏi đang quay vòng trên đầu ta.

Vừa vào bên trong hắn đã bắt ta quỳ xuống ngay lập tức, sau đó nói là đi tìm sư phụ, thoát cái đã không thấy người đâu.

Nhìn pho tượng phật trước mặt, rồi ta sờ sờ mặt mình, quái lại, sao hắn nhìn thấy ta mà không bị làm sao?

Đợi cả nửa ngày mà vẫn chưa thấy hắn trở lại, ta đứng dậy định đi xem thế nào, nhưng còn chưa đi được mấy bước thì đám hòa thượng trông to như trâu như ngựa vọt đến, sao về mặt ai cũng nổi giận dùm dùm?

Mở miệng chất vấn ta: “Sao lúc tôi quét sân lại không gặp cậu?”

“Sao lúc tôi quét sân cậu không tới!”

Cái gì, cái gì, cái gì, cái gì??? Lúc các người quét sân thì sao nhất định tôi phải tới chứ??

Sau khi nói xong bọn họ đều lắc đầu như cái trống lắc vậy, ta thật chẳng hiểu gì cả!!

“Thí chủ...” Một người tuổi còn trẻ xuất hiện.

“Phương trượng!” Mọi người đồng thanh nói.

.....Oa!!!! Đẹp trai quá.....Tuy rằng không đẹp bằng Đông Phương Bất Bại nhưng lại tràn ngập khí phách nam tử! Đây mới là đàn ông chân chính nha!

“Xem ra thí chủ bị trúng độc khá nặng...”

Trúng độc? Ta trúng độc lúc nào??

Tiếp theo hắn lấy một chậu nước ra để trước mặt ta. Ta vừa nhìn thì...

Ta thật muốn ngất đi, gương mặt trong nước nửa đen nửa trắng, đều là tai vạ do đồng thuốc màu kia gây ra. Giờ ta thành mặt âm dương bát quái mất rồi...

“Thí chủ, chớ có lo lắng, ngã phạt từ bi, chỉ cần quy y cửa phạt là phạt tổ sẽ phù hộ cho người!”

Quy y cửa phạt? Có phải sẽ được ở đây không? Nhất định là như vậy rồi, ta lập tức nói. “Được!” Hoàn toàn không nghĩ tới chuyện xảy ra tiếp theo chỉ vì một chữ này, quả thật đây là chuyện thâm nhất trong cuộc đời ta.

“Ha ha ha, ta có thêm đệ tử rồi, mau mau chuẩn bị cho ta!”

Một đám hòa thượng to con lập tức đi chuẩn bị, tiếng chuông liên tục vang lên...

Không cần phải hoan nghênh nhiệt liệt như thế đâu? Ta chỉ trú tạm mấy ngày rồi đi thôi mà. Lúc ta đang suy nghĩ vui vẻ thì lại thấy tóc rơi xuống, chẳng lẽ do phẩm màu nên bị rụng tóc??

“Phương trượng? Người cầm dao nhỏ làm gì?”

Phương trượng cười tươi, ta có một dự cảm cực kỳ không tốt...

“Cạo đầu chứ sao!”

Hả.....Người ta nói cổ đại thừa thãi nham hiểm, câu nói này quả là không sai chút nào. “Cạo cái đầu mẹ người ấy!” Ta tức giận mắng to, hoàn toàn không có tí hình tượng thực nữ gì cả, việc đó cũng đừng trách ta, người nghĩ xem có cô gái nào nghe thấy bị cạo tóc thì còn có thể bình tĩnh nói ‘Tại sao người lại muốn cạo tóc đầu tôi?’ không. Ta chỉ muốn làm thịt hắn ấy chứ, xem như không làm thất vọng mẹ hắn, sinh ra đứa con đẹp trai như thế, không ở nhà lấy vợ đi lại chạy tới đây làm phương trượng, còn muốn cạo đầu ta!

“Muốn nuốt lời? Hừ, đóng cửa lại, đóng cả cửa sổ, đề người ra...” Phương trượng thuần thực chỉ huy, lập tức nghe thấy tiếng đóng cửa, tiếng đóng cửa sổ, còn có đám hòa thượng đầu bóng loáng đang giữ chặt ta lại không cho cử động.

“AAA! Mau thả tôi ra...tôi là...nữ...” Miệng ta bị người khác bịt chặt.

“Muốn nói là nữ phải không? Ha ha...chiêu này nhiều người dùng lắm rồi, nói cũng vô ích thôi”. Bắt đầu ra tay...! Nhìn thấy tóc ta từng chút từng chút một biến mất trong tay hắn! Ta thật sự muốn kêu to lên, sao không thấy ai tới cứu ta...Mái tóc đáng thương của ta!!!!!!

Rốt cuộc ta đã biết tại sao nam nhân lại sợ tới chỗ này như thế!

Ông trời thật sự quá không công bằng, người khác xuyên qua thì nữ giả nam trang, dạo chơi thanh lâu, gặp nam nhân đẹp trai thích mình, còn ta lần đầu tiên giả nam lại là đi xuất gia làm hòa thượng!!!

65. Chương 65

Trên đại điện....Hoàng thượng ngồi ở vị trí cao nhất trên ngai vàng, vẻ mặt hơi phẫn nộ.

Đám thần tử ai nấy đều hoảng hốt lo sợ, bốn mắt nhìn nhau xem ai có cách để Hoàng thượng nguôi giận hay không, nhưng đều không dám nói lời nào, sợ mở miệng sẽ lập tức bị lôi ra chém đầu.

“Các thần tử của trẫm, bình thường chẳng phải các khanh nói rất nhiều đó sao? Sao giờ lại không nói câu nào vậy? Hay là lưỡi của các khanh bị hỏng rồi, có cần trẫm giúp các khanh cắt ra nhìn cho rõ không?” Rốt cuộc Hoàng thượng cũng mở miệng, nhưng lời nói ra thật kinh khủng.

“Hoàng thượng! Thần vô dụng không thể giúp Hoàng thượng giải trừ phiền não trong lòng, mong Hoàng thượng chấp thuận cho vi thần từ quan!” Một vị đại thần tuổi đã cao dẫn đầu nói, đám quan lại khác liền bắt chước theo.

“Hoàng thượng, vi thần cũng vậy, mong Hoàng thượng chấp thuận!” Mọi người quỳ xuống.

“Hoàng thượng, thần cũng vậy”.

“Hoàng thượng, tuổi tác thần đã cao, mong chấp thuận cho vi thần từ quan!” Trước tiên là ba quỳ chín lạy, sau đó cúi rạp đầu xuống đất.

Ồ...lợi hại quá...quả là gừng càng già càng cay, đám thần tử nhất tề nghĩ như vậy...

Hì hì...lớp trẻ học theo bậc lão thành...lão gian thần cười xảo quyệt...

Trước hết nghĩ ra được mỗi cách này, nhưng chỉ chấp tay, nhìn Hoàng thượng, trong lòng cảm thấy hối hận, sao ta lại nghĩ tới việc nằm úp trên mặt đất chứ, trông ánh mắt như đang bốc hỏa của Hoàng thượng, người đầu tiên chết cháy chính là ta...

“Đúng là ái khanh của trẫm, chỉ muốn một người trong số các khanh tới Lan Nhược Tự bắt thiên hạ đệ nhất xấu nữ thôi, hà tất phải sợ hãi như vậy?”

Không sợ mới lạ đấy!! Chúng thần cũng đâu có chán sống! Nhớ lại lời đồn đại bên ngoài cung, nói bộ dạng xấu nữ kia có ba đầu, tám tay, năm cái miệng và bốn con mắt, sáu cái lỗ tai...Nói chung là: Không giống người! Chỉ cần nhìn vào cô ta là sẽ quần lấy người suốt đời! Đáng sợ như thế thì ai dám đi! Quần thần càng kiên quyết có chết cũng không đi!

“Hừ!” Hoàng thượng nghiêng người nhìn đám đại thần quỳ trên mặt đất trông chẳng khác nào mấy con gián, toàn lũ sợ chết! Khinh thường nghĩ!

“Hoàng thượng, thần xin được đi!” Thần muốn đi, thần muốn đi! Trong đầu hấn kích động nói, cuối cùng cũng có thể gặp nàng, người mà hấn yêu thương.

“Khanh?...” Hoàng thượng nhìn người xung phong đảm nhận, chúng đại thần đều dùng ánh mắt gần như sùng bái nhìn hấn, rưng rưng nước mắt cảm kích.

“Đúng vậy! Thần tình nguyện!” Giọng điệu kiên định, không chần chừ chút nào.

“Đúng là Phò mã tốt của trẫm, tâm ý của khanh trẫm đã rõ, nhưng khanh đừng quên còn phải chăm sóc công chúa! Muội ấy đã mang thai con của khanh!” Hoàng thượng nói một cách uy nghiêm, trong mắt lộ ra tức giận!

Nghe xong, hấn...chính là Long công tử, cố gắng không để tình cảm biểu hiện ra qua đôi mắt!

“Hôn sự của khanh và công chúa không thể tiếp tục kéo dài, trẫm quyết định tháng sau sẽ chọn ngày tốt để cho hai khanh thành thân!”

“Tháng sau? Quá nhanh ạ!” Mặt Long công tử tái nhợt nói.

“Nhanh? Lẽ nào khanh định chờ công chúa sinh con xong thì mới thành thân? Đừng có mơ!” Nhấn nạy của trẫm đã tới cực hạn rồi, nếu người còn không đồng ý thì cũng đừng trách trẫm phải dùng ‘thủ đoạn đặc biệt’.

Rõ ràng Hoàng thượng đang ám chỉ, Long công tử sao lại không rõ chứ, chỉ có thể không cam tâm mà đồng ý. “Thần xin tuân theo ý chỉ của Hoàng thượng.”

Thấy rốt cuộc Long công tử cũng đồng ý, Hoàng thượng mới dẫn hai đầu lông mày ra, “Về chuyện bắt xấu nữ ở Lan Nhược Tự, sau này hấn bàn tiếp, mong rằng lần sau các khanh có thể cho trẫm một câu trả lời vừa ý.”

“Bãi triều!”

.....

Hoàng thượng trở về phòng ngủ, ngồi ở phía trước, yên lặng bất động.

Tại sao lại như vậy? Là thứ gì hấp dẫn khiến trẫm không ngừng nhớ về nàng? Tại sao?...Trẫm nghĩ mãi vấn đề này mà vẫn không tìm được đáp án! Có thể đáp án không không ở trẫm, mà là ở nàng! Tiểu Đông tử!

“Tiểu Xuân tử!” Rốt cuộc Hoàng thượng đi đến một quyết định nào đó, giờ là lúc bắt đầu làm ngay lập tức!

“Dạ thưa Hoàng thượng có gì cần sai bảo nô tài ạ?” Người tên Tiểu Xuân tử bước ra từ sau tấm màn.

“Trẫm muốn xuất cung! Người đi tìm hắc tới đây!”

“Nô tài ngu muội không biết ‘Hắc’ trong lời Hoàng thượng là nói tới ai?”

Hoàng thượng vẫy tay ra hiệu cho hắc tới gần, ghé vào tai hắc nói tên một người, tiểu Xuân tử lập tức đi tìm người đó tới.

...

“Truy Nguyệt!” Long công tử trở về phủ thì cuống cuống hô lên.

“Vương gia, người có gì cần sai bảo ạ?” Truy Nguyệt lập tức nhảy từ trên cây xuống, thấy Vương gia nôn nóng như vậy là lần thứ hai rồi, người mà có thể khiến Vương gia như vậy...Ha ha...Chỉ có một! “Vương gia, người biết cô nương đó ở đâu?”

“Đúng vậy, cậu mau đi chuẩn bị hành lý ngay lập tức, ta muốn tới Lan Nhược Tự!”

“Lan Nhược Tự? Vương gia, nghe nói nơi đó thuộc tà môn, nhất thiết phải đi ạ?”

“Vậy thì càng phải đi, nếu nàng gặp phải chuyện gì thì cả đời ta cũng không yên tâm được. Mau chuẩn bị đi!”

Khuyên cũng vô ích, chẳng lẽ Vương gia nhà ta lại thật sự có gì đó với xấu nữ? Tại sao cứ nhất quyết phải là nàng? Nhớ tới lần trước phụng mệnh đi cứu nàng thì lại bị đùa giỡn một trận, còn trộm hết y phục của hắc! Bụng lại sôi lên rồi!!! Được! Mặc kệ cô có phải người trong lòng của Vương gia không, có thù không báo thì ta không phải quân tử! “Dạ, nô tài lập tức đi chuẩn bị ngay”

“Ồ? Kì lạ, sao ta thấy hình như Truy Nguyệt còn vui hơn cả ta thế nhỉ?”

.....

Tẩm cung của công chúa

“Nhanh, nhanh lên một chút, nhanh thu dọn cho ta!” Vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng hét của công chúa, vẻ mặt Tiểu Tiểu kinh hoảng.

Đột nhiên nghe thấy tiếng to thế khiến Tiểu Tiểu bị dọa cho ngây người, vẻ mặt hoảng hồn chưa bình tĩnh lại được, hôm nay công chúa bị sao vậy? Tại sao lại nói to như thế?

“Công chúa, sao phải thu dọn đồ đạc ạ?”

“Hoàng huynh, hoàng huynh...” Công chúa thở gấp, “Hoàng huynh bắt ta tháng sau phải lấy tên đại dâm ma kia!”

“Đại dâm ma?” Trên mặt xuất hiện câu hỏi lớn.

“Là Long..Phụng...Hoàng!!”

“À....Hóa ra là Phò mã gia ạ!”

“Cái gì mà Phò mã gia! Hắc là đồ con sâu! Lại dám...lại dám làm thế với ta! Cả đời ta cũng không muốn lấy hắc! Không đúng, kiếp sau, kiếp sau nữa, sau tám đời nữa nữa nữa ta cũng tuyệt đối, tuyệt đối không lấy hắc!” Công chúa hô to tỏ rõ quyết tâm của bản thân, hoàn toàn không để ý tới nha hoàn phía sau đã sợ tới ngây ra vì giọng nói của nàng.

“Người nghe đủ chưa? Còn không mau thu dọn đồ đạc cho ta, tối nay....hì hì...mây che sương mù...cũng là lúc bản công chúa xuất cung! ha ha ha...”

Một trận cười lớn vang lên, nha hoàn đã thu dọn ít vật dụng cần thiết, haizzzz....chẳng ai ngăn cản được công chúa điên khùng này cả, làm ra chuyện mà tuyệt đối người bình thường không thể nghĩ tới....”Vậy công chúa, chúng ta phải đi đâu?”

Mắt công chúa hồ ly đảo quanh một lượt, bỗng nhiên sáng bừng!

“Lan...Nhược...Tự!”

.....
“Hắt xì, hắt xì!” Thật là quái lạ, sao ta lại cảm thấy lạnh nhỉ? Haizz....chẳng liên quan, nhìn thấy cái đầu bóng loáng không còn một cọng tóc của ta, dù trời có sập ta cũng không thèm quan tâm!

66. Chương 66

Nhà Võ lâm minh chủ.

Đông Phương Bất Bại lấy Quỳnh hoa bảo điển ra, đã tới lúc đọc rồi, chậm rãi mở trang thứ nhất

“Muốn luyện thành, trước tiên phải...đến chùa???” Chùa gì cơ? Tức tức lật trang thứ hai, trên đó vẽ lão đầu trọc đang uống trà, bên dưới viết: Hôm nay ta muốn uống trà, trang sau hẳn viết!!

Được thôi! Lại lật sang trang tiếp theo, vẫn là ông lão đó, nhưng lần này không phải uống trà mà đang đuổi theo một tiểu mỹ nữ, trên đó viết: Hôm nay ta muốn đi tán gái, không có thời gian viết, chờ trang sau đi!

Nhìn.....Cổ kìm nén kích động muốn xé quyển sách này ra, lại lật tiếp!

Rốt cuộc lại là lão đầu trọc đang niệm kinh: Ta quên mất phải viết gì rồi, khi nào nhớ thì viết vậy!

“Thiên hạ đệ nhất xấu nữ!” Đông Phương Bất Bại rống lên, ném quyển sách xuống mặt đất, nghĩ kỹ lại...Ha....Đồ xấu nữ kia cũng không có cố gan đi đùa giỡn ta như vậy đâu, Đông Phương Bất Bại tỉnh táo lại nhặt sách lên, giở thẳng tới trang cuối cùng.....

Vẫn là lão trọc đầu: Ha ha, đồ ngốc mới lật trang này, đồ ngốc, đồ ngốc.....còn lẽ lười.....

Gân xanh nổi lên...”Người đâu! Lập tức truy tìm tung tích thiên hạ đệ nhất xấu nữ cho ta!!!”

Ha ha..Nếu để ta tóm được cô...cô sẽ xong đời, xấu nữ!!!

“AAAA.....tôi không muốn ở đây cả đời, tôi là nữ.....”

“AAAA.....tôi là nữ, cho tôi ra ngoài đi mà!!!”

Ồ? Hóa ra có phụ nữ à? Ta tò mò đi tới xem, ồ.....chỉ thấy một đám hòa thượng đang túm lấy người đầu trọc vừa kêu to là nữ kia, cởi quần áo người đó ra, vuốt ve không ngừng!

“A! Sư huynh, các huynh làm gì vậy, thả tôi ra!” Người bị sờ liên tục giãy giụa.

“Ha ha...Ngoan ngoan đừng có làm loạn, không phải đệ nói mình là nữ sao? Để sư huynh thương yêu đệ nha..Ha ha...” Nói xong lại còn chảy nước miếng.

“Ha ha....Người mới tới, hình như đệ cũng vừa nói mình là nữ nhân thì phải?”

“A.....đệ nói mình là nữ khi nào chứ, đệ là nam, thật sự là nam nhân, hàng thật giá thật, không thể giả được.” Ta vỗ ngực đảm bảo “Nếu ai dám nói đệ là nữ, tôi sẽ đánh hắn một trận ngay lập tức!”

“Thật không? Tiếc quá, ha ha, ta ở đây cũng đã bốn năm rồi, sắp không chịu nổi nữa, nếu có một nữ nhân thật thì...ha ha...ta nhất định phải...ta nhất định...”

Đúng là vẻ mặt kinh khủng, tuy màu thuốc trên mặt ta đã được rửa sạch nhưng lại chẳng ảnh hưởng gì tới bọn họ cả, họ nói là đã từng gặp cả ma nên việc gì phải sợ, nếu để họ biết ta là nữ thì ta nghĩ nhất định sẽ lỗi ta ra ăn mất, “Đương nhiên, đương nhiên, đệ là nam, ha ha...đệ là nam”.

67. Chương 67

Ta nhìn tên hòa thượng kia bị bọn họ hành hạ ra sao, thật sự quá thê thảm! Không thể để họ làm thế với ta được, đi tìm phương thuốc thôi! Hắn ta tu lâu như vậy nhất định sẽ không làm thế với ta.

Phòng phương trượng.....Phượng trượng đang ngồi niệm kinh, “Sắc là hư vô, hư vô là sắc, sắc nào ngờ là hư vô, hư vô nào ngờ là sắc...”

“Phượng trượng.....”

Phượng trượng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn ta đột nhiên xuất hiện “Quá Mau, con có chuyện gì à?”

(Quá Mau là pháp hiệu của ta, thật sự ta không thể chấp nhận nổi, bao nhiêu tên hay sao lại cứ phải lấy cái tên đấy, khó nghe chết đi được)

“Khụ...con có chuyện muốn nói với người...” Thấy hắn tiếp tục cúi đầu niệm kinh, hình như không có tí hứng thú nào nghe ta nói chuyện hết, ta lập tức hét to hơn “Con là nữ nhân!”

“Oa....Đâu? Nữ nhân ở đâu.....” Một đám sư huynh bỗng nhiên đập cửa chạy vọt vào, tên cởi áo, tên cởi quần, mắt cứ nhìn ta chằm chằm.

“Ai? Ai nói mình là nữ nhân? Có phải phượng trượng không?”

“Phượng trượng?” Các sư huynh đồng loạt bắn phá phượng trượng, một số lập tức nhào tới, số khác thông minh trước tiên kiên nhẫn, nhìn xem có thể đắc thủ được phía trước không?

(Ý là suy xét xem có ra tay thuận lợi không mới làm)

Mắt phượng trượng cũng không thèm mở ra, chỉ dùng một chân đá bay đám người trước mặt, “Phụt...” Miệng phun ra máu “Ta bị...ta bị phượng trượng bỏ...!” Bịch! Ngã xuống đất (Bỏ đi tới...miền cực lạc)

Thấy tình hình như vậy đám người đó lập tức ngừng lại, đáng tiếc không còn kịp nữa rồi, phượng trượng vọt lên trước mặt chúng, chỉ thấy hắn vung tay, sử dụng liên hoàn Phật sơn vô ảnh thủ “Bốp bốp bốp bốp bốp.....” Tất liên tục.....Thật là hoành tráng.....

...

Dư âm sau khi đánh xong là tiếng kêu rên thảm thiết và “Haizz...Đánh đau cả tay của ta” , giơ tay lên nhìn, vẻ mặt phượng trượng có vẻ thoải mái, còn thở dài một hơi.....ta thấy có mà đánh sướng quá thì có...

Ai bị tát xong mặt mày đều nhăn nhó, tại sao? Bởi vì phượng trượng đi một bước lại giẫm mạnh một bước, giơ chân lên thì mặt đất bên dưới đã lõm xuống thành một cái hố, có thể tưởng tượng ra được nội lực của phượng trượng lớn tới mức nào....Chiêu này ta đặt tên là: Đại nhật như lai, giẫm một bước! Lúc này im lặng một cách bất thường.....rất cuộc ta cũng hiểu ra tuyệt đối không thể chọc vào phượng trượng này.

Nói thẳng ra với hắn, hắn có cho là ta cố tình lừa hắn không? Bởi lúc đó ta lại mặc đồ nam.....Làm sao bây giờ.....ban ngày không được thì ta làm ban đêm!!

Trong phòng tắm.....Ta khẩn trương cởi quần áo ra, nhanh nhanh nào, căng thẳng quá đi mất....

Cởi xong ta đi thẳng vào phòng tắm, nhắm mắt làm như đang ngủ, nghe thấy tiếng cửa mở, tiếng đóng cửa, tiếng bước chân, còn có cả tiếng tim ta đang đập, thôi rồi!

“A? Quá Mau? Sao con lại tắm giờ này?”

“A.....Phượng trượng...” Ta hét lên, học kiểu bộ dạng vô cùng xấu hổ của nữ tử, mà thật ra không phải học, đây là ta đang thật sự siêu siêu xấu hổ, bởi vì ta đứng cả người lên, lộ ra dáng người của thiếu nữ, tuy không đẹp cho lắm nhưng ai cũng có thể nhận ra giới tính của ta!.....

Chẳng phải lúc này nam nhân bình thường sẽ phản ứng hay sao? Ta toát mồ hôi.....hắn có phản ứng.....nhưng mà là khóc.....

Anh khóc cái gì? Người bị nhìn sạch cũng không phải là anh, là tôi kia mà, ta khóc không ra nước mắt.....Trời ạ, ông có thể để ta gặp người bình thường một chút có được không.....

“Ta biết rồi, Quá Mau, ta đều hiểu cả...” Phượng trượng sụt sịt nói, mặt toàn nước mắt, chẳng lẽ kẻ nào đẹp trai khi khóc cũng thành oán phụ thế à? Lãng phí.....

“Quá Mau, con nói thật cho ta biết, có phải con là thái giám không?”

Ta toát mồ hôi, hoàn toàn bị tên phương trượng này làm cho kinh thiên động địa sợ đến mức mất đi khả năng suy nghĩ.

Thấy ta gật đầu, phương trượng ngừng khóc, đi tới ôm chặt lấy ta. “Ta hiểu, ta đều hiểu hết, hóa ra bởi vì người khác không coi con là nam nhi, cho nên con mới tự biến mình thành nữ nhân, con yên tâm, cho dù người khác nói thế nào chẳng nữa, ta cũng sẽ coi con là một nam nhân chân chính!”

Hả???? Đây...Chẳng phải anh đã nhìn lâu như thế rồi còn gì???? Sờ cũng sờ rồi, nhìn cũng nhìn rồi, sao kẻ này lại rút ra được một kết luận hoang đường như thế.....Trời ơi, đất ơi, má ơi.....rốt cuộc ta bị rơi tới cái nơi nào thế này.....

Ngất ~!

...

Trong một căn phòng nhỏ

“Thiếu chủ, Hoàng thượng đã xuất cung, chúng ta có nên hành động ngay không.”

Mỹ nam tử được gọi là thiếu chủ kia chậm chậm mở mắt ra “Lập tức hành động!”

Hoàng Thiên Long! Nhất định ta phải báo thù mối hận đoạt ái!

(Đoạt ái: Cướp tình yêu)

68. Chương 68

Quy định của bản tự: Bản tự phổ độ hữu duyên nhân, người nào tới cũng đều có nhân duyên. Con tìm thấy một người thay thế là có thể xuống núi, nếu người không gặp ai có duyên với mình thì sẽ ở lại trong chùa cả đời, thấp nhang niệm phật...

Thì ra là vậy.....thảo nào ngày đó tên tiểu hòa thượng kia lại cười sung sướng như thế.....Giờ nhớ lại thấy thật kinh khủng...Hóa ra là hắn muốn kéo ta lại để làm ‘Hòa thượng’ thay cho hắn! Rất giỏi! Tên phương trượng kia cũng rất giỏi! Anh biết toàn bộ vậy mà còn giữ tôi lại. Tôi đây nhất định sẽ cho các người nhìn thấy rõ bản lĩnh của tiểu hồ đồ này!!!

Một ngày nọ, phương trượng sai ta đi quét sân, ta quét lá cây gom lại một chỗ rồi.....nướng khoai lang.....kết quả thiếu chút nữa là thiếu rụi cả chùa, các sư huynh đều tìm đến để trách mắng ta, ta khóc lóc đi tìm phương trượng kể lể, phương trượng liền tới dạy dỗ mấy người đó cho ta!!! Ha ha....từ nay trở về sau, có cho tiền bọn họ cũng không dám bắt ta quét sân nữa!!!

Lại một ngày khác, phương trượng sai ta đi giặt tất cho hắn, đương nhiên là ta phải làm tròn bổn phận rồi, mỗi cái tất ta đều chà thật kĩ.....Kết quả có thể đoán ra, tất của phương trượng đều bị hỏng.....Phương trượng hỏi ta rằng: Tại sao lại giặt chiếc tất nào cũng thành ra như vậy?. Ta đáp: Bởi vì người là phương trượng, dùng cái gì cũng phải đặc biệt một chút! Phương trượng mỉm cười gật đầu, nói cảm ơn ta! Từ đó về sau trong chùa không ai dám bảo ta giặt cái gì nữa! (Các sư huynh nói: Ai mà muốn làm hỏng tất thì cứ giao hết cho cậu mà giặt)

Một ngày nào đó, ta thật sự là rất ghét khi người khác gọi ta là.....Quá Mau! Cho nên ta tuyên bố trước mặt mọi người....Ai còn gọi ta là Quá Mau nữa thì ta sẽ làm cho hắn đẹp mặt! Đáng tiếc không có một ai nghe ta nói, ngày đó ta bị họ hội không dưới một nghìn lần....kết quả vào lúc ban đêm, toàn bộ sư huynh nào gọi ta là Quá Mau thì...(tìm nhà xí, do cả buổi tối bị tào tháo đuổi.....Tối ngày thứ hai lúc họ đi tìm ta tính sổ thì phương trượng đã lao tới dạy dỗ một trận, vậy là cả ngày hôm đó mong mọi người đều không dám ngồi lên đầu). Hiện giờ tất cả mọi người đã biết cho dù Quá Mau làm điều gì sai thì phương trượng tuyệt đối sẽ che chở cho cậu ta. Tại sao????

Một ngày, ta đang đi dạo trong chùa thì thấy con heo siêu cấp béo vô địch, thật đáng yêu.....Kết quả là ta đem vô số đồ ăn tới cho heo ăn....heo chết.....thế là có vô số tin đồn đại. Lờn đồn thứ nhất là con heo đó bị ta làm thịt rồi cho vào nồi, lờn đồn thứ hai là con heo ăn no tới mức bội thực mà chết, là do chết vì đồ ăn của ta! Lờn đồn thứ ba....ha ha....đó chính là ta đưa con heo lên núi, để nó thi chạy với những con heo

nhỏ khác, cuối cùng thi đấu hăng quá mà chết.....Cho dù là lời đồn nào thì nhị sư huynh đau lòng nhất ôm lấy vợ heo kia, khóc thê thảm đau đớn tới ba ngày ba đêm (Về sau ta mới biết được, cuộc sống trong chùa này cô đơn hiu quạnh quá, không có vợ nên sư huynh mới nuôi một con heo, coi như vợ để bớt cô đơn) Các sư huynh ôm toàn bộ nào là vợ gà, vợ mèo, vợ chó, có cả vợ vịt nữa, gắng hết sức tránh ta càng xa càng tốt.....Sau khi nhị sư huynh bớt đau buồn thì đã thông minh ra, biết ta sợ nhện nên đã tìm một con nhện làm vợ, thấy hấn ta còn hôn nhẹ lên vợ nhện, cả người ta nổi hết cả da gà, tránh xa ngay lập tức...

“Tiểu phương trượng, xin chào”. Đáng lẽ định gọi là tiểu bá vương như lại sợ cậu ta trả thù, mọi người nhất trí gọi cậu ta là tiểu phương trượng! Địa vị thật cao quý...không ai dám đắc tội....

“Ha ha, tốt.” Có lẽ độ, có triển vọng đấy. Từ giờ trở đi ta chính thức được thăng chức, là nữ phương trượng đầu tiên từ xưa tới nay! Ha ha ha.....thủ lĩnh đám hòa thượng, bản thân ta vẫn không quên tự tìm thú vui inh, nhưng thú vui ở đâu ra?

“Tiểu phương trượng, có người lên núi tìm cậu kìa.” Đại sư huynh cung kính đứng ở một nơi cách xa ta nhất, dùng thiên lý truyền âm nói chuyện với ta. Haizzz...ta chỉ là đi nhặt củi, đúng lúc hấn lại đi qua ta, ta nhặt thế nào mà ‘sơ ý’ đánh vào đầu của hấn, hại hấn hôn mê mất hơn một tháng, còn để lại di chứng là vừa nghe nói ta đi nhặt củi là hấn lại đau đầu! Cứ như là Đường Tăng niệm chú vòng kim cô vậy. (Đại sư huynh: Đó tuyệt đối không phải sơ ý, ngày đó hấn vô duyên vô cớ lấy một thanh gỗ ra trước mặt ta, nói là muốn được xem thiết đầu công, cuối cùng lại đập vào đầu ta tới chết, chảy máu không ngừng.....)

“Người đó từ đâu tới?”

“Hấn tự xưng là Long công tử.”

Long công tử??? Mắt ta sáng lên.....ha ha....ta đang lo không tìm được thú vui, không ngờ bây giờ lại có kẻ tự dẫn xác tới cửa, miếng thịt đã tới tay sao có thể không hưởng được. “Lập tức đi chuẩn bị, tôi muốn đích thân gặp mặt!”

Vừa nghe thấy ta muốn đích thân gặp mặt, toàn bộ chùa đều niệm “Vãng sinh chú”. Ta thêm vào, chẳng phải là lần trước ta tự mình gặp một người, giúp hấn quy y, nhưng thiếu chút nữa còn cạo hấn tới chết. Nhất hồi sinh, nhị hồi thực, tam hồi tứ hồi (Đừng, tiểu phương trượng, đừng ẩn dao sâu quá). Đi đi đi! Không tin thực lực của ta thế kia à, hôm nay ta sẽ cho người mở thật to mắt mà ngắm đao pháp của ta.

69. Chương 69

Rốt cuộc tiểu phương trượng đeo mặt nạ trắng đã xuất hiện.....Phương trượng đeo mặt nạ trắng chính là ta....cũng là tiểu hồ đồ!

“Phương trượng?” Thấy phương trượng đeo một cái mặt nạ kỳ quái, rõ ràng Long công tử sống sót nhưng bình tĩnh lại nhanh chóng.

“Yes, yes.”

“Hà?” Long công tử và Truy Nguyệt đều khó hiểu. Chết đuối? Chết ghen? (Từ đồng âm)

“Oh, sorry.”

Cái gì?! “Phương trượng, người nói gì đó chúng ta nghe không hiểu?” Truy Nguyệt thật sự không thể chịu nổi với ngôn ngữ quái dị này nữa đành phải mở miệng.

“Ok, ok.”

A đen, a đen?? Sao phương trượng lại toàn nói lung tung thế này? “Vương gia, chúng ta mau đi thôi, tên phương trượng này thật quái dị!” Truy Nguyệt nói nhỏ vào tai Long công tử.

Dù nói nhỏ nhưng ta vẫn nghe thấy, bởi ta đang đứng bên tai trái, gần tới mức có thể chạm vào lỗ tai hần, muốn đi ư? Không được, ta còn chưa chơi xong đâu! Bị các người bắt nạt lâu như vậy ở trong cung, bây giờ nhất định ta phải đòi lại, ha ha.....Ta là phương trượng ta to nhất!

“Khụ! Thật lòng xin lỗi, những lời tôi nói đều là câu niệm chú để cầu chúc cho khách, ai đã tới nơi này tôi đều phải niệm vài câu, ha ha...”

“Vậy sao?” Long công tử nửa tin nửa ngờ.

“Hóa ra là như vậy!” Truy Nguyệt thì lại tin toàn bộ lời ta nói.

“Thế các thí chủ tới bản tự là muốn làm gì?”

“Tìm người!” Long công tử nhìn chằm chằm vào mặt nạ của ta, cẩn thận quan sát.

Oa.....ánh mắt thật lợi hại, ta không ngờ hần còn có ánh mắt như vậy đấy. “Tìm người, được thôi! Bản tự không có gì nhiều, chỉ có người, thí chủ muốn người thế nào? Cao hay thấp, béo hay gầy, nhỏ hay to, già hay trẻ, trắng hay đen, người Trung Quốc hay nước ngoài? Hi hi....ai cũng có...nhưng có một điểm giống nhau là đều là nam!”

“Vị phương trượng này thật tài giỏi, lại có thể thu nhận được nhiều đệ tử như vậy...nhưng tại sao lại không dám cho người khác nhìn thấy khuôn mặt của mình?” Nói xong, trông hần giống hệt cái lần đầu tiên chọn khăn che mặt cho ta, khiêu khích tới mặt nạ của ta.

Ta cả kinh! Hần không nhìn ra gì đấy chứ! Không thể, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh! “Bản tự có quy định: phương trượng phải đeo mặt nạ!”

“Ồ? Có quy định như thế à? Vậy sao phương trượng kia lại không đeo?” Đại sư huynh đúng là đệ tử tốt, không hiểu thì sẽ hỏi, tò mò thì sẽ hỏi thẳng ngay lập tức.

Ta quay sang, đưa lưng về phía Long công tử, nói nhỏ “Anh còn dám nhiều lời, đợi lát nữa tôi sẽ chửi cả buổi chiều.”

Những lời này quả nhiên có hiệu quả, đại sư huynh lập tức ôm đầu, chạy xa rồi mà vẫn nghe thấy tiếng la hét: “Ta đau đầu chết mất!”

“Ha ha...đồ đệ Quá Đần (pháp hiệu của sư huynh) của tôi là như vậy đấy, đừng để ý, đừng để ý”

“Ồ...” Cảm giác có gì đó rất kỳ lạ, chủ tớ hai người quyết định nói ít, bắt tay vào làm việc quan trọng hơn: “Thật ra chúng ta tới đây là muốn tìm một cô nương!” Mong rằng mọi chuyện có thể giải quyết một cách nhanh chóng. Ôm suy nghĩ như vậy, chủ tớ đồng thanh mở miệng.

“Cô nương?” Ta bật cười, “Bản tự là chùa hòa thượng chứ không phải am ni cô, cô nương ở đâu ra?” Trước mặt các người thì có một vị đây! Ha ha ha

“Nhưng....có người giấu tên báo cho chúng ta là thiên hạ xấu nữ đang trốn ở đây!” Long công tử sốt ruột nói.

“Đúng vậy, người đó còn dám lấy đầu ra đảm bảo, tin ấy tuyệt đối là chính xác!” Truy Nguyệt cũng phụ họa theo.

“Lấy đầu ra đảm bảo? Đúng là chuyện hài, ngay cả người đó là ai hai người cũng không biết thì biết tìm đâu ra để lấy đầu hần!” Lại có kẻ dám tiết lộ bí mật việc ta đang ở Lan Nhược Tự, ai làm như vậy chứ? Đáng ghét! “Nếu người đó đã nói như vậy thì chi bằng hai vị hãy ở lại chùa kiểm tra thật kỹ xem trong bản tự có người mà các vị muốn tìm không, thế nào?”

“Việc này...” Khuôn mặt Long công tử lộ vẻ khó xử. “Vương gia, tuyệt đối không được!” Truy Nguyệt gạt bỏ “Người trước mặt này ta cảm giác có một loại gian ác kỳ lạ, hình như người nào đứng đầu cũng mang theo vẻ gian ác như thế!”

Ồ! Hóa ra đồ đầu gỗ như anh mà còn có năng lực cảm nhận cơ đấy! Có ích! Tuyệt đối có ích! “Thí chủ, nếu người đó rất quan trọng với thí chủ thì ta cho rằng nếu không kiểm tra kỹ càng, thí chủ sẽ không yên tâm mà đi chứ?”

“Đương nhiên! Nàng rất quan trọng với ta, một người vô cùng quan trọng!” Không cho phép bất cứ kẻ nào nghi ngờ tình cảm của ta dành cho Yến nhi! “Được! Ta ở lại!”

“Vương gia.....” Truy Nguyệt kêu gào một trận.

Ha! Nghĩ tới mưu kế trong đầu, ta vui vẻ tới mức muốn nhảy nhót, nắm chặt quả bóng lớn trong tay....Nhưng ta vẫn phải làm như thật nghiêm chỉnh, “Được rồi, để tôi đưa hai vị tới phòng phía đông.”

Chủ tớ Long công tử đi theo sự hướng dẫn của ta, sắp sửa tới mục tiêu của ta, chỗ đó có một món quà lớn đang chờ hai người! Trong lúc ta đang hí hửng thì bỗng nhiên nhị sư huynh tới.

“Tiểu phương trượng, lại có người đến.”

Cái gì??? Lại có?? Có phải thời tiết hôm nay đẹp quá không mà lại có kẻ rảnh rỗi không biết làm gì lên chùa thấp hương?

“Là ai?”

“Một người tự xưng là Hoàng Long công tử.”

Hoàng Long? Hoàng Thiên Long? Không phải chứ???

“Ừ, Quá Ngốc (pháp hiệu của nhị sư huynh), anh đưa hai vị này tới phòng phía tây đi. Để tôi đi gặp người đó.” Xem có đúng là người mà ta đang nghĩ tới không. “Vâng, tiểu phương trượng, xin mời hai vị thí chủ đi theo ta.”

Thấy Long công tử đi khuất ta tới yên tâm đi gặp vị khách kia.....Không biết có đúng như người mà ta đang nghĩ không? Sẽ biết đáp án ngay thôi.

70. Chương 70

Quả nhiên! Đúng là hoàng thượng vận hoàng bào lộng lẫy và kẻ ta đã từng gặp trong cung....Tiểu Hạ tử.

“Thí chủ, tôi chính là phương trượng của bản tự, xin hỏi thí chủ có chuyện gì?” Trước mặt Hoàng thượng ta cũng không dám bừa bãi như vừa nãy, Hoàng thượng này.....theo như trực giác của ta mách bảo, hẳn không đơn giản, rất khó ứng phó!

“Ồ...Vậy sao?” Không nói thẳng mục đích, chỉ thấy hắn gập cây quạt vào, sau đó từ tốn uống trà, “Phương trượng, giọng của ông rất quen” Cặp mắt lợi hại và cả thái độ uy nghiêm của hắn dường như có thể nhìn thấu tất cả, ta sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng điều chỉnh giọng nói trầm xuống một tí “Vậy ư? Giọng của lão nạp cũng là giọng như dân chúng bình thường thôi”

“Không đúng!” Như điều hâu nhìn thấy con mèo, “Là giống giọng nói của nữ tử”.

Nếu trong miệng ta mà có trà thì khẳng định sẽ phun ra bằng sạch, ánh mắt của hắn thật là xảo quyệt, nhưng ta cũng không phải đèn cầy dầu đâu “Ý của ngài là tôi không giống nam nhân?” Ra một chiêu hỏi trước để tránh nạn.

“Không, tại hạ chỉ đang khen ngợi giọng của phương trượng nghe rất êm tai mà thôi, ha ha, hà tất phải nổi giận như thế. Không ngờ ông lại thật sự là nam”.

Đồ gian xảo! “Cám ơn thí chủ đã khen ngợi, vậy ngài tới chùa là có việc gì? Nếu không có thì xin thứ lỗi, tôi có việc phải đi trước.” Hiện giờ ta chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hắn, càng xa càng tốt!

“Mô trong chùa này rất đặc biệt, đều làm bằng sắt.” Nói sang chuyện khác vậy, ha ha, tên phương trượng này có vấn đề, có vấn đề, đâu có thể để ông ta thoát thân nhanh như vậy chứ.

“A..Ha ha...về việc này tôi đúng là rất tự hào.....” Nhớ lại lần đầu tiên ta gõ mõ, lúc phương trượng bảo ta niệm kinh, lần gõ đầu tiên ta mất một ngày một đêm gõ nhưng vẫn loạn cả lên. Sư phụ còn khen ta chăm

chỉ nữa, lại còn bảo ta gõ mõ ọi người niệm kinh, muốn toàn bộ sư huynh phải học ta (Thật ra ta chỉ là cầm mõ đánh gián đánh chuột tới nát bét thôi!) Có thể tưởng tượng rằng, toàn bộ sư huynh đều học ta, trong vòng một ngày gõ mõ tới lung tung rối loạn, kết quả.....ha ha ha ha ha bị phương trượng bắt luyện Thiết đầu công bảy bảy bốn mươi chín ngày, luyện tới mức ngất trên mặt đất, ai cũng không xuống giường được, từ đó về sau mõ của bản tự đều sửa thành chất liệu sắt, đương nhiên cây cối cũng được bảo vệ rồi, làm gì có ai chặt cây nữa. Ta đã làm một chuyện lớn bảo vệ môi trường nha, có thể không tự hào được sao? Ha ha.....

“Hóa ra mõ trong chùa đều làm bằng sắt là do công lao của phương trượng, thật là thông minh, lợi hại, và cả...” Hoàng thượng bỗng nhiên ngừng lại.

Ta tò mò, lập tức nghiêng người tới đó “Cái gì nữa?”

“Ông thơm quá.”

Cứng đờ.....Nhũn dần.....Âm thanh....thật...thật gợi cảm, rất có mị lực, thật thích, hơi thở nam tính không ngừng phả vào tai của ta, tim ta đập thành thịch.

“Ha ha...ta thích cuộc sống yên tĩnh trong chùa nên muốn ở lại vài ngày, không biết có được không?”

“Có, có...có thể, ngài muốn ở bao lâu cũng được.” Bị mê hoặc tới mức không biết mình đang nói gì nữa “Tôi sẽ lập tức dẫn ngài tới phòng phía bắc!”

“Vây phiền phương trượng dẫn đường.” Hoàng thượng lộ ra bộ dạng mưu mô thừa cơ lần tới, tiểu Hạ tử vô cùng kinh ngạc, hắn chưa từng nhìn thấy Hoàng thượng cười....cười vui vẻ như thế, rốt cuộc phương trượng này là người phương nào???

71. Chương 71

Ta đưa Hoàng thượng tới phòng phía bắc rồi trở lại phòng ngủ của mình, đang ngồi yên ổn thì tam sư huynh chạy vọt đến! “Tiểu phương trượng! Thần tài.....thần tài.....tới!”

Thấy hai con mắt của tam sư huynh đều biến thành hình trái tim, hắn là người ta tín nhiệm nhất trong chùa này, làm chuyện gì cũng rất được việc, nhưng chỉ có một khuyết điểm duy nhất là.....quá tham tiền!

“Thần tài? Đây, sao anh không tìm cách mà moi vàng từ hắn còn chạy tới đây làm gì hử?” Ta tiếp tục ngồi yên.

“Đương nhiên là rồi chứ, cậu xem!!” Hắn móc ra một thỏi vàng thật to rồi kích động nói, trên bề mặt còn phát ra ánh sáng thật mê người! Thật đúng là thỏi vàng lớn nha....ta lập tức có cảm tình với vị ‘thần tài’ này, nhất định phải đi gặp hắn xem sao, “Đưa tôi đi gặp người đó ngay lập tức!”

Ha ha.....ta cũng rất có cảm tình với tiểu phương trượng, đều yêu tiền như ta, ha ha...

Đi tới trước đại phật tự, ta thấy một người mặc quần áo màu xanh lục, trên mép có râu, bụng thì phình ra, trông giống hệt một viên ngoại mạp ú trong ti vi. Bên cạnh còn có người hầu tuần tú.

“Ông là phương trượng của Lan Nhược Tự?” Người mặc quần áo màu xanh lục kia xoay người đối diện với ta, ta sợ tới mức suýt nhảy dựng lên! ‘Hắn’ lại chính là công chúa. Còn kẻ bên cạnh kia ta cũng nhận ra, là Tiểu Tiểu! Sao đang từ hoàng cung lại chuyển nhà sang đây thế này? Hoàng thượng, công chúa đều chạy tới chỗ ta là sao? Muốn làm gì đây?? “Đúng vậy, chính là lão nạp, không biết viên ngoại tới đây có việc gì?”

(Viên ngoại: 1 chức quan)

“Ha ha....nếu ông đã hỏi thẳng như thế thì ta đây cũng nói luôn, ta muốn ở đây!” Công chúa tới gần đúng lúc chạm vào tay của ta khiến ta giật mình, cái bụng là thật. Công chúa thật sự đang mang thai?? “A.....Hình như không tiện cho lắm?”

“À.” Công chúa nhìn ta với vẻ khinh thường, “Tiểu Tiểu, mang tới đây!” Chỉ thấy Tiểu Tiểu lấy ra mười thỏi vàng đưa cho công chúa “Vây thế này đã tiện chưa?” Thỏi vàng sáng chói, rục rờ trước mắt ta.

Không được! Phải nhịn! Phải nhịn! Không thể để người khác coi thường mình được! Làm người là phải có chí khí, không thể vì tiền mà bán đứng nhân cách bản thân được. “Không...”

“Có thể, có thể, tuyệt đối có thể ở lại...”

“Quá Tham (pháp hiệu của tam sư huynh)!!” Ta chưa từng nói là sẽ đồng ý kia mà!

“Tiểu phương trượng này, cái gì cũng có thể bỏ qua được nhưng đừng bỏ qua tiền.” Tam sư huynh vừa nhận vàng, vừa nói nhỏ bên tai ta.

Đương nhiên là ta biết! Người tưởng ta không muốn vàng chắc, nhưng bản tính của cô công chúa này thuộc loại siêu siêu kinh khủng, hơn nữa những suy nghĩ trong đầu không hề giống người thường một chút nào. “Anh thật sự muốn giữ lại ông ta sao?”

“Đương nhiên!” Trả lời ta không hề do dự, “Được rồi, vậy từ hôm nay trở đi, tất cả mọi việc liên quan tới ông ấy đều do anh thu xếp, thế nào?”

“Oa.....tiểu phương trượng, cậu đối xử tốt với ta quá!” Nói xong dang tay ra định ôm ta, chẳng lẽ muốn hôn ta??? Ta lập tức hô to “Ngừng! Anh mau dẫn bọn họ tới phòng phía tây đi.”

“A...ạ...” Có vẻ như đã ý thức được hành vi của bản thân hơi quá phận, vẻ mặt tam sư huynh áy náy.

Còn công chúa? Nàng ta nghĩ gì thế không biết? (Oa.....tới Lan Nhược Tự là quá chính xác, có thể nhìn thấy tình sư đệ, thật quá thú vị) Còn ta thì nghĩ gì? (Ha ha.....sau này có tam sư huynh xui xẻo phụ trách công chúa, nhất định cuộc sống của hần sẽ rất ‘phong phú đa dạng’ đây, cả đời cũng khó quên, ha ha...)

Thấy công chúa đã đi xa, ta định trở lại đặt mông ngồi chỗ cũ thì bỗng nghe thấy tiếng chảy nước miếng của tứ sư huynh, “Ào ào, ào ào...” To như vậy đấy, có thể so với thác nước ở Lư Sơn được, vị mỹ nữ đó chắc chắn không tầm thường nên mới khiến tứ sư huynh mê mẩn như thế, vừa ngắm đã thích, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, tứ sư huynh này cả khuôn mặt lẫn dáng vóc đều không thể bắt bẻ được gì, nhưng đáng tiếc nhân phẩm không tốt, là một kẻ đại cử cái háo sắc số một, thái độ với nữ nhân chỉ có thể dùng một câu để hình dung: Đã bên cạnh hần thì nhất định sẽ mang thai.

“Quá Xuẩn, có mỹ nữ lên núi hả?”

“Gì mà lên núi, người đó đang ngồi ở chỗ cậu rồi còn gì!”

Chỗ ta? Không phải chứ, ta run rẩy quay đầu lại, á.....là tên Đông Phương Bất Bại vận y phục màu đỏ.....mặt hần không chút thay đổi, chỉ có một biểu hiện, đó là lửa giận ngùn ngụt “Ông là phương trượng?”

“Phải, phải” Ta vất vả lắm mới đối diện được với hần, thật đáng sợ, là ai làm cho hần tức giận thế, cho dù là ai thì kẻ đó tuyệt đối phải chết, bình tĩnh nào!!!

“Nói, xấu nữ kia ở đâu?” Bỗng nhiên hần bóp cổ ta, trời ạ, kẻ khiến hần tức giận lại chính là ta!!!

“Xin hãy buông tay ra đã!” Người bóp chặt như thế thì ta biết nói thế nào được. Hít thở cũng khó khăn! Thấy khuôn mặt trắng bệch của ta hần mới vụt cái thả tay xuống.

“Ui cha, mỹ nhân, mong nàng đừng cố sức tóm tiểu phương trượng như vậy”. Tứ sư huynh vọt tới trước mặt hần, giúp ta chặn đường nhìn của hần, bây giờ ta mới biết được hóa ra Quá Xuẩn cũng không quá ngốc như cái tên đầu, thật ra hần đang tìm cách (Suy nghĩ của tứ sư huynh: Mỹ nhân muốn tóm cũng nên tóm ta đây này, sao lại đi tóm cái người từ mặt mũi tới dáng vóc đều xấu xí kia chứ) [Nên biết rằng nếu hần đang tìm cách thật sự thì ta nghĩ tuyệt đối không muốn cảm ơn hần mà ngược lại sẽ hủy hoại dung nhan của hần cho coi]

“Người! Người tránh ra!” Đông Phương Bất Bại dùng mười tầng nội lực đánh bay tứ sư huynh ra ngoài! Á! Chẳng ngờ nổi tên kia còn có thể bình yên vô sự đứng dậy, mặt lại còn cười khúc khích (Được nắm tay mỹ nữ, sao ta có thể không cười được chứ, ha ha...) “Mỹ nhân à, mỹ nhân, tức giận mà cũng đẹp như thế, ta yêu nàng tới chết mất thôi!” Trời...ta thật sự là hoàn toàn bội phục tên háo sắc này! Về mặt Đông Phương Bất Bại muốn xấu bao nhiêu thì có bấy nhiêu, tức giận tới đỏ cả mặt, môi hơi run rẩy, hai mắt mở trừng

trừng như sắp nhảy ra ngoài! Oa!!!! Điều lợi hại nhất chính là tóc hần đều dựng thẳng lên, trông y hệt cái vòng cổ da rắn của tứ sư huynh (Đây đương nhiên là ảo giác của ta thôi) Tứ sư huynh cười hạnh phúc, còn sung sướng hát “Mỹ nhân, mỹ nhân, ta yêu nàng như chuột yêu gạo.....ta yêu nàng yêu tới chết, chết rồi vẫn còn yêu nàng, yêu yêu yêu, mỹ nhân, mỹ nhân, ta yêu nàng nàng nàng nàng, chỉ nàng mà thôi, mỹ nhân.....” Giọng nam cao quãng tám, ta có thể đảm chắc mọi người trong chùa đều có thể nghe thấy tiếng hát. “Rốt cuộc người là ai?” Đông Phương Bất Bại phun ra máu, đúng là nội công thâm hậu, không ngờ có thể tiếp một chưởng lâu như vậy mà mặt không thay đổi.

“Hát rất hay, đệ hâm mộ huynh lắm, Quá Xuẩn.....” Tiếng vỗ tay không ngừng vang lên.....thấy tình cảnh như vậy ta ngây ra, ta chưa bao giờ biết rằng võ công của hần lại tài giỏi như thế, còn tưởng hần chỉ có võ tán gái thôi chứ? Quá kinh ngạc, rốt cuộc Lan Nhược Tự này còn có bao nhiêu chuyện vượt xa tưởng tượng của ta nữa đây.....

“Cám ơn, cám ơn mọi người đã ủng hộ, mỹ nhân. Nàng nhìn xem nhiều người ủng hộ chúng ta như vậy, chỉ bằng đêm nay.....chúng ta bái đường thành thân đi, hí hí...” Chắp tay cảm ơn rồi hần đi về phía Đông Phương Bất Bại.

“Đừng có mơ!” Nói xong xuất một chiêu nhưng tứ sư huynh dễ dàng tránh được, rồi sử dụng lăng ba vi bộ tới gần Đông Phương Bất Bại, điểm huyết của hần, Đông Phương Bất Bại nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng miệng không thể nói, tay không thể đánh, chân không thể đá, chỉ có thể ngã vào lòng tứ sư huynh. Tứ sư huynh hiện ra sắc mặt như một con sói hoang dã, nhìn thấy tiểu mỹ nữ mà hần hưởng thụ thì không thể chịu được nữa, “Khoan.... khoan.... khoan.....khoan đã!” ta nói xong mười chữ khoan thì thiếu chút nữa tắt thở “Gì nữa? Tiểu phương trượng?” Hần hiện rõ vẻ mặt cực kì cực kì không thể nhìn được. “Hần, hần là nam.....”

“Nam???” Tứ sư huynh không tin, còn lấy tay sờ xuống dưới Đông Phương Bất Bại, “Không thể nào!” Sờ cẩn thận lại một lần nữa. “A! hừ hừ hừ hừ.....Nàng thật sự là nam!” Lập tức buông tay ra, bịch.....tên Đông Phương Bất Bại ngã xuống mặt đất. “Mỹ nhân à, mỹ nhân, tại sao nàng lại là nam tử?” Tứ sư huynh vẫn luyến tiếc không muốn buông tha, nếu không Đông Phương Bất Bại có chạy đằng trời cũng không thoát được! Tứ sư huynh vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục mò mẫm nắm rồi kẹp...Đông Phương Bất Bại tức tới mức hôn mê bất tỉnh, cuối cùng mới chịu thả ra. “Haizzz...Quá Xuẩn, anh đưa hần tới phòng phía nam cho tôi.” Thấy Đông Phương Bất Bại bị sư huynh dày dạn tới mức hôn mê, ta nhìn theo hai bóng người đi khuất mà lòng đầy thương cảm, thật tội nghiệp anh, Đông Phương Bất Bại.

Rốt cuộc mọi phía đều đã đầy người ở, nếu có thêm người tới chắc ta chỉ có thể cho kẻ đó vào sài phòng thôi.....

(Sài phòng: Phòng để cạo đầu cho sư)

“Tiểu phương trượng, có người tới!”

Bốp! Ta đâm thẳng vào cây cột, “Còn người sao, bảo hần tới luôn sài phòng đi, phòng khách của bản tự hết rồi.”

“Ồ! Tiểu phương trượng thật thông minh, dù sao hần cũng nhất định ở sài phòng mà!” Ngũ sư huynh vui vẻ vỗ tay.

Hử??? “Anh nói hần đã ở sài phòng?”

“Đúng vậy! Hần hô lên một câu rồi bay tới sài phòng, vậy chẳng phải hần muốn ở sài phòng còn gì, có chuyện gì vậy?”

Hô lên một câu? Thế chẳng phải là trộm ư?

“Đưa tôi đi xem!”

72. Chương 72

“Thiếu chủ, người xác định muốn làm như vậy sao?” Giọng nói già nua vang lên từ trong sài phòng. “Đúng, để phục triều thì làm gì cũng đáng, huống hồ chỉ là vài cọng tóc! Ông mau cạo đi!”

Âm thanh già nua hít một hơi tỏ vẻ bi thương, từ từ vung con dao nhỏ trong tay lên, từng sợi tóc đen chậm rãi rơi xuống, một hòa thượng mỹ nam tử ngang trời xuất thế ra đời.

Bên ngoài sài phòng, hai ánh mắt chăm chú lặng lẽ nhìn thấy tất cả.

“Không thể tượng tượng nổi mỹ nam tử lại quý y như thế.” Hiện giờ ta đang đứng tại chỗ mà vị thiếu chủ vừa quý y, nhặt lấy tóc rơi vương vãi trên mặt đất, tóc này không thể lãng phí thế được, ha ha...đột nhiên ta nghĩ tới một điều!

“Tiểu phương trượng, cậu lấy tóc này để làm gì?” Ngũ sư huynh đưa tay lên gỡ gỡ cái đầu trọc, nhìn ta đầy khó hiểu.

“Hi hi, anh không biết chứ, tóc này rất có công dụng đấy, sau này anh sẽ rõ ngay thôi.”

Nhìn thấy nụ cười cáo già của ta, cả người ngũ sư huynh run lên, nụ cười đó chỉ có khi tiểu phương trượng muốn làm chuyện xấu thôi, lắc đầu liên tục, không biết ai lại xui xẻo rồi.

.....

“Keng...keng...keng...” Tiếng chuông lớn vang lên, điều này chứng tỏ là có chuyện lớn xảy ra, chuyện lớn đó là gì, chính là.....ăn cơm!

Người đầu tiên tới đúng giờ nhất là Đông Phương Bất Bại và tứ sư huynh, ta tới nơi đã thấy thức ăn bay qua bay lại, a.....các người cho là đang chơi ném đĩa sao, nếu không cẩn thận thì tất cả món ăn trên bàn đều trở thành sơn của mẹ đất rồi. Ta phải cứu bữa ăn của ta, bằng tốc độ chớp nhoáng ta đã kéo tứ sư huynh tới vị trí xa Đông Phương Bất Bại nhất có thể, nhưng tứ sư huynh vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn nhằm vào Đông Phương Bất Bại mà hôn gió. “Choang....” Rốt cuộc đã có một đĩa thức ăn bị đem ra làm vật hi sinh, dính lên mặt tứ sư huynh chuẩn xác không sai một li (Xem đi, xem đi, ai bảo anh rước lấy hần, giờ thì không những bị gai đâm mà còn chỉ có thể nhìn hoa hồng từ xa, không thể tới gần...) (Hừ! Ta không tin hần lại có gai!) Tứ sư huynh giận dữ hung hăng vục lên bàn, muốn ăn hết đồ ăn, nhưng “A!A!A!” Nào ngờ hần lại ăn cả vào bàn!

“Ha ha ha ha” Đông Phương Bất Bại thấy thế liền cười rõ to, nói không nể tình chút nào “Ngu ngốc!”

Tứ sư huynh chỉ có thể há miệng cho đỡ đau....Thật đáng thương.....Ha ha.....

“Hi hi.....Tiểu phương trượng, có chuyện gì mà cười vui thế?” Người thứ hai có mặt là Hoàng thượng, ta lập tức cảnh giác đứng phắt dậy, đi tới chỗ ngồi xa hần nhất, nhưng nào ngờ hần vẫn không từ bỏ ý định, lại chạy tới ngồi bên cạnh ta, ta lại đổi, hần lại nổi gót, một trận hoán đổi chỗ ngồi bắt đầu.

Thấy ta và hần liên tục đổi chỗ, Đông Phương Bất Bại kéo ta sang bên cạnh hần, còn hần thì ngồi chắn ở giữa, đè Hoàng thượng sang một bên. “Bây giờ ai cũng không đổi được, cứ ngồi vậy đi!” Hần lớn tiếng ra lệnh. “To gan” Tiểu Hạ tử sốt ruột bèn kêu lên.

“To gan? Ta thấy kẻ to gan là người đấy, lại dám có can đảm nói chuyện với ta.” Một luồng khí cuộn trào mãnh liệt đánh về phía tiểu Hạ tử, tiểu Hạ tử không tránh kịp nên lĩnh một chưởng bay ra ngoài. Xem ra hần làm cho tứ sư huynh bốc hỏa, bây giờ đã đi mất một người, còn lại ta ngoan ngoãn chờ ăn cơm, Hoàng thượng và Đông Phương Bất Bại thì bắt đầu đầu mất. Mắt to trừng mắt nhỏ, còn nghe thấy cả tiếng lửa cháy ‘xèo xèo’.....Hả? Hình như có mùi cháy ở đây.....

“A.....A.....A.....Nước, nước đâu rồi!!!!!!!!!!!!” Tam sư huynh chạy vào với cái đầu bốc lửa, chén canh nóng hôm nay đã được đổ lên đầu của hần.....A.....Canh của ta.....ta thích nhất là uống canh, sao giờ lại cho đầu hần ‘ăn’ thế kia.

“Quá Tham! Sao anh lại lãng phí đồ ăn thế hả??”

“Ta...ta cũng đâu có muốn, là thần tài.....”

“Ha ha ha, chơi vui quá!!!” Người tới thứ ba là công chúa đang ôm bụng đi vào, cười to một tràng. “Xin hỏi các người có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?” Hoàng thượng nhìn công chúa đang cười.

“A! Hoàng.....” Lập tức ngừng lại, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, suýt nữa thì gọi hoàng huynh rồi, nhưng sao Hoàng huynh lại có mặt ở đây??

“Chính là ông ta! Không biết thả lên đầu ta thứ gì mà khiến đầu ta bốc lửa!”

“Chẳng phải có tí lửa thôi sao? Ai bảo người cứ theo đuôi ta làm gì!” Công chúa còn làm mặt quỷ với tam sư huynh, ta cho người tức chết, thế nào hả?

“Ông...ông...ông...” Tam sư huynh thấy bộ dạng coi như không có gì của ta thì tức tới mức muốn ngất xỉu, xoay người đi “Ta không ăn nữa!”

Lại bắt đi một người ăn tranh cơm với ta, ha ha.....Thấy trên bàn tuy rằng thiếu đi hai món nhưng thứ còn lại cũng không tệ lắm, phải ăn nhanh một chút, nếu không bọn họ sẽ ăn phần ngon mất!

“Ăn từ từ thôi, chậm lại một chút!” Hoàng thượng quan tâm nói, còn định dùng tay để vỗ lưng cho ta, nhưng vì tên Đông Phương Bất Bại ở giữa nên một tay giơ lên lại cứng đờ. “Ta nói này, lão huynh có thể đổi chỗ cho ta được không?”

“Gi chứ, ta muốn đổi nhưng lại yêu chỗ này mất rồi, thế nào!” Oa.....lại chiến tranh! Mau ăn thôi! Mau ăn thôi!

“Phì!.....” Đồ ăn của ta.....cơm của ta.....tất cả đều phun ra từ miệng ta, hừ.....đều phải trách cái vị thứ tư tới – Long công tử kia, chỉ tại mặt hắn dán toàn thuốc cao, trông thế cực kỳ buồn cười.

“Phì.....Ha ha ha ha ha” Hoàng thượng bật cười, mặt hồng hồng, còn Đông Phương Bất Bại thì cố gắng chịu đựng, không được cười để khỏi phải có hành động quá lỗ như tên kia (Hoàng thượng)

“Long....”

“A.....Tiểu phương trượng, sau này ông có thể gọi ta là Phụng Hoàng!” Long công tử cuống cuống nói.

“Phụng Hoàng? Người là nữ nhân à?” Đông Phương Bất Bại nén cười, cố gắng để khỏi phải cười phá lên.

“Ta thấy người mới giống nữ nhân!”

“Người nói gì hả?” Ầm! Cả cái bàn đều bị nát vụn! Ta đón ta đón ta đón đồ ăn và cơm, toàn thân đều di chuyển nên may mắn đón được hết đồ, giờ thân thể của ta trở thành cái bàn sống, hừ, thế này thì ăn kiểu gì!

“Đây đúng là bàn ăn ‘ngon’ nhất mà ta từng được thấy nha!” A! Hoàng thượng đỡ lấy ta, vẻ mặt như đang nghĩ ra trò đùa gì đó quái đản, hẳn muốn thế nào, thế nào hở?!!!!!!

Đột nhiên hắn lấy một tay nắm lên cơm trên ngực trái ta, tay kia nắm thức ăn trên ngực phải ta, ăn?? Có ai cứu ta với..... Ta đưa mắt nhìn về phía Đông Phương Bất Bại và Long công tử, nhưng chỉ thấy bọn họ đánh nhau tới bất phân thắng bại, Long công tử và Truy Nguyệt cùng tiến lên tấn công nhưng về mặt Đông Phương Bất Bại vẫn ung dung tiếp tục đánh.....căn bản không ai chú ý tới việc ta đang ở đây!

Hừ....Nhìn thức ăn trên ‘bàn’ bị Hoàng thượng ăn từng thứ từng thứ một, bụng ta sôi lên ùng ục.....Ta cũng rất đói mà.....

73. Chương 73

Sau lần ăn cơm thê thảm đó ta rút ra kinh nghiệm xương máu, quyết định mỗi lần ăn cơm sẽ mang thức ăn và cơm đi chạy trốn, mặc kệ bọn họ có đánh tới rung trời lở đất ở đằng sau thì ta vẫn thi hành chính sách ‘ba không’ : Không nghe, không hỏi, không nhìn!

“Tiểu phương trượng!” Quá Tham ôm chặt lấy ta mà khóc lóc. “Cậu còn mặc kệ những người đó thì Lan Nhược Tự của chúng ta sẽ phá sản mất!”

“Có thái quá như thế không? Chẳng lẽ làm hỏng mỗi vài cái bàn cũng có thể làm cho Lan Nhược Tự này phá sản kia à? Cũng đâu đến mức ấy! Hơn nữa vàng của vị thần tài kia cũng đâu có ít? Lúc cần thì lôi ra một chút là được thôi mà.”

“Ài.....Cậu đừng có nhắc tới vị thần tài kia! Ông ta thưởng bạc cho ta, đó khác nào là bạc ta đi chữa trị vết thương, hơn nữa gần đây càng ngày ông ta càng độc ác, căn bản là không đủ để chữa vết thương nặng như vậy!” Quá Tham lại bắt đầu cắn nhai. Ta lắc đầu bất đắc dĩ, ngày nào hắn cũng phải tới chỗ ta để kể lể vết thương ra sao, hơn nữa càng ngày càng nhiều, nghe nghe, ta lại cho rằng để hắn đi hầu hạ công chúa mới là đúng nhất! Ngắm lại trong chùa này còn có ai có thể tiêu nhiều bạc như vậy đi chữa trị cho cái bệnh như hoa nở thế đâu? (Không biết công chúa dùng loại thuốc gì, nghe nói là bí được trong cung, tự nhiên đầu tam sư huynh lại nở ra một đóa hoa nhỏ) Không biết tam sư huynh tìm đâu ra một vị cao thủ chữa trị được! Thật là thần kỳ! Ta hỏi hắn thế nào hắn cũng không nói là ai. “Anh có muốn thoát khỏi vị thần tài kia không, hi hi, tôi có thể giúp anh, nhưng anh phải nói cho tôi....”

“Tuyệt đối không được!” Hai tay làm thành dấu gạch chéo, “Cho dù bị thần tài đùa giỡn tới chết thì ta cũng không nói” Nói xong hắn chạy đi không thèm quay đầu lại.....>__> Có nhầm không vậy? Cho dù chết cũng không nói cho ta biết? Anh nghĩ rằng ta sẽ ăn người kia phải không hả. Ta chỉ muốn hỏi hắn xem có thể chữa được cái đầu trọc của ta không thôi, để lại mọc tóc thôi mà. Một tâm nguyện nhỏ nhỏ nhỏ như vi sinh vật mà anh cũng không giúp ta thực hiện sao, ông trời ơi! Ta ngứa mắt lên trời thổ dài.

“Ha ha.....ông lại than thở gì thế? Tiểu phương trượng.”

Là giọng nói của Hoàng thượng, ta dùng tốc độ 0,001 giây/giờ để biến mất!

“Haizzzzz.....Ta chỉ muốn trò chuyện một chút thôi, ông có cần phải biến mất nhanh như vậy không? Ông trời, lẽ nào ngay cả tiểu phương trượng nhỏ nhỏ nhỏ đến không thể nhỏ hơn mà cũng không cho ta sao?”

“Cốp!” Chẳng may đụng phải cây cột, mắt ta hoa lên, vô số ngôi sao đang nhảy nhót trên đầu ta, và cả “Ha ha ha ha ha...” Tiếng cười của Hoàng thượng. Hoàng thượng! Thấy hắn đang đi từng bước tới phía ta, ta lập tức bò lên tường, bằng tốc độ nhanh nhất chạy lên mái nhà, giẫm mái hiên tới nát vụn mới thoát khỏi Hoàng thượng an toàn.

Ta đang cuống cuống chạy trốn nên cũng không để ý tới việc chui vào phòng ai, nói chung trốn thoát là được rồi! Vừa mở cửa phòng thì một cái ghế dài phi tới, và bỗng có một cái bàn tới trình diện. Ta cúi người thành hình chữ ‘U’ để né ‘vật thể lạ’, trời ơi, cái eo của ta.....trở về nhất định phải bôi thuốc mới được.

“Oa!! Ông luyện võ công gì thế, chơi vui quá. Ta cũng muốn luyện, ha ha”

Võ công?? Cái eo của ta sắp đứt lìa tới nơi rồi mà cô còn nói là chơi vui ư? Ta tức giận trừng mắt nhìn công chúa, chân vung lên đập về phía nàng ta, nhưng công chúa lại nhanh nhẹn né sang bên cạnh như con khỉ. “Không biết là ngã xuống như vậy có đau không nhỉ, hi hi...” Công chúa cười như con chuột. A.....Đừng.....đáng tiếc không còn kịp nữa rồi, nàng ta kéo cái ghế ra.

“Á” Ta rơi thẳng xuống đất, còn kéo theo cả phụ nữ có thai hôn đất.

“Éc...éc...éc!” (một tiếng kêu thảm thiết) Hả? Tiếng động này rất quen, hình như phát ra từ bụng công chúa? Không phải chứ??? Ta nhìn bụng công chúa với vẻ khó tin nổi, chưa sinh mà đã nói được? Quái thai à? Hay...

“Hừ, người là đồ heo ngốc, heo ngốc!” Công chúa dùng sức nện lên bụng, tiếng kêu phát ra còn to hơn nữa. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Công chúa đang mang thai cái thứ gì vậy?

“Hi hi...” Công chúa cười mắc cở, sau đó chậm rãi móc ra ‘thứ gì đó’ mà ta nghi ngờ đã lâu.....lại là.....là một con heo nhỏ??? “Công chúa, cô không mang thai thì sao lại nhét con heo này làm gì?”

“Ồ.....Ông biết ta là công chúa?”

Không xong rồi, nhất thời lỗ mồm, chợt “Hôm nay ta sẽ lấy mạng của người!”

Một bóng người màu vàng xông ra, bay qua mặt ta và công chúa, tiếp theo đó là một bóng màu đỏ, là Đông Phương Bất Bại và tứ sư huynh??

Ta nhìn lại vào trong phòng thì chỉ muốn ngất, bên trong bị phá tới mức không còn ra hình dạng gì, nóc nhà bị phá thì không nói tới, ngay cả bốn bức tường cũng đều mở ‘miệng’, vốn chỗ đang nguyên vẹn giờ chỉ còn lại một cái giường, còn bàn ghế vừa bay ra thì ta đoán chắc cũng rơi thẳng xuống đất rồi. Không có một thứ nào là nguyên vẹn, nhớ tam sư huynh đã từng nói Lan Nhược Tự của chúng ta sẽ nhanh chóng phá sản, hình như là thật nếu mấy kẻ kia cứ hứng lên như thế, sửa phòng cũng sửa chết chúng ta luôn rồi.....Không được! Phải nghĩ cách bắt những kẻ vô tích sự này đền bù, cộng thêm việc thu dọn đồng thất hại này.

Công chúa cũng thoát cái chạy mất.....

Ta trở lại phòng một mình để nghĩ cách, vừa vào phòng thì đã thấy Long công tử đang.....niệm kinh trong đó. Anh sẽ không nghĩ quẩn mà xuất gia đấy chứ? Không được! vất vả lắm tôi mới trở thành hoàng đế của đám hòa thượng này, nếu anh ở đây thì sớm muộn gì cũng biết thân phận của tôi, làm sao tiếp tục trà trộn ở đây được nữa! Phải ngăn lại! “Thí chủ, có chuyện gì vướng mắc trong lòng vậy? Có thể nói cho lão nạp biết không?”

“Ha ha.....Phượng trọng là người xuất gia, đâu có hiểu được đau khổ chốn hồng trần.....”

“Người xuất gia thì trước kia cũng xuất thân từ hồng trần, tôi cũng từng trải qua chuyện của ngài, trực giác nói cho tôi biết, ngài đang có chuyện buồn phiền!” Không nói thì ta sẽ khó chịu lắm.

“Không biết tại sao mà khi đối mặt với phượng trọng, ta lại có một cảm giác rất thân thiết.” Thấy ánh mắt chân thành của Long công tử, trong veo như một đứa trẻ, đột nhiên ta muốn ôm lấy hắn “Tôi cũng vậy.....”

“Ông cũng vậy?”

Không đúng, ta lập tức phản ứng “Không phải, không phải, là tôi nói nhầm.....”

“Ồ....vậy à?” Long công tử nghiêng người sang, nếu không đeo mặt nạ thì bây giờ mũi đã chạm mũi, mắt đối mắt, mặt ta đỏ ửng như quả cà chua, ặc ặc, càng ngày càng gần, sắp sửa miệng đối miệng?? “Thí chủ!! Dừng miệng lại!” Vốn định nói là hôn nhưng chẳng hiểu sao lại nói thành miệng.

“A!” Long công tử lùi về phía sau “Xin lỗi, phượng trọng, vừa rồi ta nghĩ tới nàng xuất thần quá nên bất tri bất giác đã coi ông là nàng!”

Nàng....nàng là ai?? Ta có một cảm giác thật khó chịu, rất muốn hỏi nhưng không biết hỏi thế nào. “Cho dù là như vậy thì ngài cũng không thể...không thể hôn ta!” Ta tức giận mắng Long công tử, sau đó mở cửa ra, muốn chạy trốn thứ cảm giác kỳ lạ ấy, có hơi tức giận nhưng rất dễ tâm, nàng trong lời hắn là ta sao?

.....

*Kế hoạch dọa ma của tiểu phượng trọng:

“Giả ma dọa người đi!” Quá Tham đề xuất, “Không được, nếu không cẩn thận làm mỹ nhân của ta sợ thì biết làm thế nào?” Thái Xuân kiên quyết phản đối. “Phản đối, anh có quyền phản đối à? Đừng quên người khiến chúng ta nhanh chóng phá sản là ai, anh cũng có một phần đấy.” Ta nhắc nhở hắn về những tổn thất, không tính tiêu diệt cả anh đã là phúc cho anh lắm rồi, còn dám phản đối nữa hả! Đúng là ăn gan hùm!

“A.....A.....Tiểu phượng trọng, sao cậu lại nói vậy, chẳng phải ta đã giúp sửa chữa bàn ghế rồi còn gì?” Vừa nghĩ tới việc bị tiểu sư phụ bắt đi sửa bàn ghế một ngày một đêm thì tay run lên không ngừng lại được, cho nên mới không đi tìm mỹ nhân, cũng may chứ nếu không sao biết được tiểu sư phụ bí mật triệu tập các sư huynh để đối phó với mỹ nhân của hắn!

“Sửa có mấy cái bàn ghế thì tính làm gì hả, có bản lĩnh thì hôm nay anh đi sửa hết giường bị hỏng trong chùa này đi, tôi mới bái phục anh đấy!” Nhớ tới việc hôm qua thiếu chút nữa ghế và bàn trong phòng Đông Phương Bất Bại phi trùng vào ta thì bụng lại sôi lên, chỉ giỏi giả trò ra tiêu khiển, bây giờ tên này lại còn nhắc tới cái kẻ ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng đấy nữa.

“Đúng, tiểu phương trượng nói rất đúng, nếu còn duy trì thì dám đảm bảo hấn sẽ phá hết cả chùa chúng ta mất!”

“Nói đến phá thì mỹ nhân của ta đâu có lợi hại bằng vị thần tài của huynh, nghe nói hôm qua ông ta ‘dỡ’ hết tàng kinh các của chúng ta, bắt buộc sửa chữa trong một tháng, hấn chưa cần tới một giây đã san bằng cả khu, thật đúng là ‘lợi hại’” Hai tay chấp vào nhau nói rõ bản thân bá phục tới mức nào, ‘thần tài’ đúng là kẻ có sức phá hủy kinh người.

Vừa nghĩ tới thì tam sư huynh đã ôm đầu khóc lóc, bản thân cũng vừa mới chịu trận xong, cứ tưởng hấn sẽ dễ yên một lát, ai dè hấn vẫn chưa phá đủ, nhân tiện phá luôn cả tàng kinh các, tiểu phương trượng còn không hề do dự móc hết tiền riêng của hấn ra để đóng góp xung công quỹ, giờ hấn chẳng còn đồng nào, trắng tay, hừ hừ hừ, ngay cả nhảy xuống giếng tự sát cũng không được (Hôm trước vừa mới bị công chúa đánh)

“Đủ rồi, đừng cãi nhau nữa, giờ chúng ta phải đoàn kết, không thể chờ phương trượng về rồi nói được, hấn.....” Ta cố ý không nói hết, để bọn họ tự suy nghĩ tới bộ dạng bi thảm của chính mình, chắc mọi người vẫn chưa quên ‘Phật sơn vô ảnh tử’ của phương trượng chứ.....

Nhớ lại thì ta không thể không phủ nhận độ dã man của nó, dù sao phương trượng sẽ không đánh ta đâu, cùng lắm chỉ phạt chép kinh thư thôi, nhưng tàng kinh các đều bị công chúa phá rồi, làm gì còn kinh thư để ta chép nữa, nhớ tới việc đó ta lại buồn cười, ha ha...công chúa làm rất tốt! Lần đầu tiên ta thấy được mặt ‘đáng yêu’ của công chúa (Đối với cậu là đáng yêu, nhưng với người khác là đáng sợ đó!)

Mấy sư huynh đồng loạt cảm thấy rung mình một cái. “Đúng vậy, phương trượng đi ngao du bốn biển chắc cũng sắp về rồi, ha ...ha” Đại sư huynh cười miễn cưỡng. “Chúng ta phải chuẩn bị thể nào để nghênh đón người đây?”

Ầm! Một quả bom dội vào lòng mỗi người “Ta định đi thất cổ!” Oa! Nhị sư huynh dùng cách thức quyết liệt để nghênh đón phương trượng trở về! Bá phục, bá phục, nói luôn là đi tìm một sợi dây đi.....

“Chỗ nào có động, chỗ nào có động!” Tứ sư huynh đi tìm nơi nào có động để chui vào.

Ta từ từ nhấp một ngụm trà “Quá Xuẩn à, đừng có tìm, tôi đã xác nhận từ lâu rồi, bản tự không có ‘lỗ’ để chui đâu”

“A~! Vậy chỉ còn lại cửa sau để chạy thoát thôi!” Quá Tham đang ôm lấy đầu, sau khi nghe thấy có cửa sau thì động tác mọi người đều dừng lại, cùng nhau làm tư thế nói ‘Xuyt’

Hình như cửa sau là điều cấm kỵ nhắc tới thì phải?? Ta tới Lan Nhược Tự lâu như vậy mà còn không biết có cửa sau nữa. Ta lập tức tò mò “Cửa sau ở đâu?”

“Xuyt!!!!” Ta cũng đâu có nói to lắm đâu, sao các người còn xuyt với ta làm gì!

“Tiểu phương trượng, cậu không biết thì tốt hơn.....”

“Đúng vậy, tiểu phương trượng, nơi đó rất...rất...rất...”

“Rất cái gì?? Anh nói mau, Quá Xuẩn”

“Tà!” Đại sư huynh tiếp lời.

Đại sư huynh vừa nói xong thì tất cả mọi người đều ‘Xuyt!!!!!!!’ với hấn.

Khiến địa sư huynh thở dài...trong phòng chỉ còn lại Quá Tham và ta đang chờ cả người.

Tà? Có phải có ma không.....Vừa nhắc tới ma, ta chỉ nghĩ tới bóng người đang bay bay, trôi lơ lửng bất định.....”Tiểu phương trượng”

“A...Ai....Ai đấy?” Ta bịt mắt kêu to.

“Là ta đây, tiểu phương trượng.”

Nghe thấy giọng nói trẻ con ấy ta biết ngay là ngũ sư huynh “Quá Nhỏ, sao cậu tới mà chẳng có tiếng động gì thế, hại tôi sợ tới mức lá gan nhảy cả ra ngoài!”

“Vậy sao?” Quá Nhỏ gãi gãi đầu, không ngờ mình lại làm phương trượng sợ như thế.

“Cậu tìm tôi có việc gì?”

Quá Nhỏ lấy ra một bức thư, bên trên biết: Quá Mau thân thích. Theo trực giác ta đoán là thư do phương trượng viết, ta mở thư ra.

.....

“Tiểu phương trượng, phương trượng nói gì thế?” bé con Quá Nhỏ tò mò hỏi.

“Nói gì? Hi hi, còn có thể nói gì được chứ, ngày mai chuẩn bị cho tốt.”

“Chuẩn bị gì?”

“Nghênh đón phương trượng, chào mừng phương trượng trở về.” Ha ha, ta cười bất đắc dĩ, ngày mai hẳn về rồi, ta đây còn có thể giấu thân phận được nữa sao?

74. Chương 74

“Sao trên đời lại có một người như nàng, đặc biệt như vậy, rõ ràng không đẹp nhưng sao ta vẫn cứ yêu nàng, thích nàng, không muốn rời tầm mắt khỏi nàng. Trái tim chỉ có một, yêu chỉ có một người, trên bầu trời này cho dù mỹ nhân nhiều như sao thì đều bị che khuất, bởi trong mắt ta chỉ có nàng, Yến nhi của ta a a a!!!~~”

“AAAAAAA” Phát điên lên mất! Nửa đêm không ngủ còn đi hát tình ca gì thế không biết?

Tiếng bước chân mọi người “ầm ầm ầm” đi tới căn phòng kia, đồng loạt giơ chân lên đạp!!

“Bịch!” Cánh cửa đổ xuống.

Nhìn vào Long công tử vẫn còn hát tình ca trong mơ, trên trán đại sư huynh nổi đầy gân xanh và cả mạch máu, ban ngày thì bị tên tiểu phương trượng như ác ma dày dọa, đêm xuống còn phải nghe kẻ ngớ ngẩn này hát! (Đây là nói thật nha, ngũ âm của Long công tử không được đầy đủ, tiếng hát của hắn có thể nói là như phát ra từ địa ngục, không ai có thể chịu được). Thật không muốn cho người khác sống nữa! Tay nắm chặt vào nhau.

Các sư huynh khác cũng không thể nhịn nổi nữa, nắm đấm đúng chuẩn in trên mặt Long công tử là điều chắc chắn.

“Dừng tay lại!” Ta kêu to, chạy vọt vào.

“Tiểu phương trượng!” Các sư huynh khó hiểu nhìn ta.

“Xuyt!!! Nói nhỏ thôi, không thấy khách đang ngủ à?”

Á??? Mất sư huynh mở tròng tròng như sắp nhảy cả ra ngoài, tiểu phương trượng bị đánh thức đáng lẽ phải vác dao tới, làm thịt kẻ không biết sống chết kia chứ, sao giờ lại nói giúp hắn.....

“Tiểu phương trượng, cậu uống nhầm thuốc à?” Tam sư huynh quan tâm hỏi, tay đặt trên trán ta rồi bỏ xuống, hình như không có bị sốt.....

“Anh uống nhầm thuốc thì có!” Ta tức giận lườm mấy người bọn họ “Tất cả đi ra ngoài!” Thật đáng ghét, dám nhìn ta bằng ánh mắt đó...

Các sư huynh bị đuổi vẫn còn đang suy đoán như lọt vào đám sương mù. “Tiểu phương trượng phát bệnh rồi, sao lại....”

“Muốn cứu người?” Tam sư huynh hạ giọng, nói nhỏ.

“Xem ra ta cần phải dùng cách khác đối phó với hần!” Đại sư huynh bắt đầu niệm kinh, đúng là tài năng mới nở đã tàn [Vô vàn tiếc thương] A di đà phật...

“Hi hi...các huynh nói đều không đúng!” Tứ sư huynh mỉm cười, mắt sáng bừng.

“Thế đệ nói chúng ta sai à?” Ánh mắt khinh thường.

“Đúng thế, nhất định tiểu phương trượng rất coi trọng hần!” Vừa nói xong tứ sư huynh cười lớn “Ha ha ha ha ha ha ha ha, đệ đúng là thiên tài!”

“Ồ! Người đâu?” Rốt cuộc tứ sư huynh cũng phát hiện ra điều bất thường, cảm giác có một luồng khí tỏa ra từ sau lưng...

“Ừ, đúng là đồ ngọc trời sinh!” Sát khí!!!! Sát khí đằng đằng.....

“Tiểu.....tiểu phương trượng.....ha...ha....sớm.....sớm vậy.....” Hai hàm răng va vào nhau, cả người tứ sư huynh toát đầy mồ hôi.

“Sớm à....vẫn chưa tới lúc đó đâu, nhưng mà nếu anh muốn nói tiếp thì tôi có thể trợ giúp cho anh, ha ha...”
.....?

“Ha! Tiền anh lên trời!” Ta dùng hết sức mình đá hần một cái..

“AAAAAAAAAA!!!” Tứ sư huynh thét chói tai, trở thành một ngôi sao trên trời..

Còn những sư huynh đang núp kia đều đồng loạt chấp tay cúi người, đúng là lực bất tòng tâm...

“Huynh nói xem khi nào thì tứ sư đệ mới xuống tới nơi?” Nhị sư huynh hỏi.

“Chắc là bình minh!” Đại sư huynh trả lời.

“Thế rơi xuống đâu?” Nhị sư huynh hỏi.

“Việc đó...không thể nói chính xác được, hi hi....mai chúng ta đi xem thì sẽ biết thôi!” Đại sư huynh cười lúng túng.

“Cần gì phải phiền toái như thế? Để tôi giúp các anh đi...xem...cho...rõ!!!”

“AAAAAAAAAAAA” Bầu trời lại xuất hiện hai ngôi sao.

Nghe tiếng vang như phát ra từ địa ngục, tam sư huynh trốn trong phòng cười nham hiểm, chỉ có ta là thông minh, biết đi trốn trong phòng, ha ha ha ha...có thể ngủ một giấc.....lấy chăn nào....Ồ?? Sao hôm nay giường lại mềm thế nhỉ...sờ sờ xem....lại có hai cái gì nhô lên, ơ....sao giường của ta lại thành giường đầm bốp thế này, hi hi, dựa vào ngủ thì thoải mái phải biết, lưng ta lại đang ngứa, có thể lợi dụng hai thứ nhô lên đó gãi dùm, ha ha...

“Người dựa đủ chưa?”

Giường có thể nói? Hơn nữa giọng nói sao lại giống thần tài của ta thế? Ảo giác, nhất định là ảo giác, nhất định ngày bị hành hạ nhiều quá nên đêm mới sinh ra ảo giác, đúng, ảo giác.....đều là ảo giác!!!

“Người còn không tránh ra, ta sẽ giết người!”

“A!” Đau quá, bị người đằng sau cắn ột cái, tam sư huynh bắn ra như lò xo! Nhìn người trên giường với vẻ không thể tin nổi.

“Sao ông lại ở trong phòng ta?”

“Mở to mắt chó của người ra, nhìn cho rõ xem đây là phòng ai!” Đốt tay của công chúa phát ra âm thanh đáng sợ, khuôn mặt hung dữ.

Tam sư huynh nhìn bốn phía xung quanh, rốt cuộc cũng nhận ra là mình đi nhầm phòng! “Ặc...ha ha....là phòng ông, ha ha...ta đi nhầm, xin lỗi đã quấy rầy rồi.”

“Ha ha...khoan đã, cứ đi ra như thế sao được.” Công chúa vùng dậy chặn ngang trước cửa, đóng vào!!!!

75. Chương 75

Ta đây bị sao thế này? Chẳng phải vác dao tới để chém người hay sao?

Nhìn khuôn mặt đang ngủ của Long công tử, miệng vẫn còn mở ra để hát tình ca...

Liếc mắt nhìn sang bên là Truy Nguyệt đã lấy miếng bông bịt vào hai tai, hóa ra là đã chuẩn bị trước, ha ha...

“Anh, sao lại ngủ say như thế, giờ mà tôi chiêm anh lên chắc anh cũng không biết đâu, ha ha...” Thật là đáng yêu.

“Yến nhi!” Bỗng nhiên Long công tử chụp lấy tay của ta.

Tỉnh rồi à???

“Cho dù phải thành kẻ gian vì nàng, ta cũng không có ý kiến!” Hắn hét to nhưng vẫn nhắm mắt lại!

Ngất!! Đang ngủ mà còn có phản ứng được...

“Anh không có ý kiến, nhưng tôi thì có đấy!” Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Nàng có ý kiến gì?” Trong giấc mơ, Long công tử cười một cách gian xảo.

“Tôi muốn cạo da anh, cho vào nồi, còn muốn đổ thật nhiều dầu vào.....” Ta kể lể mình chiêm hắn thế nào, nhưng chỉ thấy hắn không sợ gì hết, ngược lại còn chảy nước miếng? Không lẽ tên Long Phụng Hoàng này đang mơ thấy ăn thịt người??? Không phải đấy chứ? Vốn dĩ đã có cảm giác hắn là người quái dị, bây giờ không ngờ nghe ta nói muốn chiêm hắn thì vẻ mặt lại còn hạnh phúc nữa. Đúng là quái thai siêu cấp.....Không biết ai đã sinh ra đứa con thế này, ta thật lòng muốn đi cúng bái bà ấy.....thật là thần kì....

“Ha ha.....” Long công tử học kiểu cười của heo, dùng giọng nói ngốc nghếch nói: “Được.....”

Được?? Được cái gì?? Vô số tiếng vọng vang lên bên tai ta.....

“Chỉ cần nàng đồng ý cưỡng gian ta, muốn làm gì thì....” Sau cùng là lời nói khiến cô gái nhỏ phải xấu hổ, “Tùy...nàng...”

Ầm ầm ầm.....

O__O!

“Ai...ai muốn cưỡng gian anh hả?? Anh tỉnh dậy cho tôi! Tỉnh dậy!” Ta lắc thật mạnh Long công tử.

Mất sức lực nhiều như vậy, cuối cùng kết quả là.....vô số nước bọt.....bắn trên người ta!

“Anh! Anh!” Ta tức giận tới mức nói không ra lời...”Có bản lĩnh!”

“Yến nhi...Yến nhi...Tới đây nào...Tới đây...” Long công tử hò hét trong mơ.

“Giết.....Giết.....Giết.....” Tiếng mài dao vang lên khắp căn phòng.

“Yến nhi, lạnh quá.....lưỡi của nàng đừng liếm như vậy....” Long công tử cười vui hơn hở.

Ha ha.....Ta cười gian ác.....Con dao trong tay ta liên tục lướt xuống trên thân thể hắn.

Tên sắc long này! Hôm nay tôi sẽ cho anh lãnh đủ hậu quả!

.....

Trong giấc mơ của một người nào đó.

Xấu nữ! Cô đừng có chạy! Ha ha ha ha ha ha lát nữa ta sẽ bắt được ngay thôi! Không ngờ lại lột hết quần áo, hại ta phải lấy lá lậy để che thân! Bê mặt đi về nhà!

Ta muốn ném cô vào trong nước!

Phải! Là nước tiểu!

Truy Nguyệt bật mạnh dậy như một cương thi.

Ta nhảy, ta nhảy, ta nhảy nhảy nhảy.....

Ồ? Hình như giẫm lên gì đó.....

“Chân của ta!!!”

Truy Nguyệt mở mắt vẫn còn đang mông lung.....”Tiểu phương trượng? Sao ông lại ở đây?” Trong đầu nhay bén ngay tức khắc lùi lại, vút bông trong tai ra, đứng cách xa ta một trượng, nhìn chăm chăm với vẻ vô cùng cảnh giác, “Trên tay ông cầm cái gì thế?”

Ha ha.....đương nhiên thứ ta đang cầm trên tay là dao! Nhưng ta có thể nói thật được sao, dám vác dao tới phòng khách, hơn nữa nhìn tư thế của hắn đúng là phiên bản của Lý Tiểu Long, chắc định đánh ta một phen chết khiếp.

“Cái...cái này...” Sao lại không nói nổi thế này.

“Ủa? Phương trượng, sao ông lại ở đây?” Long công tử cũng tỉnh lại! Vẻ mặt nghi ngờ, đôi mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm vào ta.

Lúc bọn họ nhìn ta thì ta chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, không thể động đậy....

“Ông cầm dao làm gì?” Long công tử giựt lấy con dao nhỏ trong tay ta, vẻ mặt nghiêm túc, lộ ra nguy hiểm vô cùng.

“À! Là tôi dùng để chém muối!” Ta đoạt lại con dao, bắt chước kiểu chém lung tung để giết muối.

“Muối! Truy Nguyệt lập tức che mặt mình lại “Không có trên mặt ta đâu!”

Hả? Ha ha.....Ra là vẫn còn ảnh hưởng sau lần ta đập muối cho hắn.....

“Vậy làm phiền phương trượng quá”. Long công tử thấy bộ dạng sợ hãi của Truy Nguyệt thì càng nghi ngờ, đập muối mà cũng sợ như thế sao? “Phương trượng, cách ông giết muối đúng là đặc biệt, ha ha...”

“Ha ha...” Ta cũng chỉ biết cười trừ, ánh mắt Long công tử nhìn ta càng ngày càng sắc sảo, dường như muốn chọc thủng ta ra.

“Thế bây giờ đã giết xong chưa?” Long công tử mỉm cười, mỉm cười.

“A! Xong rồi, xong rồi, mời hai vị thí chủ nghỉ ngơi!” Ta dừng động tác lại.

Lập tức vùng dậy, mau chóng ra khỏi phòng Long công tử.

.....

“Quá Xuẩn, Quá Ngốc, Quá Tham, Quá Đần, mau ra đây hết cho tôi!” Ta hét to, ơ? Sao không ai trả lời! Ặc, hình như bị ta đá bay hết rồi thì phải. “Tôi mặc kệ, ai cũng được, mau ra đây cho tôi!”

“Tiểu... phương... trượng.....”

“AAAAA” Giọng nói u ám ấy không phải là ma đấy chứ? “Ta đâu có gọi ma! Đừng ra, đừng ra, đừng ra.....nghìn vạn lần đừng có ra đây!”

“Tiểu phương trượng, ta là người mà.”

Người? Ta nhìn xung quanh, rốt cuộc cũng thấy người nào đó đang nói chuyện! Mỹ nam tử.....

“Tiểu phương trượng, người sao thế?” Mỹ nam tử khua khua tay, sao lại nhìn ta chăm chăm như thế? Mỹ nam tử bắt đầu hoảng sợ.

Nhưng ta đâu có để ý nhiều như vậy làm gì! Mỹ nam tử vẫn cứ là mỹ nam tử, cho dù đầu có trọc đi chăng nữa thì...vẫn đẹp.....ta suýt chảy cả nước miếng.

“Tiểu...tiểu phương trượng.....người.....”

Sao, ta chảy ra à, nhưng miệng ta vẫn khô mà.....

“Người chảy máu!”

Ó? Ó? Ó? A! Đúng là màu đỏ! Ta lấy tay sờ lên mặt! Máu mũi!!!!!! Có dự cảm vô cùng không tốt! Ta nhớ kỹ lần trước bị chảy máu mũi thế nào, mỹ nam tử hắc.....

“Ta giúp người cầm máu!” Mỹ nam tử nói xong thì bàn tay đã tiến sang đây.

“A! Không cần! Tôi không cần.....” Đáng tiếc ta không có võ công, sao có thể địch nổi kẻ có võ công chứ, vừa bị điểm huyết, vừa được vận công chữa thương...

Máu của ta..... (Như thác nước chảy mạnh xuống.)

Trời ơi, ác mộng lại diễn ra, vốn dĩ ta đang rất thoải mái ở Lan Nhược Tự này, ăn cũng tốt! Sao lại lần nào gặp mỹ nam tử cổ đại cũng xui xẻo thế này! Như Hoàng thượng, Đông Phương Bất Bại, cả Long Phụng Hoàng nữa, bây giờ lại thêm một mỹ nam tử, cả đám cứ như khắc tinh của ta! Ta không muốn! Không bao giờ muốn gặp mỹ nam tử cổ đại nữa đâu.....

Đáng tiếc mọi âm thanh từ ta đều bị chôn vùi trong máu mũi..

76. Chương 76

Ặc! Không biết đã bao lâu sau, mỹ nam tử đằng sau ta mới dừng tay.

Mặt nạ không chịu nổi sức do máu ta đập vào! Xoạt.....Rơi xuống...

Trong phút chốc miệng mỹ nam tử há thành hình chữ O, thấy tác phẩm của anh chưa! Mặt ta đầy máu tới mức không nói nổi một câu.

“Ta! Ta đi múc nước cho người rửa mặt!” Nói xong mỹ nam tử chạy biến mất như cơn gió.

Hừ! Anh nghĩ tôi còn sống khi anh trở về chắc, lại làm cho kết quả rồi tung hơ, phải nhanh về phòng thu dọn hành lý mới được, chạy trốn thôi! Nếu còn ở đây thì không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Được! Quyết định như vậy đi, tiểu hồ đồ phi như bay.....(Nhưng máu chảy nhiều quá, đành phải học ốc sên mà đi thôi, chết tiệt.)

Một bước, hai bước, ba bước.....rất nhiều bước.....kéo theo một vệt máu thật dài, đúng lúc máu ta khô lại không chảy nữa thì rốt cuộc cũng nhìn thấy cửa phòng.

Nhưng mà, kỳ lạ, cửa phòng ta màu vàng từ khi nào vậy? Vàng tới chói mắt?

“Về rồi à?”

Cười thật là rục rỡ, nhưng giọng nói ấy thì lại đáng ghét không chịu nổi, Hoàng thượng!!!!!!!!!! Người không có việc gì làm hay sao mà lại tới canh gác cửa của chúng ta???

“Sao thế? Trông có vẻ rất không vui thì phải?” Hoàng Thiên Long thấy mặt người nọ toàn máu thì trong mắt lộ ra ý cười, mỗi lần nhìn thấy nàng đều có thể khiến trầm kinh ngạc.

“Ngài nửa đêm không ngủ lại chạy tới cửa phòng bản phương trượng, chẳng lẽ định làm kẻ trộm sao?” Còn cười nữa, bộ dạng miệng nam mô bụng bồ dao găm kia khiến ta nhìn thấy thật muốn bùng lửa, thiêu cháy cái tên đang cười kia.

“Nói...rất đúng!”

Trời ạ, mặt trời mọc rồi sao? Sao ta lại cảm giác nụ cười niềm nở của hắn như muốn thiêu ta tới tan chảy.

Đúng rồi? Chút phản ứng của ta rốt cuộc lại trở thành câu trả lời của hần! Miệng mở to tới đâu cũng không thể bày tỏ hết sự kinh ngạc của ta trong lúc này, không may mũi cũng tới góp vui! Máu lại chảy ra từ mũi lần thứ hai! Phải bịt lại ngay! Tay chân ta luống cuống đi tìm thứ gì đó có thể bịt mũi lại, nhưng lại thấy Hoàng thượng tiến tới gần, người nghĩ máu ta chưa chảy đủ hay sao mà lại còn tới gần hử?

Ồ? Hai tay hần bế ta lên, khuôn mặt vẫn cười đùa như trước.

“Trẫm tới để trộm nàng đi, ái phi của ta!” Đôi mắt rực cháy khiến ta cảm giác vô cùng lo lắng, ruột ruột, cứ như đang bị một sợi xích trói chặt lấy người vậy, muốn trốn cũng không thoát.

“Tôi không phải ái phi của ngài!” Ta xoay người cố thoát “Thả tôi ra!”

“Yên nào, nàng đừng có làm loạn, cẩn thận lại chảy máu mũi!” Hoàng Thiên Long vừa nói vừa đi tới cỗ xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn.

Bất chấp ta đang giãy giụa, bất chấp cả máu mũi của ta. (Đây mới là chỗ đáng thương nhất của ta, ít nhất hần cũng phải cầm máu cho ta chứ)

Sao lần này không có anh hùng nào ra cứu giúp thế này! Ông trời à, làm thì phải đến nơi đến chốn! Có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai thì có lần thứ ba (Ông trời: Cho người nhiều thứ như vậy là ưu ái người lắm rồi, lại còn đòi hỏi! Các sư huynh kháng nghị: chúng ta còn chẳng có ai tới cứu nữa kia kìa.)

Không thể tái diễn lần nữa được! Ta không muốn vào cung! Vị anh hùng cứu xấu nữ ơi! Mau tới cứu ta! Cầu anh hùng cũng được!!!!!!!!!!!!!!

77. Chương 77

“Thiếu chủ!”

Giọng nói đến từ một cô gái xinh đẹp tuyệt trần.....Là A Kha! Còn người mà nàng đang gọi chính là mỹ nam tử đang bê một chậu nước.

“Sao người lại tới đây? Nhờ bị người ta phát hiện ra thì sao?” Mỹ nam tử lo lắng nhìn bốn phía xung quanh, thật may không có ai.

“Thiếu chủ, thuộc hạ vừa thấy hoàng thượng mang theo một người mặt đầy máu lên xe ngựa, lên đi về phía cửa sau.” A Kha báo cáo tình huống mình vừa nhìn thấy.

Vừa nghe xong cái chậu trong tay mỹ nam tử rơi xuống, nước bắn tung tóe, lẽ nào người bị hoàng thượng bắt đi là phương trượng? Hần bắt phương trượng làm gì?

“Thiếu chủ, muốn đuổi theo ạ?”

“Đuổi theo!” Mỹ nam nữ ra lệnh kiên định không hề do dự, sau đó hai người cùng bay lên trời.

.....

“Phương trượng! Phương trượng trụ trì!”

Cửa lớn màu đỏ của chùa bị gõ “ầm ầm ầm”, còn Lan Nhược Tự vẫn một mực đóng cửa để niệm kinh.....Đại phương trượng....

“Sắc không là vô, vô không là sắc, sắc tức là vô, vô tức là sắc!.....Ài! Không đúng!” Đại phương trượng ném mạnh quyển kinh lên bàn.

Sao lại thế nhỉ! Từ ngày nhìn thấy Quá Mau khóa thân, suy nghĩ cũng như thân thể đều như ngâm trong nước, thân dưới phản ứng lại không thể tự chủ được, hơn nữa lúc nhìn cậu ta thì trong đầu lại hiện ra hình ảnh đó.

Đó.....đó.....lẽ nào.....là.....

“Phượng trượng! Đại phượng trượng! Mau mở cửa! Tiểu phượng trượng biến mất rồi!” Người ngoài cửa hô to, đột nhiên cửa mở ra, không né kịp nên đã đập vào mặt.

“Các người nói gì! Quá Mau biến mất hả?” Ánh mắt mãnh liệt khác thường.

Hừ, đại phượng trượng thật kinh khủng! Người vừa mới gặp tai hoạ toát mồ hôi trên trán, một câu cũng không nói ra nổi, chỉ có thể gật đầu.

“Chết tiệt!” Là ai dám bắt người ở chỗ của ta. “Các người còn đứng đó làm gì! Mau đi tìm người cho ta!”

.....

“Sao có nhiều người thế? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Long công tử vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy một đám người đang ra ngoài.

“Tiểu phượng trượng của chúng ta biến mất, bây giờ mọi người đều bị phái đi để truy tìm.” Tứ sư huynh Quá Tham trả lời với vẻ mặt đau khổ.

“Biến mất?” Long công tử quay đầu lại nhìn người đứng ở kia, nhưng bị dọa tới giật mình. “Cậu....sao môi của cậu lại thành hai miếng lập xướng thế kia..”

“Mặt...đỏ như mồng khỉ!” Truy Nguyệt bổ sung, “Mặt lại thành gấu mèo nữa.” Lại còn nước mắt lưng tròng.

“Huhuhuhuh.....” Nói còn chưa hết, còn chưa miêu tả đủ thì tứ sư huynh đã khóc rống lên, trên mặt rõ ràng viết ‘Ta thật thê thảm’.

[Đáng tiếc ta không thể nói được, hôm qua đã bị thần tài đánh thành ra bộ dạng thảm thương như vậy, còn bị uy hiếp là không được nói ra thân phận của ông ta! Ta nào biết ông ấy có thân phận gì đâu, biết mỗi trên ngực ông ta có hai khối u thôi, có cần thiết phải đánh người như thế không, cùng lắm thì ta giúp ông chữa trị là được, nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị ăn đánh, rốt cuộc ta đã làm gì sai, đi nhầm phòng thôi chứ có gì đâu!]

“Đừng khóc nữa, nam tử hán đại trượng phu không được phép rơi lệ!” Long công tử thấy tứ sư huynh khóc ào ào như mưa thì không biết làm gì hơn là nói được mỗi câu đấy, cứ tưởng sẽ có tác dụng ngược lại tứ sư huynh còn khóc to hơn.

“A, không được phép thì ta cứ khóc! Hu hu.....ta đi tìm tiểu phượng trượng!” Tứ sư huynh hét lên rồi vừa chạy vừa khóc.

“Công tử, Lan Nhược Tự này đúng là toàn người quái dị, chúng ta mau rời đi sớm thôi!” Truy Nguyệt thật sự không chịu nổi nữa.

“Ừ.” Qua mấy ngày xem xét thì căn bản không tìm thấy bóng dáng nàng đâu, đành phải đi nơi khác xem có tin tức gì không vậy.

.....

Trong xe ngựa

Ta căn bản là không biết vì sự biến mất của mình mà khiến cho Lan Nhược Tự gà bay chó sủa, hai lỗ mũi đang bị cầm mảnh vải, bên trái là hoàng thượng, bên phải là công chúa.

Thật là có cảm giác bị đánh từ hai phía, thế này có chết cũng không chạy được.

“Này!” Công chúa gọi ta. “Sao hoàng huynh cũng bắt cả người?”

“Sao tôi biết được.” Ta tức giận trả lời. Bây giờ ta đâu còn tâm tư đi bàn luận với người khác hần nghĩ thế nào chứ, sắp sửa tới hoàng cung rồi, nếu không nghĩ cách thì toi mất!

“Không phải hoàng huynh thích người đó chứ!” Công chúa phấn khởi nói, nước bọt bắn cả sang mặt ta: “Khụ khụ khụ.....” Ta ho dữ dội: “Cô đừng có nói lung tung!”

“Nếu trẫm thật sự thích nàng thì sao?” Hoàng thượng bị thu hút bởi đoạn nói chuyện giữa hai chúng ta, khuôn mặt hào hứng đang chờ ta trả lời.

Trong nháy mắt mắt ta nhìn như quả mướp đắng, “Ngài thích tôi ở chỗ nào? Tôi không hiểu.” Ta van ngài đừng có đùa nữa đi, ta yếu tim lắm, sợ rằng ngài đùa nữa chắc tim ta nhảy ra ngoài mất. Cứ ở giữa hai người như vậy có ngày tim ta ngừng đập.

Hoàng thượng chỉ cười đầy sâu xa, “Trẫm thích....”

“Không hay rồi, có thích khách!” Xe ngựa dừng lại.

78. Chương 78

Thích khách? Cảm giác thật là thân thương biết bao.....nghề nghiệp đầu tiên của ta trong thời cổ đại này chẳng phải là thích khách đó còn gì!

Bên ngoài xe ngựa vang lên mấy tiếng ‘Keng keng choang choang’, hoàng thượng vén màn xe lên, thấy tám bốn năm mươi kẻ mặc áo đen và một đám hộ vệ đang đánh nhau.

“Oa vui quá!” Công chúa nói nhỏ, may mà lúc này Hoàng thượng đang chú ý tới mấy tên thích khách, nếu không bây giờ nàng ta gặp xui xẻo là cái chắc.

“Công chúa, chúng ta hợp tác nhé”. Ta nghiêng người ghé vào tai nàng nói nhỏ.

“Được thôi!” Vỗ tay đóng dấu, hai chúng ta cùng cười gian. Hi hi....

Hoàng thượng quay đầu lại, vẻ mặt xem chừng đã hiểu rõ mọi chuyện, “Đừng tưởng rằng trẫm không biết hai người đang nghĩ gì!” Một tay nhanh chóng điểm huyệt đạo của ta và công chúa.

“Này này! Hoàng thượng kia, thích khách còn đang ở bên ngoài kia, ngài không có chúng ta cử động, lỡ tên nào xông vào đây thì chúng ta biết chạy thế nào!”

Ta vừa mới nói xong thì thật sự có một tên thích khách bay tới, bổ đao về phía hoàng thượng, Hoàng thượng xoay người tránh né, rồi lại quay về phía hai người đang bất động, là ta và công chúa.

Hừ! Thế này thì xong đời mất!

Chỉ thấy tay kia tóm lấy một người, bay ra khỏi xe ngựa.

Hoàng thượng quay lại muốn giúp, tóm lấy công chúa.

“A!” Công chúa ngã nhào lên người hoàng thượng, trên mặt Hoàng thượng lộ rõ vẻ đau đớn nhưng vẫn phải chịu đựng, định tóm lấy ta.

Đáng tiếc đã không kịp nữa....

.....

“Người muốn đưa ta đi đâu hả?” Ta bị một đám người áo đen ép đi, không biết đã đi bao lâu rồi.

Cuối cùng đi tới một hang núi, bốn phía đều là người, bộ dạng cả đám như hung thần chỉ muốn bóp chết ta.

“Sao lại đi bắt một tên tiểu hòa thượng thế này?” Một giọng nói vang lên, rõ ràng mang theo bất mãn còn có sát khí nồng nặc.....rất nhiều người, hơn nữa ai cũng rì rầm, ta không thể nhận ra giọng nói này đến từ ai cả.

“Lão...lão đại! Đối thủ lần này thật sự quá lợi hại! Cho nên...tất cả...” Tên cao to đang tóm lấy ta này, tuy rằng bề ngoài có vẻ rất đáng sợ nhưng toàn thân bây giờ lại run rẩy, hệt như một con thỏ con đáng thương sắp chết tới nơi vậy...

Trong lúc ta đang cười nhạo hần là một kẻ miệng cộp gan thỏ ở trong đầu thì một tên xuất hiện trước mặt ta.

Lạnh quá....ta chỉ cảm thấy toàn thân đang run rẩy.

Tên cao to bên cạnh ta đã bị kẻ đó giết chết một cách rõ ràng, hắn còn moi tim tên đó ra, trái tim vẫn đang đập...

“Người...rốt cuộc người là ai?” Ta không biết tại sao lại mở miệng ra được, nhưng chỉ phun ra được một câu như thế.

Người đó liếc ta một cái sắc lạnh, quăng quả tim kia đi, bất chợt có một cơn gió thổi qua, nhẹ nhàng hất cái mũ trên đầu hắn ra, đúng lúc đó một mái tóc màu trắng bạc đập vào mắt ta.

“Công Tôn Hiệp”

79. Chương 79

Người đó nghe thấy ta gọi hắn như thế thì chỉ híp mắt lại, lẽ nào ta nhận nhầm người!

Một bàn tay thô lỗ hất đầu ta lên, có vẻ như là muốn nhìn thấy rõ mặt ta, nhưng hiện tại trên mặt ta toàn máu, thấy rõ chắc chỉ có quỷ thôi.

Tóc bạc bay bay, hắn bế ta lên, bước chân nặng nề đi về phía sâu nhất trong hang núi, vào trong một góc tối thui như mực.

“Ồ! Sao lão đại lại đưa người mặt mũi đầy máu kia vào phòng mình kia chứ?”

“Đúng vậy, chẳng phải hắn ta vẫn không thích nữ sắc với nam sắc còn gì? Sao hôm nay lại ôm một tiểu hòa thượng vào phòng thế nhỉ?”

“Mở cửa, mở cửa! Nhất định phải mở ra coi! Bình thường ta chỉ cần chạm tới cửa phòng hắn thôi đã phải chịu đòn rồi! Không ngờ kẻ kia còn được vào trong đó! Trời ạ, không phải lão đại sinh bệnh rồi đấy chứ!”

“Chẳng lẽ là thỏa mãn nhu cầu? Cũng đâu tới mức phải tìm loại hàng như thế!”

Tiếng kêu rên vang lên bên tai không dứt.....sao ta đi tới đâu cũng không thoát được âm thanh này vậy???

.....

Vừa vào phòng, hắn đã ném ta lên giường không nể nang chút nào.

Giường cổ đại cũng có phải bằng đệm êm ái gì đâu, mà là giường gỗ! Cảm giác tê tê dưới mông bắt đầu truyền đến!

“Đau quá!” Ta trừng mắt nhìn hắn, cũng mặc kệ hắn có là sát nhân hay không, cho dù chết cũng phải chết có chí khí một tẹo, nhưng là tay của ta sao lại đi lau mặt mình thế này (Cách thật sự trong đây: Để hắn nhìn thấy mặt ta, đảm bảo không chết thì cũng ngất)

Trong mắt hắn hiện lên vẻ chăm chọc, nét mặt vẫn không biểu hiện gì cả.

Hắn từ từ tới gần ta, cho tới khi mũi chúng ta sắp sửa “đánh nhau” thì hắn mới dừng lại. “Chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Chỉ bằng một câu nói này, ta có thể khẳng định một trăm phần trăm hắn là Công Tôn Hiệp!

“Ta mong nàng có thể giúp ta một việc”. Công Tôn Hiệp mở lời trước.

“Cái quái gì hả? Trước tiên tôi xin nói rõ, tôi chỉ làm việc có ích cho tôi thôi”. Ta lạnh lùng đáp trả.

“Nếu đã như vậy, chi bằng ta sẽ giao nàng cho Hoàng thượng ngay lập tức”.

Sao hắn biết ta sợ Hoàng thượng chứ! Sắc mặt ta lập tức thay đổi.....

“Hóa ra nàng thật sợ Hoàng thượng à? Ha ha, chẳng phải nữ tử trong khắp thiên hạ này đều mong muốn được gặp mặt Hoàng thượng sao? Mong rằng hần ta sẽ chú ý tới?”

“Bớt lắm nhắm đi! Anh muốn tôi giúp gì?”

“Vào cung, giúp ta trộm một thứ”.

Tiếp theo hần nói gì đó, hết thấy ta đều nghe không rõ lắm, bởi vì tại giờ khắc này đầu óc ta đang ngừng hoạt động, hừ, ông trời, có phải sở trường của ông là đối đầu với ta phải không?

80. Chương 80

“Sở dĩ tóc ta màu trắng là do bị người khác hạ lời nguyền, muốn hóa giải lời nguyền thì cần một thứ trong hoàng cung!”

“Hoàng cung to như vậy! Ít ra anh cũng phải cho tôi một mục tiêu cụ thể chứ!” Ta đã thay quần áo, là trang phục của cung nữ, trên đầu còn đội bộ tóc giả làm từ tóc của mỹ nam tử, vốn dĩ là ta dùng để dọa ma Long công tử kia cơ! Bây giờ tất cả kế hoạch của ta đều bị nhỡ hết cả! Còn phải ở chỗ này nghe tên Công Tôn Hiệp châm chọc và khiêu khích. Trừng mắt nhìn với vẻ không phục, anh cũng khỏi phải nói nữa, biết thì tự đi mà tìm! Không thì tôi sẽ liều mạng với anh!!!

“Ừm.....”

Nhìn cái gì thế! Cũng không phải là chưa từng gặp nhau! Ta hung dữ nhìn hần, hần vẫn nhìn ta không nói gì! Định thế nào đây! Xem ra cũng không phải là bị ta dọa, chẳng lẽ là bộ dạng của tên trộm gặp phải cảnh sát.

“Haizz, may mà sư phụ đã cho ta thuốc “không sợ”, nếu không bây giờ chắc nằm luôn rồi”. Công Tôn Hiệp cười nhạt nói.

“Công Tôn Hiệp! Anh nói ít đi một câu cũng không ai bảo anh là câm đâu!” Thật là tức chết ta rồi! Thế mà trước đây ta còn nghĩ anh là bạch mã hoàng tử kia đấy, nhớ đấy! Không ngờ anh lại là kẻ như vậy!

“Anh tìm tôi tới đây chắc sẽ không làm hại tới tôi, nói đi, rốt cuộc anh muốn tìm vật gì trong cung?” Ta mà còn đứng đối mặt với hần nữa thì chỉ sợ sẽ không khống chế được suy nghĩ muốn giết người mất.

“Bây giờ ta nghĩ trước tiên cần giải quyết vấn đề hình tượng của nàng, nàng mà vào cung như vậy không dọa chết người ta mới là lạ đấy!” Công Tôn Hiệp đi hai vòng quanh người ta rồi mới dừng lại. Sau đó lắc đầu mấy cái, bộ dạng làm ra vẻ rất oan ức và đáng thương, cứ như ta bắt nạt hần không bằng.

Trên trán nổi đầy gân xanh.

“Xin thứ lỗi, tôi trời sinh đã có vẻ ngoài như vậy, làm cho người khác ‘giật mình’! Muốn thay đổi thì còn khó hơn lên trời!” Dù sao anh cũng không thể dán râu lên mép ta được, một cung nữ mà lại có râu! Không bị người ta coi là quái vật mới lạ đấy.

Công Tôn Hiệp lắc đầu, lấy ra từ ống tay áo một cái bình màu đen.

“Chỉ cần có cái này, sẽ không cần phiền phức tới mức lên trời làm gì!”

“?” Ta nhìn hần một cách khó hiểu.

Hần mỉm cười mở cái bình ta, bên trong là chất lỏng màu trắng, sau đó hần đổ chúng lên mặt ta.

“Anh làm cái gì thế hả?” Ta gào lớn, tay ra sức lau! Ồ! Ồ! Cái thứ quái dị gì thế này, ta nhìn bàn tay đang trắng đột nhiên dần dần, dần dần biến thành màu đen! Không phải chứ??????

Công Tôn Hiệp cười ha ha, lấy ra một cái gương giơ lên trước mặt ta.

“AAAAAAAAAAAAAAAA?”

....

Một đồng người đang ở bên ngoài căn phòng, ghé lỗ tai áp sát vào cửa để.....nghe trộm: “Lão đại đúng là quá lợi hại, xem tên hòa thượng kia kêu to chưa kia!”

Trông mắt mở to để.....nhìn lên: “Tên hòa thượng đó mới là lợi hại, ai dè còn đề lên lão đại! Xem ra trận thứ hai đã bắt đầu!”

Vô số lỗ tai và mắt trên cửa cùng nhau phụ họa “Ừ đúng!” Thật là đặc sắc.....

Rốt cuộc đã thấy gì? Thật ra bọn họ đều chẳng nhìn thấy gì hết, bởi bên trong cánh cửa đã bị một bức màn che kín.....cho nên bọn họ không còn cách nào khác là phải hoàn toàn phát huy trí tưởng tượng thôi.

.....

“Rốt cuộc anh giở trò quỷ gì thế hả? Sao lại biến tôi thành dân châu Phi tị nạn thế này!” Ta nhìn xuống người đang bị đè bởi trọng lượng của ta, hét lên thật to.

“Cái đó.....là...một trong ba bảo vật sư phụ để lại cho ta.....sơn đen chống nắng” Hấn tiếp tục phát huy bản lĩnh có thể làm ta ‘tức chết’.

“Ừng ục.” Ta có thể nghe thấy âm thanh đang sôi trào trong huyết quản một cách rõ ràng, cái gì mà sơn đen chống nắng chứ! Thế này còn cần chống nắng sao???

Hấn hoàn toàn không biết xấu hổ tươi cười dịu dàng giải thích với ta...hấn nói không những chống nắng được mà còn có thể chống muỗi đốt, công dụng lớn nhất là có thể đề phòng mấy tên háo sắc, đen như vậy thì ai dám tấn công đâu.

“Đồ khốn, nói toàn những lời ngu ngốc! Tốt như vậy sao anh không đi mà dùng đi!” Ta cầm hận lấy tay gắng sức lau đi.

Lau một lúc lâu sao vẫn không thay đổi được gì...

“Dùng cách bình thường không rửa sạch được đâu, chỉ có ta mới có cách xóa đi sơn đen chống nắng trên mặt nàng thôi”.

“Anh!” Ta tức giận tới mức nói không nên lời, hận không thể dùng ánh mắt thiêu hấn luôn cho xong.

“Hôm nay nàng nên nghỉ ngơi thật thoải mái đi, mai ta sẽ nghĩ cách đưa nàng vào cung”. Dứt lời hấn vung tay lên, thoáng cái ta đã ở bên ngoài.

“Đồ khốn! Thế mà anh còn bắt nghỉ ngơi ở chỗ này! Phòng cũng không cho! Giường cũng không có”. Ta dùng hết sức đập cửa, người bên trong không mấy may phản ứng, cứ như thể đã chết rồi vậy.

Ta chỉ còn biết ra ngoài tìm một nơi để ngủ, may mà người ở đây nhiệt tình, lấy cho ta một tấm thảm lông, còn dùng ánh mắt rất khó hiểu nhìn ta là sao?

Mặc kệ cứ ngủ trước đã.

Ta nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra khi mới đặt chân vào thế giới cổ đại này, nếu như hình dung những nam nhân ta gặp là trứng thì...

Công Tôn Hiệp chính là một quả trứng khốn nạn không thể nghi ngờ! Còn Hoàng thượng là trứng bom, không biết lúc nào sẽ nổ tung, ở bên cạnh hấn ta có cảm giác như sắp bị ăn tươi nuốt sống vậy! Mà Đông Phương Bất Bại là một quả trứng thối, ngày nào ở Lan Nhược Tự cũng giơ gương mặt thối tha của hấn ra, cứ như ta nợ tiền hấn không bằng, cướp đàn bà của hấn, đốt nhà của hấn, còn bán người của hấn! Đúng kiểu bộ dạng không đội trời chung, đến gần hấn chắc mặt ta cũng thành thối tha để cho hấn nhìn mắt.

Cuối cùng Long công tử tuyệt đối là một quả trứng ngốc! Bây giờ suy nghĩ cẩn thận lại, tất cả đều là lũ bại hoại hết!

Ông trời của ta ơi! Gà của ông có phải có vấn đề gì rồi không, chuyên môn đẻ ra mấy quả trứng bại hoại thế này! Hơn nữa lại bắt ta gặp cả đám không sót một ai.

Sớm muộn gì ta cũng sẽ bị những quả trứng đó chơi đùa tới chết mất.

81. Chương 81

“Nàng nhớ cho kĩ, phải lấy được món bảo vật có tên là ngọc hồi xuân của thái hậu”. Công Tôn Hiệp đứng bên ngoài cửa cung, quay sang lải nhải với ta, đúng là dài dòng không đâu, có điều ta quả thật thấy hứng thú với ngọc hồi xuân kia! Không biết có thể mọc lại tóc được không nhỉ? Ha ha.....Tìm được rồi ta sẽ dùng đầu tiên, nếu thật sự có thể mọc lại tóc như trước đây thì cho dù có biến thành “Hắc mỹ nhân” cả đời ta cũng bằng lòng...

“Xong rồi, vào đi, nhớ kĩ đấy”.

“Rồi rồi rồi, tôi nhớ rất kĩ lắm rồi! Anh mà còn dài dòng như thế nữa thì chắc hôm nay tôi không vào cung được mất”. Ta không kiềm chế nổi mà cất ngang hân.

“Vậy nàng đi vào đi”.

Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi vị Đường tăng thứ hai này rồi! Ta vui vẻ hát khê, tiến về mục tiêu phía trước.

.....

Trong hoàng cung

Kiểu dáng vẫn không hề thay đổi, ta đi thẳng lên phía trước theo đám cung nữ.

Đi tới hậu cung nơi cất giấu ngọc hồi xuân.

“Hoàng thượng cát tường”.

P phía trước vang lên từng đợt câu “Hoàng thượng cát tường” như sóng dâng mạnh mẽ. Điều đó có nghĩa Hoàng thượng đang đi càng ngày càng gần về phía ta.

Không phải chứ, ông trời à, ông thích đùa giỡn ta lắm phải không, ta vừa mới vào cung, chưa đâu đã bắt ta chạm mặt với con người đáng sợ nhất kia rồi.

“Hoàng huynh, huynh uội ra ngoài cung chơi đi mà! Cả ngày ở trong này chắc muối chết mất! Huynh hẳn tâm để uội muối duy nhất của huynh chết như vậy sao?” Lúc này công chúa đang nắm chặt lấy long bào của Hoàng thượng, vừa nói vừa khóc, ầm ĩ cả một góc, nha hoàn ở đằng sau còn cầm một sợi dây? Lẽ nào định thắt cổ?

“Hừ!” Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt căn bản là không hề nhìn nàng, xem ra cũng phải kiên trì lắm đây. “Muội chết trong cung còn có huynh nhật xác, ra bên ngoài thì chết cũng không có chỗ chôn! Cho nên dù muội muốn chết cũng phải chết trong hoàng cung cho trầm!” Tay áo vung lên.

“Hu hu! Hoàng huynh, huynh tuyệt tình thế sao? Muội chết cho huynh xem!” Nói xong thì ném sợi dây lên cây, công chúa còn ném rất chuẩn nữa, chắc tập luyện trước rồi, dùng tốc độ nhanh nhất thắt dây lại, không biết từ lúc nào dưới chân đã xuất hiện một cái “ghế người”, đứng đối diện với ánh mắt lợi hại của Hoàng thượng.

Tất cả mọi người đều im lặng, nhưng có điều ta còn muốn chạy nữa! Công chúa à, bao nhiêu cây ở đây cô không chọn, sao lại chọn đúng cái cây ta đang đứng bên cạnh kia chứ!!!!

Cho nên mọi ánh mắt đều đổ dồn vào ta, đặc biệt là Hoàng thượng! Ánh mắt đó.....cứ như sắp sửa tóe lửa, nhìn một cái là sẽ thiêu ta thành tro.

Đây đều là do công chúa làm loạn mà, đâu có liên quan gì tới ta chứ, tại sao ta lại phải nhận lấy “ánh mắt tóe lửa” của Hoàng thượng?

82. Chương 82

Cảm giác này chẳng khác nào là tới gần mặt trời, mùi cháy khét bắt đầu lan tỏa.

“Á!”

Một “hỏa tiễn” bay tới đốt sợi dây. Công chúa mất thăng bằng, mà người đứng cạnh nàng nhất là ta, cho nên ta bắt buộc dĩ bị biết thành cái “đệm thịt”!

Ta ngã lộn quay, ta chỉ biết ta vào cung đã là một việc không tốt đẹp gì rồi. Nhìn bây giờ chẳng phải cô công chúa này đã đề ta không khác nào một miếng thịt mỏng cả.

Công chúa, ta với cô đúng là bất tự không hợp, lần trước thì bị cô ngồi! Lần này thì bị cô đè, còn lần sau thì sao? Ta cũng không dám tưởng tượng nữa.....Tôi muốn ra khỏi cung ngay lập tức.....Ta kêu thật to trong đầu.

“Mẫu hậu.....” Giọng nói trong trẻo của công chúa vang lên, toàn thân hơi run rẩy! Ta thật sự ngạc nhiên, hóa ra kẻ không sợ trời không sợ đất, đầu óc trống tuếch như công chúa lại có thể sợ một người?

Ta ngẩng đầu lên, nhìn vào hoàng thượng thứ ba kia, trời ạ, ta ngất, sinh ba sao? Một nhà hoàng thất này chắc được đúc từ một khuôn mẫu! Trên đầu đội mũ phượng, mặc phượng bào, tay cầm cung tên, ánh mắt lộ ra vẻ uy nghiêm.

“Còn không đứng lên? Muốn mẫu hậu giúp con phải không?” Thái hậu giương cung lên, kéo dây cung hướng về phía công chúa.

Thấy ánh mắt nghiêm nghị của thái hậu, ta dám đảm bảo nếu công chúa còn chần chờ một phút nữa thôi thì mũi tên sẽ bắn ra. Nhưng công chúa lại cứ ngồi im như tượng, cô muốn chết nhưng ta thì chưa đâu, thế là ta bật dậy, kéo theo cả công chúa.

Ta trốn ra sau công chúa, nhưng công chúa cũng có phản ứng trốn đằng sau ta.

Giờ biến thành ta đứng nghênh tiếp chính diện với thái hậu và hoàng thượng!

Ta van ngài, đừng để Hoàng thượng nhận ra ta!

“Hoàng muội còn không ra nhận lỗi đi!” Hoàng thượng rõ ràng là không xem ta ra gì, may mà hần không nhận ra ta. Nếu không lần này lại gây ấn tượng sâu sắc cho hần một lần nữa.

“Hừ!” Công chúa buồn bã đi ra, hoàn toàn là mất hứng đi tới bên cạnh hoàng thượng và thái hậu.

Lúc này có thể nói tâm trạng ta là vô cùng phấn khích! Mấy vị hung thần vừa đi ta đã cảm thấy thoải mái hơn hẳn, thật là suýt tan chảy tới nơi rồi.

.....

Phượng Từ Cung

Cuối cùng đã tới rồi, chỗ ở của thái hậu.

Ta mang theo tâm trạng hồi hộp và lo lắng đi vào trong, quả nhiên đã thấy mẹ con hoàng thượng ngồi trên phượng ghé làm bằng gỗ đàn hương.

Bà ấy mỉm cười, ánh mắt quét lên người ta cùng với mấy cung nữ mới vào khác.

“Vừa nãy vận động nhiều quá, giờ cả người ta đầy mồ hôi, trước tiên các người vào hầu hạ ta tắm rửa thay trang phục đã”. Khuôn mặt thái hậu lúc nói biểu hiện ra vẻ khêu gợi cực kì giống hoàng thượng. Khiến cho tim ta bắt giác đập nhanh hơn....

Đi theo thái hậu vào sau tấm bình phong.

Mấy cung nữ nhanh nhẹn cõng y phục cho thái hậu, vóc dáng của thái hậu đúng là đẹp, không ngờ vẫn còn duy trì được như vậy kia đây.

Thấy từng lớp từng lớp áo rơi xuống, sao ta lại có cảm giác hưng phấn nhỉ?

Hưng phấn? Ta có cảm giác với nữ sao? Ta cũng đâu phải là đồng tính nữ, phải rồi! Nhất định là vì thái hậu giống hoàng thượng y đúc, cho nên ta mới thành ra như vậy!

Vừa nghĩ tới Hoàng thượng, tim ta đã đập liên hồi! Chết tiệt, phải chăng là tim có vấn đề gì rồi?

Nhưng khi ta thấy thái hậu cởi lớp áo cuối cùng, trong đầu của ta đã không còn nghĩ tới việc tại sao lại nghĩ đến hoàng thượng, và tại sao tim đập nhanh như vậy nữa!

Long châu! Nó được đính tại áo trong của thái hậu!

Trong áo có một viên long châu màu vàng rực!

Trái phải đều có một viên, một tím một xanh, nhìn bộ áo trong này ta mới tỉnh ngộ một cách triệt để rằng hoàng gia xa xỉ tới mức nào. Lại còn đính long châu vào áo lót kia đấy.

Áo trong có đính long châu nhẹ nhàng rơi xuống, sau đó đưa tới tay ta, ta có khả năng bỏ chạy với cái áo này không?

Hừ!

“Sao ngươi vẫn còn cầm áo làm gì, còn không mau tới đây hầu hạ thái hậu tắm rửa!” Một bà cung nữ thấy ta đang ngây ra ở đó thì hô lên.

“Tôi...tôi thấy áo trong bị bẩn chút ít, bây giờ tôi sẽ đi tẩy sạch cho thái hậu!” Nói xong ta cầm cái áo xông thẳng ra ngoài.

Bà cung nữ nhú mày nghi ngờ, “?”.....

“Phù!” Cuối cùng cũng đã an toàn rồi, trong phòng không có một bóng người, ta lấy cái áo ra, lông mày nhú lại hơn mười lần, bây giờ nên làm thế nào đây? Làm thế nào vừa có long châu lại vừa không bị bắt?

Ta xé ra, dùng sức kéo! Ta cắn! Đồng thời sử dụng cả tay và miệng luôn.

Cho tới khi tay thì đau, miệng thì tê, nó vẫn nguyên lành không có vấn đề gì.

Sao mà chắc thế!!!

Ta hận tới nghiến răng, áo long châu này thật lợi hại quá!

May mà nhìn thấy một cái kéo trên bàn, ta cắt.

Cạch một phát....

Kéo bị tách làm hai.....

Ta mở mắt thật to nhìn hai mẩu kéo trong tay, rốt cuộc là “mi” quá yếu hay là áo này quá lợi hại?

Nếu cứng không dùng được thì ta đây dùng mềm!

Tìm một cái chậu, vứt áo vào, lấy nến, ta quyết định dùng hỏa công, đốt cháy rồi đoạt lấy long châu.

Nhìn lửa đang cháy hùng hực, nhưng quần bên trong vẫn không thay đổi một chút nào, cảm giác như càng đốt càng sáng là sao?

Trong chớp mắt đột nhiên sau lưng ta đổ mồ hôi lạnh, uy lực kinh khủng này nhất định là không kém hơn công chúa Hoàng Kim Phụng kia đâu.

Lại cảm giác một lần nữa, những ngày sau này của ta đúng là...tiền đồ lắm gian nan rồi!

Nếu biết xuyên không mà gặp vận xui thế này thì ta thà tình nguyện bị ném vào vong tử thành.

83. Chương 83

Khó thở!

Đó là cảm giác duy nhất của ta vào lúc này!

“Hắc quý phi, chúc mừng, chúc mừng cô...” Một đám cung nữ mặt mày rạng rỡ mang một bộ trang phục mặc lên người ta, chẳng khác nào đang gói bánh chưng vậy.

“Chúc mừng?” Chúc mừng cái đầu mấy người ý! Khoác hơn mười lớp áo lên người ta, khiến ta không thể thở nổi nữa, vậy mà lại còn chúc mừng! Hai mắt ta bốc hỏa, thật sự chỉ muốn tát ối người một cái, đáng tiếc là tay chân của ta không thể cử động nổi, định mắng chửi thì vừa mở miệng đã lại phải hít thở, nếu không chắc ta sẽ ngạt thở mà chết mất.

“Rất đẹp!.....Cô xem đẹp chưa này!” Hai cung nữ bê mũ phượng nặng nề đội lên đầu ta, ta thêm vào! Mất hai người mới bê nổi cái mũ phượng này, thế mà lại đi đội lên đầu ta, chắc đề chết ta mất! Ta đội cái ‘tầng đá lớn’ màu vàng rực rỡ lung lay như sắp đổ mà tưởng tượng ra nếu có thể ném vào mặt thái hậu thì sung sướng biết mấy.

Vừa nghĩ tới thái hậu kia ta lại càng tin rằng tính cách buồn nôn của công chúa là do di truyền từ bà ta.

Quay trở lại lúc thái hậu thưởng áo trong cho ta.

“Thái hậu tặng món quà quý giá như thế, nô tỳ không dám nhận đâu ạ”. Ta cầm cái áo mà chỉ muốn trả lại.

“Sao lại không dám nhận chứ, con sẽ nhanh chóng trở thành phi tử của hoàng thượng mà, đồ này coi như là một phần hạ lễ ai gia tặng cho con đi”. Ánh sáng trong mắt thái hậu càng lúc càng chói, cả nụ cười cũng sáng rực, cười đến mức miệng mở ra hết cỡ, cười đến mức ta sờn gai ốc.

Ngáp to một cái, “Phi tử? Nô tỳ?” Ta chỉ vào mũi mình, có phải tai ta nghễnh ngãng nghe lầm rồi không, hay là thái hậu đang nói đùa?

“Đúng! Là con, con không biết chứ gần đây đột nhiên hoàng nhi thay đổi, trở nên ghét mỹ nữ, yêu xấu nữ, hậu cung này nó cũng không màng đến, cấp bách tới mức ai gia đi khắp nơi tìm xấu nữ, để làm cho hoàng thượng lại có ‘hứng thú’, nên mới tuyển con vào cung. Ha ha”.

Hết hồn!! Té ra việc ta được chọn là để trở thành công cụ sinh đẻ?

Chấn động không thể tỉnh lại, trong lúc ta đang rút cảm vì kinh ngạc thì đã bị đám cung nữ lôi đi, khiến cho ta ngay cả kháng cự, từ chối cũng không được, coi như quyết định đã được thi hành.

Khi ta kịp tỉnh lại thì đã biến thành bộ dạng này rồi.

Thái hậu đáng ghét! Thái hậu chết tiệt! Ta liên tục mắng bà ta trong đầu, bị bà cung nữ kéo, thật sự là kéo, vì ta đang khoác bộ quần áo dày như tường thành và đội cả ‘thái sơn’ trên đầu. Bảo ta đi thế nào được, cho nên không còn cách nào khác phải để bà ấy kéo đi.

Đích đến là....Lâm Hưng Cung, nghe tên cũng đủ biết là muốn làm gì rồi!

Muốn chạy trốn cũng không thoát, cứ xem cái thứ trên đầu ta thì rõ, nặng mấy trăm cân chứ không ít, chỉ e bây giờ ngay cả sức lực còn không có nữa.

Cứ như vậy lết, lết, lết.

Dọc đường đi có rất nhiều người tới xem, ánh mắt nhìn ta có ước ao, có đổ kị, có cả ngưỡng mộ.

“Oa! Thật là đáng ngưỡng mộ!” Một người trong số đó hô to.

Không ngờ còn có kẻ ngưỡng mộ một người bị kéo đi như thi thể thế này!

Ta tức giận tới mức hồ đồ, mất đi năng lực suy nghĩ.

.....

“Mẫu hậu”. Ở đây cũng có một người tức giận, hoàng thượng vừa mới dạy dỗ công chúa xong đã bị thông báo là hôm nay hẳn phải lấy một ‘xấu’ vương phi.

“Hoàng nhi, lần này con cũng đừng hòng làm trái lời ta, lần trước ta tuyển cho con một quý phi mập mạp, con lại tặng nàng ta cho Phượng nhi, kết quả là chưa tới một tháng nàng ta đã giảm từ ba trăm cân xuống bảy mươi cân. Cũng không biết Phượng nhi chỉnh nàng ta thế nào mà lại biến thành như vậy!” Thấy quý phi mập mạp gầy như thế, bề ngoài có vẻ khuynh quốc khuynh thành, vậy mà hoàng nhi lại còn không thích, thật là quá đáng tiếc.

“Mẫu hậu, hoàng nhi nhất định sẽ tìm được người thích hợp để sinh con cho hoàng nhi”. Hoàng thượng nói có chút bất đắc dĩ, đối với mẫu thân của mình, thật sự là không còn cách nào nữa.

“Chờ con tìm xong thì những người khác đã có cả đống con cháu rồi! Thế mà bây giờ con lại chẳng có chút tin tức nào!” Nóng lòng có cháu bé nhưng hậu thế lại không thấy gì.

Nhất định phải tới Lâm Hưng Cung!

Hoàng thượng không thể làm gì khác hơn là phất tay áo rời đi.

“Thái hậu nương nương, chỉ sợ hoàng thượng sẽ không theo sự sắp xếp của người đâu”. Cung nữ đã hầu hạ nhiều năm bên cạnh thái hậu nói nhỏ.

“Ai gia biết, cho nên đã chuẩn bị chu đáo cả rồi. Đêm nay nhất định sẽ bắt chúng gạo nấu thành cơm!” Nghĩ tới kế hoạch của mình, thái hậu bất giác cười thành tiếng, cười tới mức toàn bộ mọi người trong hoàng cung đều nghe thấy!!!

84. Chương 84

“Cung chúc tân nương, sớm cùng hoàng thượng sinh nhi tử!” Bà cung nữ vừa chúc vừa trùm khăn voan lên đầu ta, mỗi lần nói lại trùm một lớp, bảo là để cầu may mắn, ta thấy là xui xẻo thì đúng hơn.

Không biết chồng bao nhiêu, ta chỉ cảm thấy cổ mình sắp đứt lìa rồi, tới lúc đó họ mới dừng lại.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, ta lập tức ném cái mũ trên đầu xuống, ra sức mà đập! Đập lần một coi như là cho thái hậu, đập lần hai là cho hoàng thượng, còn lần ba là tặng công chúa! Ta đập cật lực, đáng ghét!!

“Tiểu hồ đồ, cô cũng may mắn nhỉ, hai lần tiễn cung chưa tới vài ngày đã có thể trở thành phi tử của hoàng thượng, không biết cô đốt loại nhang nào thơm cho phật tổ thế?” Bỗng nhiên một giọng nói vang lên, ta giật mình tới mức lập tức dừng chân, từ từ quay đầu lại.

“Hi hi” Ta xin thề, giọng nói bây giờ đang phát ra ấy chính là thứ khiến ta vui vẻ nhất từ trước tới nay!

“Trước tới giờ ta toàn đốt....nhang muỗi. Cho nên phật tổ rất thích, mới đưa ngươi tới đây”. Tìm được chỗ có thể trút giận rồi!

Lông Tiêu Đồi lập tức dựng đứng, nhảy lên trên thanh xà ngang.

“Ha ha Tiêu Đồi à mau xuống đây, chúng ta đã rất lâu...rất lâu...rất lâu...lâu như trải qua cả một thế kỉ mới được gặp nhau, ngươi không biết rằng ta nhớ ngươi rất nhiều...rất nhiều.....” Nhiều tới mức muốn giẫm chết ngươi!! Nhiều tới mức muốn thiến ngươi! Nhiều tới mức muốn cạo lông rút xương ngươi ra....để ăn!!!!!!!

Tiêu Đồi khịt khịt mũi, nắm chặt lấy thanh xà, đuôi vẫy vẫy, quyết tâm có chết cũng không xuống.

“Ờ ờ! Ngươi, được thôi! Ngươi không xuống dưới chắc là đang chờ ta đi lên phải không. Ờ ờ!” Ta cười lạnh, chậm rãi xuất chiêu long chảo thủ ra, thông thả bỏ lên, thương thức bộ dạng run rẩy tới rằng va lập cập của Tiêu Đồi.

Thấy bàn tay như tử thần của ta, lúc sắp sửa chạm vào nó thì cuối cùng nó cũng biết chạy, chạy như điên.

Ta cũng không tỏ ra yếu thế, ra sức đuổi theo.

Trong căn phòng nhỏ nhỏ, triển khai truy sát tới cùng.

Nơi nào bị chúng ta đụng vào cũng đều vỡ vụn, giẫm tới thành tro.

“Tiêu Đồi! Hôm nay ngươi khó mà thoát khỏi tai kiếp, nếu như hôm nay ta không đánh chết ngươi, tên ta sẽ không phải tiểu hồ đồ nữa!” Ta tùy tiện thề, dù chết cũng không tha cho nó.

Một bóng người màu vàng thỉnh linh xuất hiện trước mặt ta. Ta không kịp rút tay lại nên đã cầm thẳng vào chân hắn.

“A!!!!!!!!!!!!!!”

“Hoàng thượng!” Ta đánh trúng hoàng thượng, thấy hoàng thượng ôm chân với vẻ mặt đau đớn, một chân kia thì nhảy lò cò đi tới đi lui trong phòng, đúng là giống con gà, muốn cười quá đi mất.

Hoàng thượng lập tức trừng mắt nhìn ta.

Không được cười không được cười, cười cái là sẽ mất mạng ngay, ta gắng sức che miệng, lắc lắc đầu, ngài cứ yên tâm, ta sẽ thừa cơ giậu đổ bìm leo mà cười ngài đầu, tuy rằng thật sự là ta rất muốn cười, cười tới mức đau cả bụng, chân thì run, nhưng ta sẽ không cười!

“Ha ha ha ha ha ha.....” Trời ạ, không chịu nổi nữa! Rốt cục ta cười to thành tiếng.

“Cười đã thấy thỏa mãn chưa”. Lúc này hoàng thượng mỉm cười, ta tuyệt đối không xa lạ gì cái nụ cười đó, rốt cục cũng thấy sợ, ta lập tức ngậm chặt miệng.

“Ngươi tên là gì?” Nụ cười của hoàng thượng càng ngày càng rạng rỡ, như ngọn lửa đang dần làm bỏng từng tác da của ta.

“Tiểu hồ đồ” Hàm răng ta đang va vào nhau một cách dữ dội trong miệng.

“Cái tên thật đáng yêu...”

“Tạ ơn hoàng thượng đã khen ngợi. Hi hi” Ta cố gắng cử động khóe miệng, nhưng chỉ xả ra nụ cười không giống người chút nào, như đang khóc thì đúng hơn.

“Sao càng ngày lại càng lùi ra đằng sau thế kia?”

Chỉ cần ngài không tiến tới thì ta sẽ không lùi, ta nghĩ trong đầu, thấy hoàng thượng càng ngày càng sát lại gần, ta cũng sử dụng tốc độ nhanh hơn, trong căn phòng này, đánh vòng tròn với hoàng thượng.

Nhanh quá.....tốc độ của hoàng thượng có thể so với chạy bộ, nhưng tư thế vẫn rất nhanh nhả, cười cũng rạng rỡ như trước, mồ hôi không có lấy một giọt.

Trời ạ, hắn làm thế nào vậy?

Mồ hôi trên trán ta đã chảy ròng ròng, chạy tới mức thở không ra hơi.

Bỗng nhiên hoàng thượng dừng lại, ánh mắt chợt lóe ra tia sáng. Nhưng ta không rảnh để bận tâm tới điều đó, thấy hắn không đuổi nữa, ta mau chóng hít thở.

“Ngươi có biết cờ năm quân không?”

“Biết chứ”. Ta thở hắt hắt, cũng không thèm nghĩ sao hắn lại hỏi như vậy, lúc trước là chính ta dạy cho hắn còn gì.

“Vậy chúng ta chơi cờ nhé”. Hoàng thượng lập tức sai người mang cờ tới.

Đối diện với một cái bàn, như vậy cũng may, chúng ta có thể giữ khoảng cách. Ta vui vẻ nghĩ trong đầu, nụ cười của hoàng thượng cũng thay đổi, cười vui vẻ như gió xuân.

Thấy thế tim ta tự giác đập liên hồi, mau chơi cờ đi, đừng có nhìn ta nữa.

“Đừng nóng vội thế”. Hoàng thượng chụp lấy bàn tay ta đang chuẩn bị chơi cờ. “Còn chưa nói xong, bỏ tiền đặt cược ra”. Hoàng thượng cười như một con hồ ly.

“Vấn quy tắc cũ, ai thua người đó phải uống rượu!” Ta bắt đầu liếc mắt nhìn quanh căn phòng, ha ha, thứ dùng để đựng rượu. Lúc này ta cũng cười, cười như một con mèo nhỏ đang đi ăn trộm.

“Được! Trẫm thua sẽ uống rượu, còn người thua thì...”

Bổng hoàng thượng ngừng lại, tròn mắt liên tục quét lên người ta. “Thì cởi y phục nhé!”

“A!!!!”

85. Chương 85

Cởi y phục? Thấy ánh mắt tràn đầy tự tin của hoàng thượng, ta do dự không biết có nên đồng ý không đây? Nghe nói tên hoàng thượng này rất thông minh, học cái gì cũng nhanh, lần trước là vì ta quen với cờ năm quân trước hắn, cho nên mới thắng liên tiếp, nhưng qua một thời gian lâu như vậy rồi, không biết trình độ của hắn đã tới mức nào?

“Thế nào? Không dám à?” Hoàng thượng lắc đầu, “Hay là bên trong y phục có gì không đáng nhìn, nên sợ bị bêu xấu?” Bỗng nhiên một bàn tay to sờ lên ngực ta.

Ta ngây ngẩn, không thể ngờ hoàng thượng lại làm như vậy!

“Nàng thật sự là nữ nhi?” Hoàng thượng khó chịu cười một tiếng, tay vẫn ở chỗ cũ, sờ sờ rồi nắm nắm rồi lại vãn về.

Mặt ta cũng biến sắc, từ trắng sang xanh, cuối cùng là thành đỏ, tuy rằng mặt ta vốn đen thui không nhìn ra màu gì nữa, nhưng hiện giờ ta có thể khẳng định, trên đầu ta đang bốc hơi.

Tức giận cuộn cuộn vọt lên đầu.

“Ha ha, nàng vẫn chưa có tước vị gì phải không? Hay là trẫm ban cho nàng là ‘Thái bình’ nhé?”

Sao! Còn dám hỏi ta! Ta thật sự muốn tát chết ngài!

Bỗng nhiên tia sáng chợt lóe lên. “Hà hà.....Hoàng thượng, nô tỳ đang nghĩ tới một trò chơi còn hay hơn cả cờ năm quân. Không biết hoàng thượng có dám chơi không?” Ta cười gian xảo.

“Thật à?” Hoàng thượng rút tay lại nhưng vẫn giơ trên không trung trước mặt ta, có vẻ như còn đang nghi ngờ thứ hắn vừa sờ có là thật không. “Xem ra nàng càng hợp với danh xưng ‘Không ngực’ hơn”.

Ta tức tới méo mồm! Ngài lợi hại lắm! Ta nhin!

“Thật ra nnàng muốn chơi gì trẫm đều có thể chơi với nàng, chỉ cần nàng chịu cởi, bởi trẫm thật sự rất muốn nhìn xem nàng có phải nữ nhân hàng thật giá thật không...”

Nếu ta không phải nữ nhân thì ngài cũng sẽ không phải nam nhân đâu! Ta hét to trong đầu.

“Cởi thì cởi! Nhưng điều kiện phải thay đổi, không phạt ngài uống rượu nữa, bởi nô tì sợ là hoàng thượng say rượu, ngày mai đau đầu, lại trách phạt nô tì, nô tì gánh không nổi!” Ta khoanh tay, bộ dạng trông có vẻ khổ sở.

Hoàng thượng lập tức cười rạng rỡ, “Được thôi, nàng muốn chơi gì?”

“Hai chú ong nhỏ, hi hi” Chờ xem mặt ngài sẽ sưng vù cho coi!

“Hai chú ong nhỏ? Chơi thế nào?”

“Rất đơn giản, chúng ta chỉ cùng nhau nói hai chú ong nhỏ bay vào trong bụi hoa, bay sang trái, bay sang phải, dao – đá – vãi, rồi hôn môi nhau”.

“Hóa ra là vậy à, ha ha” Hoàng thượng cười vô cùng vui vẻ, “Nàng muốn hôn trẫm thì cứ việc nói thẳng, trẫm sẽ ‘cung không đủ cầu’ mà”.

Nói xong còn chu môi ra, ta lập tức tránh né.

Hừ! Vừa nãy cho ngài lợi dụng còn chưa thấy đủ à, giờ lại còn dám ăn đậu hũ của ta. Không có cửa đâu!

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi”. Ta yêu kiều nói.

“Hai chú ong nhỏ bay vào trong bụi hoa, bay sang trái, bay sang phải”

Hai tay cùng đưa ra, ta là dao, hoàng thượng là vải.

“Hi hi, hoàng thượng thua rồi nhé”. Ta hồn nhiên nói “. “Theo quy tắc của trò chơi, nô tì không có tội” Cười như đứa trẻ, lộ ra hàm răng trắng ngần.

“Trẫm sẽ không phạt nàng đâu”

“Bốp!” Một âm thanh vang lên.

Năm ngón tay hằn rõ lên má hoàng thượng đang ngẩn người.

“Nàng!”

“Hoàng thượng, đây là quy tắc trò chơi mà. Nô tì cũng đâu có dám, thật sự là không muốn thế”. Ta đang muốn chết đây! Ngẫm lại cảm giác khi chạm tay lên mặt hoàng thượng, thật là quá sung sướng, âm thanh ấy như quẩn quanh trong căn phòng này, khiến ta cảm động chắc mất ngủ tới ba ngày ba đêm!

“Được.....” Trên mặt hoàng thượng thay đổi, giọng nói trở nên kéo dài ra.

Ta bắt giác nuốt nước bọt.

“Đã vậy chúng ta tiếp tục”. Hoàng thượng lạnh lùng nói.

Hừ! Đây là do ngài muốn đùa tiếp nhé, đừng có mà trách ta.

“Được thôi!”

.....

Thấm thoắt ta đã chơi với hoàng thượng cả buổi tối.

Còn về phần tình hình chiến đấu thì sao?

>o< chỉ=“” có=“” thể=“” dùng=“” hai=“” chữ=“” để=“” hình=“” dung!=“” sáng=“” khoái.....bốn=“” chữ,=“” cực=“” kì=“” sáng=“”>

Hoàng thượng chậm rãi đi từ trong phòng ra.

Ta gạt nước mắt, lưu luyến nhìn theo không muốn rời. “Hoàng thượng đi từ từ nha”.

Tiểu Hạ tử trông coi bên ngoài vừa nhìn thấy hoàng thượng đã giật cả mình, “Hoàng thượng, mặt của ngài...sao lại sưng phù như đầu heo thế kia ạ?”

“Câm miệng! Không được nhìn, nếu không ta móc mắt ngươi!”

“Dạ, dạ, nô tì không nhìn nữa, không nhìn nữa!” Trong lòng tiểu Hạ tử run sợ đi theo hoàng thượng.

Thấy bọn họ đều đã đi xa, ta mới cười to!

Tiểu hồ đồ, đã thắng, tèn ten!!!!!!!

86. Chương 86

Nhớ tới gương mặt méo xệch của hoàng thượng, tới giấc mơ ta vẫn còn cười, có điều không ngờ rằng ngài mai còn có chuyện càng làm cho ta buồn cười hơn đang đón chờ.

.....

Sáng hôm sau, “A!!” Một mớ duỗi lưng, ta vừa xuống giường đã thấy một đám cung nữ bê theo chậu rửa mặt rất to, toàn bộ đều là vàng, bốn người bê, đây là chậu rửa mặt hay bồn tắm nữa không biết?

Nhận lấy một bộ quần áo dài, đeo trang sức!!!!

Nhìn mình trong gương, rốt cuộc là ta biến thành nhím rồi sao? Hay là ma nữ tóc dài? Chắc kết hợp hai cái đó vào là đúng nhất.

“Nương nương, người và các mỹ nhân mới tiến cung khác sẽ dùng bữa với hoàng thượng, sau đó...” Cung nữ liệt kê lần lượt những việc phải làm hôm nay.

Bồi hoàng thượng dùng bữa! Hà hà...”môi đẹp” “sừng như heo” của hần bây giờ còn nuốt trôi được cơm nữa không? Ta đây phải đi mở mang tầm mắt mới được.

Việc thứ nhất là đến bàn cơm, ta thấy không phải là tối để ăn mà là cười sặc sụa.

Hoàng thượng đang bị một đám nữ nhân ‘hình thù quái dị’ vây quanh, mỗi người cầm một đôi đũa gấp đầy thức ăn đưa về phía miệng hoàng thượng. Chỉ thấy miệng hoàng thượng thì đầy đồ ăn, cơm trong bát đã được cho thêm chất cao như núi, nhưng vẫn còn tiếp tục tăng, đám người cứ một trước một sau tới ‘giúp’ thêm cơm cho hoàng thượng.

Thấy tình cảnh này sao ta có thể không cười được!

“Họ là ai?”

“Bẩm nương nương, họ đều là phi tử mới tiến cung do thái hậu tuyển chọn, đều là để hầu hạ hoàng thượng”. Cung nữ trả lời nhỏ nhẹ, còn giới thiệu từng người cho ta.

“Vị kia” Một tay thì cụt, trên mặt còn có vết sẹo. “Là Hải quý phi”

Tên rất hợp, chẳng khác gì thủ lĩnh cướp biển trong phim cả. Ta nghĩ trong đầu...ha ha....

Lúc này thủ lĩnh cướp biển đang vội vàng tống rượu cho hoàng thượng, mặt hoàng thượng toàn nước, không biết là nước mắt hay rượu đây?

“Còn vị đó” Thì trông nục nịch béo ú, quần áo chắc sẽ nhanh chóng bị rách, thịt mỡ đã lộ hết thể kia, mỗi cái mũi là có vẻ giống người, nếu không ta còn tưởng rằng đó là voi Thái Lan do thái hậu mua về hoàng cung ý chứ. “Là Hương quý phi”.

Lại còn Hương quý phi, ta thấy là voi quý phi thì đúng hơn, trông chẳng khác gì con voi!

Tiếp theo nào là cô đứt tay, cô đứt chân, lần lượt giới thiệu cho ta tất cả, ta bắt đầu cảm thấy sùng bái vị thái hậu này rồi, bà ấy thật đúng là có tấm lòng nhân hậu!

Bà ấy đưa tất cả những cô nào tàn tật vào trong cung, biến hoàng cung này trở thành nơi nuôi dưỡng người tàn tật miễn phí.

Lại nhìn hoàng thượng lần nữa, lần này là hoàn toàn bị chính tới thăm rồi, ha ha.

Ha ha ha ha ha ha ha ha.....

“Thái hậu, i love you!!!!!!”

87. Chương 87

“Love you? Là thứ gì?” Một gương mặt quen thuộc phóng to trước mắt ta.

“A!!!! Sao anh lại ở đây?”

“Thì là phi tử của hoàng thượng như nàng thôi, ha ha” Mái tóc bạc của hắn đã được búi lên, mặc quần áo con gái vào quả thật có vài phần giống, nhưng hắn đâu phải nữ, là nam nhân hàng thật giá thật cơ mà!

“Anh vào đây bằng cách nào?” Ta nhìn vẻ mặt không giấu nổi đắc ý của Công Tôn Hiệp, còn có vẻ rất thỏa mãn khi thấy cảnh hoàng thượng đang bị đám nữ nhân xấu xí cho ăn.

“Thì cũng giống như nàng thôi”. Hắn mỉm cười nhìn ta.

Thái hậu à, dù bà muốn có cháu bé thế nào cũng không nên tuyển một nam nhân chứ, nam nhân đâu có thể sinh con được?

“Ha ha, việc đó thì nàng yên tâm, thái hậu thấy tóc ta đặc biệt nên mới chọn ta vào cung, hơn nữa trước đó ta cũng nuốt viên thuốc có thể thay đổi bộ dạng giống nữ nhân, không tin nàng sờ thử xem”. Nói xong hắn túm lấy tay ta đặt lên ngực hắn.

Là thật! Là thật! Chứ không phải thứ gì lung tung khác! Thật là thần kì!

“Rốt cuộc thân phận của anh là gì, ngay cả ngực cũng làm ra được”. Ta hỏi mang theo vẻ kinh ngạc.

“Ha ha, quá khen rồi, ngay cả bí được trong hoàng cung – đầu nở hoa, đều là ta phát minh ra, còn có gì mà ta không làm được nữa”. Công Tôn Hiệp tỏ vẻ đắc ý, mũi như dài ra tới vài phân rồi.

“Thần tượng! Anh đúng là thần tượng của tôi! Kí tên cho tôi đi mà!” Như vậy nghĩa là bệnh của Quá Tham là do hắn chữa được, hơn nữa không biết chừng còn có thể chữa trị được nỗi đau khổ ‘đầu không tóc’ của ta rồi!

Ta cật lực chụp lấy tay hắn! Trong mắt thấy.....dày đặc tóc, ha ha ha ha.....sắp trở về rồi (Chờ người đã lâu, tóc của ta!)

“Xin nàng đừng có phát diện với ta, nàng không thấy ánh mắt hoàng thượng đang nhìn chăm chăm vào mình à?”

Lông tơ bắt đầu dựng đứng, ta xoay người lại! Chỉ thấy hai mắt hoàng thượng đang rực lửa nhìn ta, như là vừa ăn phải vài tán thuốc nổ vậy, chuyện gì đã xảy ra?

“Hừ! Trẫm không muốn ăn nữa!” Hoàng thượng đẩy đám người quái dị ra, đi về phía cửa, lúc đi ngang qua người ta thì tét một cái vào bàn tay vẫn còn đặt trước ngực Công Tôn Hiệp của ta. Trùng mắt lườm, bước chân giẫm mạnh lên nền.

“Quái lạ”. Ta vuốt lên bàn tay ‘bị thương’.

“Ha ha, người ta đều nói hồng nhan họa thủy, không ngờ hôm nay tới một xấu nhan cũng là kẻ gây họa”.

“Công Tôn Hiệp anh nói gì thế hả? Anh bị lây bệnh từ hoàng thượng rồi phải không? Hành động quái dị cũng lây được à?”

“Ha ha, lẽ nào nàng không nhận ra hoàng thượng quan tâm tới nàng nhiều thế nào à? Quan tâm tới mức nàng chạm vào ‘nữ nhân’ như ta mà cũng ghen được”.

“Hả??? Hoàng thượng ghen???”

Tên hoàng thượng có thể dùng nộ cười giết chết người kia mà lại ghen???

Ta im lặng không nói gì.

Hoàng thượng thật sự đang ghen ư? Lẽ nào hắn thích ta? Đánh tiếc ta còn không kịp tìm bằng chứng thì đã bị Công Tôn Hiệp lôi đi, nói là muốn bàn bạc chuyện lớn.

.....

“Công Tôn Hiệp! Anh đùa tôi đấy à? Làm gì có ai đi bàn bạc chuyện lớn ở nhà xí bao giờ!” Ta bị vây quanh bởi mùi hôi thối. Hoàng cung này không có WC, bởi vì nếu hoàng thượng muốn đi thì lúc nào cũng có người mang bô vàng tới tận nơi, quần cũng không phải tự cởi. Cho nên người có thân phận cao đều như nhau, kẻ thân phận thấp mới cần nhà xí, chớ có tưởng tượng nhà xí trong hoàng cung cao cấp tới mức nào, không phải dát vàng hay ngói bạc đâu, cho kẻ thân phận thấp dùng nên chỉ cần lấy rơm quấn một vòng, ngay cả

mảnh gỗ cũng không có, trên mặt đất chỉ có một cái hố, ta và Công Tôn Hiệp nói là ở nhà xí chứ thật ra là đứng ở gần ‘hố’ đó.

Đầu ta bốc khói, cẩn thận giẫm chân lên mặt đất, đừng nói là tức giận, ngay cả hít thở cũng có thể chết người. Ta nghĩ ta sẽ nhanh chóng trở thành người đầu tiên trong lịch sử bị chết vì thối mất!

“Nàng không nghe câu tai vách mạch rừng à? Đặc biệt là trong hoàng cung, nơi nào cũng có tai mất hết”.

Khóe miệng ta nhếch lên, ta có thể khẳng định là không phải mình đang cười, mà là co giật! Đúng vậy, chỗ này không có tường, nhưng lại có một đám cây cỏ um tùm, anh cho là có thể ngăn trở được suy nghĩ ngu ngốc của anh sao? Một nhà xí có cần hai người cùng vào không? Vừa nhìn đã thấy nghi rồi. Ta dùng ánh mắt nói.

“Ta biết nàng cũng cho là ta rất thông minh, nhìn xem nụ cười của nàng, ánh mắt sùng bái của nàng, không cần phải nói nhiều đâu, ta đều hiểu cả”. Công Tôn Hiệp cười sang sảng, tuyệt đối không bị ảnh hưởng bởi mùi hôi xung quanh chút nào.

Thật không thể chịu nổi! Ông trời ông giết ta đi! Ở cùng cái kẻ ngu ngốc này một phút nữa thôi thì ta không thối chết thì cũng tức chết. Ta hét to trong đầu, thấy hắn không hề có chút phản ứng nào, trong nhà xí hôi hám này, chẳng những không việc gì mà còn cười rất vui vẻ?

Nếu như không phải mũi anh hỏng thì nhất định là dùng thứ gì đó chống mùi! Mau lấy ra nữa đi! Ta dùng ánh mắt ra hiệu nhưng ta nghĩ là hắn không hiểu, tự mình ra tay thôi, ta nhanh nhẹn một tay bịt mũi, tay kia sờ soạng lên người hắn.

“Á nàng làm gì thế, mau dừng tay lại!”

Ta phải sờ, không biết gì hết, ta chỉ biết nếu không tìm được thứ gì giúp ta hít thở thì ta sẽ chết ở đây. Cho nên ta hoàn toàn không chú ý đến hơi thở gấp gáp và khuôn mặt đỏ bừng của hắn.

“Bốp”.

Một cái tát thật mạnh giáng lên mặt ta, hắn bay nhanh ra ngoài như tên lửa, tiện thể ‘hủy’ luôn nhà xí này.

Rốt cuộc ta đã sờ vào cái gì? Cần gì phải tức giận như thế chứ?

88. Chương 88

“Quá Mau!!!”

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc ta mới phản ứng lại, thấy một đám người đang đứng trước nhà xí, ai ai cũng nắm chặt lấy quần mình, xem ra là đang cấp bách rồi.

“Đại phương trượng?” Trời ạ, sao phương trượng của Lan Nhược Tự lại ở đây?? *giật mình*

“Tiểu phương trượng

~ chúng ta rất nhớ cậu! Cậu mà không xuất hiện ra thì chúng ta chết mất!!” Một đám xúm lại, các sư huynh ăn mặc y phục phi tử ôm chầm tới, kẹp ta ở chính giữa, ta có cảm giác mình như miếng xúc xích trong bánh mì vậy.

Gặp ta có tới mức phải vui sướng thế không? Khoan đã...ta cảm giác khi ôm sư huynh sư phụ hình như mọc thêm nhiều thứ gì đó, tay ta lẩn mò.

“AAAAAAAAAAAA” Tiếng hét chói tai ấy không phải là do ta, mà phát ra các sư huynh đang bị ta sờ kia, họ lập tức tản ra.

Ánh mắt của đám người hoảng sợ nhìn ta, cứ như thể ta là kẻ hái hoa tặc vậy.

“Ai nói cho tôi biết đi, sao mới có vài ngày không gặp mà các người lại mọc thêm thứ gì thế này, sao biến hết thành nữ nhân thế kia?” Rốt cuộc ta cũng bình tĩnh lại được, bởi vì đã rút ra ít ‘kinh nghiệm’ từ Công Tôn Hiệp lúc trước cho nên cũng không kinh ngạc cho lắm.

“Hừ, chẳng phải là do tiểu phương trượng làm hại còn gì”. Đám sư huynh khóc rống, hất y phục lên để cho ta xem ‘ngực’ bọn họ sưng tấy thế nào.

“Tiểu phương trượng à, cậu không biết chứ từ sau khi cậu đột nhiên mất tích, đại phương trượng ngủ không được, mà ăn cũng không vô, cả ngày chỉ đắm ngực giậm chân, chúng ta thật thảm quá!!”

“Cái này tôi không rõ, đại phương trượng đắm ngực giậm chân thì có liên quan gì tới các anh đâu?”

“A.....đại phương trượng đắm ngực chúng ta, giậm chân chúng ta, một ngày ba lần, chẳng khác nào ngày ba bữa cơm, khiến chân chúng ta cũng sưng cả lên, ngực.....cũng thành ra như vậy! Hu hu” Vừa nói vừa ngửa mặt lên trời khóc rống.

Ta quay đầu nhìn đại phương trượng của Lan Nhược Tự, thật đúng là không còn gì để nói.

“Quá Mau.....” Đại phương trượng cũng xúc động quá lao tới ôm chầm lấy ta.

Theo phản xạ ta xuất một tay ra (Có phải liên quan tới việc luyện long trảo thủ không nhỉ, tay ta lúc nào cũng không nghe theo sự khống chế của ta, thứ gì nên bắt thứ gì không nên bắt ta đều loạn cả) Nhưng lần tóm này lại càng làm cho ta giật mình “To, to quá.....Phương trượng! Sao ngực của ngài cũng có thịt????” Không phải là gắn vào đấy chứ? Nhưng cảm giác này....là đồ thật...

“Ta ta! Ta chỉ là quá nhớ con! Ngày nào ta cũng nhớ tới con, nhớ nhớ, tới mức biến thành như vậy!” Đại phương trượng hô to rồi khóc lóc.

“Nhớ tôi? Nhớ tôi chỗ nào cơ?” Chỉ thấy ánh mắt hần nhìn chăm chăm vào ta, gân xanh trên trán ta co rúm lại.

“Con tên là gì, nhà ở đâu, nói cho ta biết ngày sinh tháng đẻ”.

“Ngài đang điều tra hộ khẩu đấy à, lại còn hỏi ngày sinh tháng đẻ nữa!” Ta chưa cho hòa thượng háo sắc ngài một đám đã là tử tế lắm rồi.

“Không phải điều tra hộ khẩu gì cả! Chỉ là...chỉ là ta muốn gặp người nhà con để cầu hôn thôi!”

Cầu hôn? Ta không có nghe nhầm đấy chứ?

Thấy bộ dạng vô cùng kinh ngạc của ta, đại phương trượng dùng ánh mắt kiên định nói: “Rõ ràng con đã cho ta ‘nhìn’ tất cả rồi, cho nên ta tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm lấy con, chính là con!”

“Lấy tôi? Không phải chứ! Ngài...ngài muốn kết hôn với nam????” Chớ có trách sao ta lại hỏi vấn đề ngu ngốc như thế, bởi vì kẻ trước mắt này là hòa thượng nhưng lại không giống một hòa thượng tí nào, mà ta đã từng cởi sạch trước mặt hần, thế mà hần vẫn còn cho rằng ta là một nam nhân, nhưng lại là một nam nhân bị thiếu nữa chứ!

Nói xem một kẻ ngu ngốc như thế, bây giờ đột nhiên thông suốt mọi việc? Biết ta là nữ? Đừng nên trách ta nghi ngờ có phải mình nghe nhầm không, hay là hần muốn kết hôn với nam nhân thật?

89. Chương 89

Nghe xong lý do của hần thật là khiến ta dở khóc dở cười, bởi vì hần quá nhớ ta cho nên ra ngoài tìm, lúc ẩn lúc hiện, tự dưng bị dẫn tới hoàng cung rồi chẳng biết tại sao biến thành quý phi, hỏi nguyên nhân thì mới biết được chỉ có nữ nhân mới được vào, nên biết ta là nữ!

“Con yên tâm đi, nhất định ta sẽ lấy con, cũng sẽ chịu trách nhiệm với con của con!”

Con? Ta không có nghe nhầm đấy chứ, hấn nói con ai cơ? Hấn sẽ không cho rằng chỉ sờ một tí mà sẽ mang thai đấy chứ?

Chỉ thấy hấn lục lọi trong ngực rồi lôi ra thứ gì đó, sau đó ta nhìn thấy một cái mông to đối diện trước mặt ta.

“Ha ha” Cười ư?

Cái mông mà biết cười???

Mắt ta cũng có vấn đề thật rồi.

Không chỉ có cười mà nó còn đột ngột ‘hôn’ mặt ta, cho tới khi ta thấy hoảng sợ thì nó mới dừng lại, sau đó thân thể xoay chuyển, cuối cùng cũng quay mặt về phía ta rồi sao?

Thấy rõ chủ nhân của cái mông khiến ta kinh ngạc như gặp phải người ngoài hành tinh.

“Tiểu bại hoại!!!” Nó còn sung sướng cười to, trong miệng ngậm hai cái ‘răng thỏ’ buộc dây nằm trên tay đại phương trượng, mở to mắt nhìn ta...ta có một dự cảm không tốt chút nào...

“Mẹ! Mẹ!” Tiểu bại hoại gọi xong thì hai cái răng nhả ngay vào ta “

~!” Cắn một cái!

“AAAAAAAAAAAA!!!!!!!”

Dự cảm đã trở thành sự thật!

Rốt cuộc hoàng cung này còn muốn gây bất ngờ gì với ta nữa đây!!!

Vừa mới thoát được khỏi răng của tiểu bại hoại, nhưng không ngờ lại gặp phải Đông Phương Bất Bại.

“Đáng ghét! Cút đi!”

“Bịch!” Một nữ nhân có khuôn mặt mập ú như bánh bao bị đánh ngã trên mặt đất, Đông Phương Bất Bại nhìn nữ nhân bị đánh không dưới một trăm lần vẫn kiên trì tới cùng, còn ôm chặt lấy chân hấn không tha.

Hấn tới tìm ta sao? Mau mau chạy thôi!

Hừ.....Cũng không phải là ta không muốn chạy! Mà là hấn đã chặn mất đường nhìn của ta, cặp mắt hung ác kia như đang nói với ta rằng: Cô đừng hòng đi đâu, cứ chạy thử xem, ta tuyệt đối sẽ chém cô!

Ta mang về mặt khổ sở, chắc là hấn không nhận ra ta! Nếu không cũng sẽ không bình tĩnh đứng đó như thế, chứ biết thì hấn không xông tới bóp cổ ta thì mới lạ đấy!

“Ngươi còn không cút đi!” Ánh mắt sắc lạnh của Đông Phương Bất Bại liếc sang.

“Đừng thế mà! Anh chàng đẹp trai....ta xấu hơn cô ta, chẳng phải chàng muốn tìm thiên hạ đệ nhất xấu nữ sao! Ta đây...ta còn là thiên hạ đệ nhất lão xử nữ kia...chàng chọn ta đi.....”

Buồn nôn.....Ta lạy cô! Còn có tí sức lực nữa thôi lại còn đi động dục với Đông Phương Bất Bại ở đây, lẽ nào thật sự không muốn sống nữa.

“Ngươi!” Bỗng nhiên Đông Phương Bất Bại mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời với nữ nhân kia.....Cô gái còn tưởng hấn hồi tâm chuyển ý, ánh mắt xúc động còn nháy nháy hai trăm lần, oa! Tốc độ phóng điện siêu nhanh!

“Đi chết đi!” Quả nhiên Đông Phương Bất Bại đập lên mặt nàng, nữ nhân lập tức tắt thở.

Không hổ là minh chủ võ lâm, công lực quá mạnh! Không được! Ta phải đi tìm người cứu giúp! Ta lập tức nghĩ tới đại phương trượng của Lan Nhược Tự! Võ công của hấn nhất định không kém hơn Đông Phương Bất Bại này! Nhưng đồ chết tiệt nhà hấn lại bỏ rơi ta ở đây, chạy đi tìm tiểu bại hoại hỏi gì đó! Bây giờ ta thật đúng là kêu trời trời không đáp, gọi đất đất không linh!

“Cô” Đông Phương Bất Bại giơ tay trái lên, ngón trở ngoắc ngoắc “Tới đây”

Ta mà đi thì còn mạng để quay về sao? Nhìn thi thể nằm dưới chân hắn, tên Đông Phương Bất Bại này giết người cứ như bóp chết một con kiến. Đúng là quá kinh khủng.....

.....

“Hỏi thế gian tình là gì, mà sao đôi lứa thề nguyện sống chết”

Có người tới! Hơn nữa giọng nói này sao lại quen thế nhỉ!

90. Chương 90

Trước tình hình nguy cấp trước mắt, ta nghĩ nhất định sẽ có anh hùng xông ra! Trong phim, trong tiểu thuyết đều viết như thế mà! Ta tin lần này cũng không là ngoại lệ! Dù sao ta cũng là nữ diễn viên chính...nhất định phải đối tốt với ta một chút chứ....

Anh hùng, anh hùng mau mau xuất hiện đi! Ta âm thầm hét to!

Nghe thấy âm thanh càng lúc càng tới gần! Rốt cuộc sẽ là ai đây?

Bước chân vang lên liên tục, tầm mắt ta và Đông Phương Bất Bại đều quay sang nhìn chăm chú về phía đó, hai người không cử động gì.

“Haizzzzzz.....” Một tiếng thở dài ngân lên.

Chậm rãi tới gần! Gần hơn nữa, tới rồi.

Sao bỗng nhiên tên Đông Phương Bất Bại kia lại cười???

Rốt cuộc anh hùng là vị nào đây???

Khi nhìn thấy hân cầm của ta suýt nữa rơi xuống đất, mắt thì nhanh chóng nhảy ra ngoài!!!

Vi Tiểu Bảo!!!!

“Haizzz...A Kha...Từ ngày nàng bị xấu nữ kia dọa vẫn chưa tỉnh lại, nàng có biết lòng ta lo lắng tới mức nào không?”

Vi Tiểu Bảo... [Toát mồ hôi] Á.....Tốt xấu gì cũng là phần tử tinh anh của Thiên Địa Hội, lại là đồ đệ của Trần Tiên Nam nữa, múa võ chắc là cũng không kém, dù không múa võ được thì trình độ nịnh hót có lẽ sẽ tăng Đông Phương Bất Bại lên tận trời! Ha ha....vừa nghĩ, miệng ta vừa mở to hết cỡ, cười tới mức răng đều đánh nhau.

“Đều là do xấu nữ kia! Nếu không phải cô ta thì nàng sẽ không xảy ra việc này! Nếu mà để ta gặp lại ả thì ta nhất định sẽ hủy mặt cô ta đi!”

Không phải chứ! Oan này kết cũng quá là vô lý, rõ ràng là cô ta chạy vào nhìn ta tắm, nên mới gặp chuyện không may đó, ta còn chưa tính tới việc để thân thể thuần khiết của mình cho cô ta nhìn, ngấm lại ta mới là người bị hại mới đúng.....chính là như vậy!!!

Nhưng với vẻ mặt đờ đờ sát khí của Vi Tiểu Bảo và nụ cười nham hiểm của Đông Phương Bất Bại, ta nên làm gì bây giờ, kêu cũng không kêu được.

Trong lúc ta thấy khó xử thì Vi Tiểu Bảo vẫn đang đi tới....

Hu hu hu, ta thật sự là khóc không ra nước mắt.

“Đông Phương đại ca, đại ca không thể buông tha cho tiểu muội được à....” Ta chỉ còn biết cầu xin tha thứ, ánh mắt nhìn hắn đầy mong chờ.

“Cò!” Kinh ngạc chợt lóe trong mắt Đông Phương Bất Bại, sau đó bộ dạng hắn như hiểu ra mọi việc: “Cuối cùng ta cũng tìm được cô rồi, thiên hạ đệ nhất xấu nữ!”

Hồng hét! Nhất thời lỗ miệng gọi tên hắn ra rồi, trong hoàng cung này người biết về ngoài hiện tại của hắn cũng chỉ có ta!

“Anh đừng đi qua đây, nghìn vạn lần chớ tới đây, van xin anh đừng đi tới...” Cái tên Đông Phương Bất Bại khó ưa này, nói người đừng đi người lại càng đi nhanh hơn, nếu để mặc chắc hắn sẽ chìm ta xuống sông mất.

“Hắc quý phi, hắc quý phi...”

Ai đấy! Không thấy ta đang chạy thoát thân sao! Ô...Đông Phương Bất Bại này đi từ lúc nào rồi?

Mặc kệ hắn, dầu thế nào cũng phải thở ra một hơi đã...

“Quý phi, cuối cùng cũng tìm được người rồi”. Một nha hoàn thở hổn hển chạy tới trước mặt ta, “Mau!! Mau đi tiếp thánh chỉ!”

“Thánh chỉ? Thánh chỉ gì thế, cô có thể tiếp chỉ giúp tôi không?”. Thánh chỉ của hoàng thượng kia ta cũng không nhận, bây giờ rốt cuộc ta phải thừa nhận tên hoàng thượng đó thật sự thích ta, ánh mắt nhìn ta nhiệt tình không che giấu chút nào, trước đây ta cũng không tin hoàng thượng lại đi ghét mỹ nữ thích xấu nữ, lại còn xấu như thế này! Nhưng ta không thích hoàng thượng, một chút cảm giác cũng không có, đừng tưởng rằng hoàng thượng thích ta thì ta sẽ chấp nhận ngay, đối với hoàng thượng ta chỉ có sợ chứ không yêu, nhớ đến việc trừng trị nữ nhân hậu cung thế nào, khó đảm bảo được sau này hắn sẽ dùng cách gì để phạt ta! Cho nên ta nhất định phải ra khỏi cung lần thứ hai để tìm lấy tự do!

“Trời ạ, nương nương của tôi ơi, thánh chỉ này không giống với những thánh chỉ khác, đây là thánh chỉ phong...hoàng...hậu...”

Thứ gì đó đang vang lên trên đầu ta, bom, không, là bom nguyên tử!!!

Bom nguyên tử đang nổ tung trên đầu ta!

“Bùm.....”

91. Chương 91

*Hồi ức của hoàng thượng:

Dường như là một đôi hồ điệp

Lần đầu tiên gặp nàng

Chỉ đơn giản là nghĩ nàng rất thú vị

Nhưng lúc thấy được khuôn mặt thật của nàng, ta sợ đến mức ngất đi.

Thật sự rất muốn biết nàng như vậy sẽ sống thế nào?

Nhưng lúc ở bên cạnh nàng, bộ dạng xấu xí dọa người đó đã dần dần tan biến không rõ, dường như chưa từng xuất hiện, dần dần thành thói quen, thật ra ngẫm lại dáng vẻ của nàng cũng không dọa người lắm, đâu khác gì người bình thường đều có một miệng hai mắt hai tai? Có gì đáng sợ đâu, còn hơn những người bề ngoài xinh đẹp nhưng tâm địa tà ác, trong ngoài không giống nhau, đó mới khiến người khác sợ. Chúng dần dần trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của ta, ta bắt đầu chán ghét những người xinh đẹp, bởi càng xinh đẹp thì sẽ khiến ta càng đề phòng, trừ diện mạo xấu xí của nàng ra, ngược lại lại khiến ta thích cũng không hẳn là thích, nhưng cũng không thấy ghét.

Nhưng tại sao mỗi lần ta tới gần nàng, nàng lại càng tránh xa ta? Ta chỉ là nghĩ nàng rất thú vị thôi mà.

Cho tới khi nàng rời khỏi hoàng cung, biến mất khỏi tầm mắt ta.

Ta ngồi trước bàn cờ một mình, nhớ tới nàng, nhớ tới bộ dạng của nàng, nhớ tới từng nét mặt của nàng, lúc đó ta mới thừa nhận, ta đã thích nàng, ta thích nàng ở chỗ nào nhỉ?

Không biết! Cũng không tìm được đáp án, nhìn quân cờ, đối diện đen còn có trắng, nhưng đối diện ta đã không còn nòng.

Cảm giác đó thật cô đơn biết bao, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy cô đơn như vậy.

Tưởng tượng rằng nếu được gặp nàng, được ở bên cạnh nàng thì sẽ có bao nhiêu điều thú vị xảy ra, ha ha...

Ta đã hiểu, chỉ khi nàng bên cạnh ta, mới có thể khiến ta có cảm giác, chỉ cần nàng vẫn còn bên người ta, rồi có một ngày ta sẽ hiểu được vì sao lại yêu nàng.

Cho nên ta quyết định tới Lan Nhược Tự tìm nàng.

Cũng quyết định giữ nàng ở bên ta vĩnh viễn, cho dù nàng có chạy tới địa phủ, ta cũng phải tìm được nàng!

Lần đầu tiên ta có nguyện vọng muốn giữ lại một người đến vậy, ở cạnh ta nhé.....

*Hồi ức của Long công tử:

“Tại sao công tử cứ phải đuổi theo xấu nữ kia như thế! Cô ta thì có điểm gì tốt, bộ dạng thì đã xấu như vậy rồi, còn từ chối Vương gia....”

Mỗi một lần chạy trốn với ta, Truy Nguyệt lại lải nhải vào tai ta như thế! Ta biết cậu ấy là muốn tốt cho ta thôi, mong ta từ bỏ nàng đi, tìm ai đó tốt hơn...

Ta cũng đã từng nghĩ như vậy, tại sao cứ nhất định phải đuổi theo người đó? Nàng thì có gì tốt chứ? Đúng là tiếng hát của nàng rất hay, đó cũng là lần đầu tiên ta cảm thấy rung động vì tiếng hát của người khác.

Nhưng đây là lý do ta không thể quên được nàng ư? Ta nghĩ không chỉ có thế đâu.

Còn có vẻ ngoài xấu xí ấy cũng làm cho ta khó quên, nói thật là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta chỉ muốn té xỉu, nhưng ta chỉ biết cố giả vờ là không sao cả, sau đó còn ôm chặt lấy nàng, ta đã cho rằng cái ôm đó nghĩa là nàng thuộc về ta, bởi ta là vương gia mà, hơn nữa còn đẹp trai như thế! Nàng có lý do gì để từ chối ta đâu, hơn nữa nàng còn xấu như vậy.

Nhưng nàng nhất định từ chối, mỗi lần ta tới gần nàng, ánh mắt của nàng không giống với nữ nhân khác là ngưỡng mộ, xúc động, một lòng hướng về hoặc cảm mến, mà chỉ có né tránh thôi, trực giác mách bảo ta rằng nàng muốn chạy trốn.

Tại sao? Cứ lần lượt biến mất trước mắt ta, mà sao cứ mỗi lần ta đều đuổi theo nàng?

Ưu điểm của nàng...hát êm tai khiến ta thích, nhưng khuyết điểm của nàng...gương mặt xấu xí ấy lại càng làm cho ta khó quên hơn, mỗi lần ta chìm vào giấc mơ, trong đầu ta không phải là cô gái xinh đẹp gì, mà là hình bóng của nàng, ngồi trên một đám mây hát cho ta nghe, tự do tự tại như vậy, vô câu vô thúc, hết như một tiên nữ.

Nguyện vọng của ta là có thể ngồi bên cạnh nàng, vĩnh viễn được nghe tiếng hát của nàng, cho đến khi thiên hoang địa lão.

*Thiên hoang địa lão: Thời gian dài đằng đẳng, lâu như trời đất.

92. Chương 92

“Hoàng hậu?! Tôi?” Ta chỉ vào mũi mình, “Là làm vợ hoàng thượng??” Chỉ vào thánh chỉ trên tay thái giám, “Cậu có nhầm không đấy?”

“Không nhầm, không nhầm đâu, hoàng hậu nương nương”. Thái giám cười tới mức nước miếng chảy cả ra, nhìn thấy ta cứ như là thấy miếng thịt mỡ không bằng.

Ọe.....”Không được gọi! Ai muốn làm vợ hoàng thượng thì đi mà làm! Tôi...”

“Tôi cái gì?”

Ặc! Giọng nói ấy.....Tuy rằng còn chưa thấy người nhưng vừa nghe thấy thôi đã đủ để làm ta sợ tới mức nhũn cả chân, chân mềm nhũn, ta đổ người ra đằng sau, đúng lúc có một đôi tay dịu dàng đỡ lấy ta, ta định quay đầu lại nói tiếng cảm ơn, nhưng lại chạm trán một đôi mắt quen thuộc.

“Hoàng....hoàng thượng.....”

“Sao ngài lại ở đây?” Ừ! Lại còn cười ‘sáng rực’ như thế, ta có dự cảm không tốt chút nào!

“Trẫm là tới xem hoàng hậu mình thế nào thôi, sợ rằng nếu không nhìn thấy nàng một lúc là nàng đã biến mất không thấy tăm hơi đâu rồi...” Nụ cười rạng rỡ không gì sánh bằng, nhưng đôi mắt lại neho neho, thể hiện ra là rất nguy hiểm!

Trời.....không phải là ta vừa nghĩ tới việc chạy trốn đã bị hắt nhìn thấu đấy chứ....

Chỉ thấy hoàng thượng bảo những người khác lui ra, giờ trong phòng chỉ còn lại có ta và hắn, vô cùng căng thẳng....

“Nàng sẽ không lại chạy trốn đấy chứ?”

Ồ! Hết thấy thói vênh váo hung hăng vừa nãy đã không tìm thấy nữa, hiện giờ hắn thoát trông có vẻ yếu đuối, cứ như một đứa trẻ cần phải đặc biệt che chở vậy! Nhưng ta không thể lấy ngài được, ta nhất định phải thoát khỏi hoàng cung!

“Có đúng là nàng sẽ chạy trốn không?” Thấy ta không trả lời, có vẻ hắn đã nhìn ra được suy nghĩ của ta, vươn tay ra ôm lấy như sắp phát điên, miệng bị đầu lưỡi hắn xâm chiếm, thật là mạnh mẽ, ta còn cho rằng mình bị hắn hôn tới chết rồi ý chứ, may mà lúc ta sắp ngất thì hắn mới thả lỏng người.

“Ta biết nàng sẽ không cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta, nhưng ta sẽ dùng thời gian cả đời mình để làm cho nàng chấp nhận ta!”

Đây là đang tỏ tình đó sao! So với lời tỏ tình của Long công tử thì ánh mắt hắn mang theo niềm tin kiên định, trong phút chốc khiến ta say mê, nhưng ta nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

“Cả đời? Ngài có thể yêu tôi lâu như vậy không? Ngài có dám cam đoan rằng tình cảm của ngài có thể cả đời không thay đổi không?” Không nên trách ta sao còn nghi ngờ như thế, bởi vì với tướng mạo của ta, nói không để ý một chút nào là tuyệt đối không thể, hơn nữa chẳng phải đối với hắn ta chỉ là tình yêu mới thôi sao? Ta không có cách nào xác định, đầu thế chấp nhận đáp ứng được?

“Ta...ta cũng không biết, nhưng nàng có muốn tự mình xác nhận không? Tình yêu của ta dành cho nàng....?”

“Xác nhận thế nào?” Sẽ không phải là bắt ta moi tìm ngài ra, xem trên đó có tên ta không đó chứ?

“Á? Ngài bế tôi lên giường làm gì, đừng có cởi áo của tôi.....Á! Đừng xé bậy áo bên trong!!!!!!!!!!”

“Hoàng hậu thân mến của ta, nàng không biết ư? Đây là đại lễ phong hậu của chúng ta đó”.

“Đại lễ phong hậu???” Trên giường?.....Phong hậu???????

“Đúng, trên giường này...” Hơi thở của hoàng thượng phả vào tai ta, thối nheo nheo.

Nhìn bốn phía xung quanh, mới phát hiện ra căn phòng này trang trí quá nhiều thứ...quá khoa trương...toàn bộ đều treo đầy đông cung đồ!!! Cái giường này còn thêu hoa văn long phượng cát tường.

Lúc này không biết vang lên tiếng nhạc từ đâu, đó không phải là giai điệu kì lạ gì, giống hệt như mất bài nhạc trong lễ kết hôn thường thấy trên tivi.

Còn vang lên tiếng của một đám người, hô to “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương sớm sinh quý tử, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

“Má ơi! Sao bên ngoài lắm người thế!” Trong lúc lơ là ta lập tức cảm quần áo định mặc vào nhưng lại bị hoàng thượng ngăn cản.

“Ha ha làm thế là không được đâu nha, hoàng hậu đáng yêu của ta, nghi thức còn chưa làm xong, đâu thể để cho nàng mặc y phục vào được...”

Không phải chứ! Nghi thức kết hôn của bọn họ là động phòng luôn sao???

Thấy ánh mắt như con sói của hoàng thượng, ta cảm giác mình như chú cừu nhỏ sắp bị hấn ăn thịt....

Má ơi! Con không muốn! Ai tới cứu ta với....

=====

“Ngài nhét thứ gì vào miệng tôi thế?” Một viên tròn tròn gì đó rơi vào trong miệng ta, ta còn chưa kịp phản ứng thì đã nuốt xuống bụng.

“Là ngọc hồi xuân...”

“Ngọc...ngọc hồi xuân!” Đó chẳng phải là thứ Công Tôn Hiệp vẫn muốn đó sao?

Hoàng thượng mỉm cười, nhìn làn da và nhan sắc của ta dần dần khôi phục lại như cũ.

“Đúng là như trước thật rồi!” Tóc cũng dài ra một ít, trong chớp mắt đã dài tới lưng.....Oa.....Tóc.....Mái tóc đáng thương của ta đã trở về rồi.

Cảm giác vuốt lên mái tóc mới của mình thật là rất phấn khích...”Hoàng thượng, cảm ơn nhé...”

Ồ...Sao lại ngây ra thế, mắt không động đây.....Không phải chứ, ta lấy ngón tay chọc nhẹ.....Không có phản ứng, lại dùng tay捏 hấn.

Sau khi nụ cười đẹp đẽ bị tàn phá bởi tay của ta thì trở nên xấu xí như đang mếu.

Giờ ta phải thừa nhận một điều, hấn sợ tới ngây người.

Tuy rằng ngoài miệng nói là thích ta, nhưng thật ra vẫn không thể chịu nổi bộ mặt này.

Ta chỉ biết nói: “A di đà phật...thiện tai...thiện tai...Không phải tôi cố ý đâu, ngài cũng đừng trách gì tôi!” Ta cầm lấy quần áo trên giường, rồi sải bước ra ngoài.

93. Chương 93

Vừa mở cửa ra...

Người đón tiếp ta là...

“Xấu nữ!!!”

Công Tôn Hiệp, Long công tử, Đông Phương Bất Bại, còn có cả đại phương trượng ở Lan Nhược Tự...

“Ầm!” Cửa bị đóng sập lại, sao bọn họ lại ở cả bên ngoài.....

“Sao vậy? Thấy ai mà lại hoảng hốt như thế?” Hoàng thượng cũng tỉnh lại, đi xuống giường, từng bước từng bước tiến đến, mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào ta.

Làm sao bây giờ???

Rốt cuộc có nên mở cửa không??

Thật đúng là đằng trước có sói, đằng sau có hổ, tiến thoái lưỡng nan!!!

“Nàng ghét trẫm như vậy sao? Nàng không có chút tình cảm gì với trẫm ư?” Hoàng thượng hỏi.

“Tôi...tôi...” Ta nên trả lời thế nào đây, ta thật sự không biết!!!

“A!” Cửa bị người ta phá ra, ta bị cả cái cánh cửa đè lên người ngã xuống đất, là kẻ ngốc nào thế không biết!

“Bịch bịch bịch bịch....” Vài người đi qua cửa, không, là giẫm lên người ta để vào mới đúng.

“Xấu nữ đâu rồi?” Máy người mở miệng cùng một lúc, không cần nhìn cũng biết là ai, ta nhắm mắt lại, giả chết cho xong.

“Cô ta đâu?” Đông Phương Bất Bại u ám nghiêm mặt hỏi, còn vẻ mặt Long công tử thì lo lắng đi tìm loạn khắp nơi.

“Mẹ...” Tiểu bại hoại vui vẻ chỉ vào dưới bậc cửa.

Lại là mi!

“Sao lại bị cửa dè thế kia, nhất định là rất đau!” Đại phương trượng lập tức tới giúp ta, còn phỉ phỉ bụi trên người ta nữa.

Lập tức làm cho hoàng thượng và Long công tử nổi giận.

“Bị thương ở đâu, để ta chữa cho nào!” Công Tôn Hiệp gạt tay đại phương trượng ra, bắt đầu ra tay kiểm tra cho ta.

“Y thuật của người đâu có so được với ngự y của trẫm...” Hoàng thượng cũng tiến đến chen vào, cố gắng trừng mắt với đối phương, tốt, thừa cơ có sơ hở, ta phải chuồn đi trước thôi.

Nhưng lại lập tức bị Đông Phương Bất Bại ngăn cản, “Cô để ta tìm mãi, muốn gặp cô đúng là khó quá...” Còn nhìn lướt qua Công Tôn Hiệp và hoàng thượng đang tranh giành người tình “Cô được chào đón quá nhỉ? hứ” Nụ cười của hắn lộ ra vẻ khinh miệt.

Gì chứ! Cái quái gì hử, có người thích ta thì đắc tội với anh sao, cần gì phải tức giận như vậy chứ!!!

Ta dùng ánh mắt trả lời hắn.

“Thả nàng ra!” Hoàng thượng, Công Tôn Hiệp, đại phương trượng, Long công tử đồng thanh nói.

Uy lực kinh người...

Ta cũng thấy hơi sợ rồi....

Nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn không sợ, vẻ mặt bình tĩnh hôn lên mặt ta một cái.

Lập tức mắt tất cả đều đỏ lên, đặc biệt là Công Tôn Hiệp và Hoàng thượng ra tay trước, tấn công về phía Đông Phương Bất Bại, sau đó mới tới Long công tử và đại phương trượng gia nhập theo.

Nhân cơ hội bọn họ đang đánh nhau túi bụi, ta chuồn đi....

“Ha ha...Có chết mình cũng phải thoát được ra ngoài” Ta cười sung sướng.

“Ồ.....” Chỉ thấy đằng sau đang có một đám người đi về phía ta, càng ngày càng tới gần.

Hai chân ta dùng toàn lực chạy nhưng khoảng cách của ta với bọn chúng lại càng lúc càng gần.

Ta không phục!!

“Bịch...bịch...”

Tiếng bước chân từ mấy người đó vang lên.

Ta nhìn một cái, không cẩn thận để rơi mất túi đựng long châu ra.

Ta không hề nghĩ ngợi lập tức chạy theo để nhặt, lúc cúi người thì mới phát hiện hóa ra dưới chân ta là một cái hồ, vì vậy với tư thế này khá đẹp mắt, ừm.....

“Tiểu hồ đồ!!!”

Khụ...khụ...khụ....

Là ai đang gọi ta, nhưng ta đã không phân biệt được gì nữa, cuối cùng ta chỉ nhìn thấy mọi người đều nhảy xuống, còn ta...vẫn chìm dần theo dòng nước.

=====

“Diêm Vương à, ha ha, bạn cũ...đã lâu không gặp nha...Ông vẫn đẹp trai như thế nhỉ.....”

“Xin người đừng có nhìn ta như vậy, người chết cũng không phải là ta sắp xếp đâu, hì hì...” Tròng mắt Diêm Vương đã hoàn toàn trắng dã, miệng cũng sùi bọt mép, ngất xỉu.

“Tiểu hồ đồ à, cháu cũng đừng trách ông ấy”. Bạch gia gia mỉm cười nhìn ta.

“Bạch gia gia...” Cuối cùng ta vẫn gọi ông ấy như thế, nhưng người khác đều phải gọi ông ấy là....Nguyệt lão!

“Cũng phải trách cháu đầu thai nhầm. Lúc này đây, rốt cuộc cũng có thể làm cho cháu đầu thai lại một lần nữa, để cháu trở về địa điểm chính xác, tìm ra long châu và quay về thiên đình”.

“Nhưng...còn bọn họ thì làm sao bây giờ ạ?” Thấy mấy người họ liên tục gọi tên ta, trong tim ta cảm thấy hơi nhói đau.

“Cháu yên tâm, duyên phận giữa cháu và họ còn chưa dứt, sẽ có dịp hội ngộ thôi, có điều hình dạng của bọn họ sẽ có chút thay đổi, đến lúc rồi, cháu mau đi đi”.

Bạch gia gia kéo ta tới nơi khởi đầu một sinh mạng mới.

“Tiểu hồ đồ nàng tỉnh lại đi, trẫm không nên làm thế nữa, cho dù khắp thiên hạ này hay phải xuống dưới hoàng tuyền, trẫm cũng sẽ tìm được nàng, trẫm sẽ chặt đứt đôi cánh của nàng đi, để nàng không thể bay ra khỏi lòng bàn tay của trẫm nữa” Hoàng thượng oán hận chỉ tay lên trời mà thề.

“Vì nàng ta cam nguyện chờ, cho dù sông cạn đá mòn, trời đất giao hợp...” Long công tử nhìn lên trời, xúc động nói.

“Đây...đây chẳng phải là sông nghịch sinh mà lúc ban đầu tôi bị rơi vào đó sao??” Ta há miệng thật to nhìn dòng nước đang chảy.

“Đúng thế, bởi thời gian cấp bách, cho nên không có cách nào để người từ từ trưởng thành cả”. Nói thật thì...nếu để cho người sinh ra như những người bình thường khác, chỉ sợ người đi tới đâu cũng sẽ gây họa tới đó, làm chết người đó nha! “Cách nhanh nhất là người đi theo dòng chảy của con sông này, ha ha...”

“Khoan đã! A.....” Ta còn chưa nói hết đã bị người ta đá xuống dưới, ta nhìn lên!

“Lão Diêm Vương!!!!!!”

“Bảo trọng nhé.....Xấu nữ...” Diêm Vương cười nham hiểm, vui tới mức nước mắt nước mũi chảy cả ra, đợi lâu lắm rồi mới có thể đá xấu nữ này đi, sau khi về phải sửa lại sổ sinh tử mới được, để cô ta sống nghìn năm dưới nhân gian, ha ha ha.....sau này để cho Diêm Đế tự cao tự đại kia đối mặt với xấu nữ đó đi!

=====

Đáng ghét! Đồ Diêm Vương này đúng là không có đầu óc!

Nếu như ta trở về thì chẳng phải những người đó sẽ gây chiến tranh thế giới sao, đám đó cũng không dễ chọc vào đâu.

Diêm Vương chết tiệt! Ta hận ông, ta nguyện rửa ông sẽ lấy một người đàn bà xấu như ta làm vợ!

Hừ....Không ai cứu ta sao?

“Khụ...Khụ...” Cho dù ta có cầu trời khấn phật thế nào thì có chết ta vẫn phải chửi rửa Diêm Vương đã hại ta xuyên tới cổ đại kia.

Bây giờ ta đang ở đâu?

Mất nhẹ nhàng mở hé ra, căn nhà mang phong cách cổ xưa, một chiếc giường cổ bằng gỗ, má ơi! Đã về thật rồi!

“Nàng vẫn chưa tỉnh lại à?”

Long Phụng Hoàng! Má ơi, một trong những người mà ta không muốn gặp nhất! Diêm Vương chết tiệt kia ông đùa thì cũng có mức độ thôi chứ, lại đi ném ta tới người mà ta sợ nhất! Làm sao bây giờ! Hay là không tỉnh nữa! Nếu phải bất tỉnh thì lẽ nào là bất ta nằm trên giường cả đời? Hic số khổ quá!

“Ha ha...nhân sinh đúng là kỳ diệu, rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy nàng trẫm đã sợ tới mức ngất đi, thế nhưng hiện giờ lại có thể nhìn nàng mãi, dù tròng mắt có rớt ra cũng không sao...”

Hoàng...hoàng thượng? Đáng ghét! Nhìn ta tới mức tròng mắt rớt ra kia đấy, ta còn nhìn ngài tới mức mắt không muốn mở ra nữa kia! Giờ ta đúng là mong sống không được mà muốn chết cũng không thể! Haizz, trời ạ, ta van xin ông, mau mau giáng một tia sét xuống, không, hai tia đi, tiện thể giúp ta giải quyết cái tên tròng mắt rớt ra ngoài luôn, tên hoàng thượng đáng ghét, không đừng đi nhìn ta! Còn nhìn nữa ta móc mắt mi ra.

“Còn chưa tỉnh, có cần ta tặng một chưởng không?”

Ố!

Đang nghĩ tới việc ra tay thì nghe thấy giọng nói của Đông Phương Bất Bại, lập tức ta trở lại bộ dạng như xác chết, ta chết rồi, đã chết, đã chết, ta là người chết ta sợ ai...

“Ta thấy ngươi đúng là đang luyến tiếc, rõ ràng là thích người ta, sao cứ phải làm bộ như thế làm gì?” Hoàng thượng nhướn mày, ra bộ ta là con giun trong bụng người, tiểu tử ngươi nghĩ gì ta lại không biết chắc!

Đông Phương Bất Bại tròng mắt, xoay người, nhưng hai tai lại ửng đỏ.

“Sao vẫn chưa tỉnh nhỉ?” Long Phụng Hoàng liên tục nhìn sắc mặt ta với vẻ quan tâm, tới mức sắp sửa xuyên thành một cái lỗ trên mặt ta rồi, “Rõ ràng đại phu nói nàng không sao nữa”.

“Hà hà...” Tiếng cười cảo già của hoàng thượng lại bắt đầu vang lên, khiến toàn thân ta nổi da gà, có dự cảm không tốt, lẽ nào thật sự ta phải chết mới xong, chết ta không sợ, dù sao cũng tới địa phủ hai lần rồi, lại còn được đi tìm lão Diêm Vương để tính sổ, chỉ sợ sống không bằng chết thôi.....phải đi tìm một cái cột to để đập đầu....cột ở đâu? Ta mở mắt ra he hé để quan sát xung quanh một cách nhanh chóng.

“Muốn nàng tỉnh lại thì cũng đơn giản thôi”. Hoàng thượng cười như cơn gió xuân tràn về kéo theo hoa đào nở rộ...

Gió lạnh....báo động trên người ta vang lên liên tục, mau mau tìm cây cột, cột, cột!!!!!!!

“Hoàng thượng có cách gì mau nói đi!” Long Phụng Hoàng sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Thăm rồi, thăm rồi, cây cột gần nhất với ta, đầu tiên là Long Phụng Hoàng đứng ở đằng trước, lại còn Hoàng thượng ở phía trên, hơn nữa tên Đông Phương Bất Bại kia lại ngồi bên giường ta, ta phải làm sao để lao tới cây cột đây, khả năng là đầu tiên phải đẩy ngã Đông Phương Bất Bại, sau đó đá hấn một cái, đi tới chỗ Long Phụng Hoàng, ấn hấn ra, cuối cùng...đánh vào đầu hoàng thượng, giải quyết đồng phiên phúc này xong thật đúng là hả lòng hả dạ ghê!

Hoàng thượng nhìn người trên giường thì cười như không cười, “Trẫm nghĩ trước khi nàng tỉnh lại chúng ta phải thảo luận một vấn đề, nàng sẽ thuộc về ai? Chỉ có mỗi một mình nàng sao chia thành ba được?”

Sắc mặt Long Phụng Hoàng lập tức trở nên khó coi, ánh mắt Đông Phương Bất Bại lộ ra vẻ tà ác “Ta là người cứu nàng từ dưới nước lên, phải thuộc về ta!”

“Ngươi cứu? Người cũng không nghĩ kĩ lại đi, là trẫm không tiếc tiền bạc, thông báo với toàn dân, bất cứ ai chỉ cần có tin tức của nàng thì sẽ thưởng một vạn lượng vàng, phong quan nhất phẩm, còn tặng cả hậu cung của trẫm cho người đó! Mới làm ọi người dù đêm hay ngày đều cố gắng tìm nàng, người chỉ có leo lên mái nhà nghe trộm tin tức từ ngự thư phòng của trẫm, cộng thêm khinh công tương đối khá, so với trẫm thì cũng thể thôi, nếu vậy thì ngươi nghĩ ai mới là người xứng đáng có được nàng?”

“Thần nghĩ Đông Phương Bất Bại có công cứu được nhiều hơn so với Hoàng thượng”. Long Phụng Hoàng vẫn im lặng rồi cuộc cũng đã lên tiếng, nếu như để hoàng thượng cứu thì khẳng định sẽ giấu vào hậu cung, không ai tìm được, may mà người khác đoạt được trước, nếu không ta cũng sẽ không có tin tức gì, chạy tới

đây gặp nàng, tha thiết nhìn người trên giường, sao sắc mặt lại tái nhợt thế kia? Hơn nữa khoe miệng còn co giật liên tục?

Cái gì? Hoàng thượng đã tặng tập hợp ‘phi tần khủng long’ cho người đó, vậy chẳng phải là muốn dọa chết người ta đó sao! Cáo già đúng là cáo già.....quả nhiên xảo quyệt vô cùng! Nếu kẻ nào rơi vào trong tay hắn thì khẳng định là không chết toàn thây! Nhưng tại sao người đó cứ nhất định phải là...ta! A di đà phật, có ai cứu mạng ta với!

Ánh mắt lạnh lùng bắn sang phía Long Phụng Hoàng, Long Phụng Hoàng nghiêng đầu tránh né “Thần thấy không nên chia nàng ra cho ai, cả ba người cùng sở hữu đi, nếu chỉ dựa vào một người thì khẳng định là nàng sẽ tìm được cách để chạy thoát, tới lúc đó muốn đi tìm cũng chỉ phí công, chúng ta nên cùng nhau chú ý tới nàng, để nàng đi đến đâu cũng không thoát được, thế nào?” Nêu ý kiến mang theo đầy thiện ý, dù sao chỉ cần nàng đừng biến mất thì ta tuyệt đối sẽ không để ý tới việc bên cạnh nàng có những ai, bởi ta nhất định phải là một trong số những người đó!

Cái gì? Cái gì? Tên Long Phụng Hoàng chết tiệt kia đưa ý kiến gì mà ngu ngốc thế! Cả ba cùng nhau hưởng? Nếu thế chẳng phải muốn chết cũng không thể sao...Những ngày sau này nhất định sẽ là địa ngục của ta.

Đông Phương Bất Bại im lặng nhìn lên giường, “Ừm...ta nghĩ ý kiến đó không tệ, ha ha...”

“Trẫm cũng nghĩ thế...Ha ha...” Hai người đồng thời cười gian.

Không được, ta không thể nhịn được!

“Tôi phản đối, tôi kiên quyết phản đối! Cho tới nào khi hai tay hai chân tôi còn dùng được thì tôi còn phản đối!” Ta bật dậy, tấm màn che cũng bị ta hất sang bên cạnh, Long Phụng Hoàng nhìn ta giật mình, sau đó cười vui sướng, “Nàng tỉnh rồi à?”

“Trẫm biết là nàng đã tỉnh từ lâu rồi” Hoàng thượng vẫn cười gian như cũ, còn vẽ mặt Đông Phương Bất Bại biểu lộ kiểu ta biết rồi.

“Khụ...ha ha...tôi biết mỗi người các anh đều lợi hại, tôi nghĩ gì các người cũng biết hết, xem xem, một người là Hoàng thượng nắm giữ cả thiên hạ, một người là Đông Phương Bất Bại võ lâm chí tôn, còn một người là Phò mã lấy công chúa! Ai cũng có tiền đồ sáng lạn, việc gì phải...việc gì phải nhất định có được tôi chứ, bề ngoài tôi đã không nhìn nổi rồi, nói chính xác là vô cùng xấu, xấu tới mức bị thẩm nhất trần gian. Cho nên tôi sẽ không ở chỗ này làm trở ngại tới các người đâu”. Nói xong chân vừa mới bước xuống giường thì đã bị ánh mắt cảnh cáo của ba người bật ngược trở lại, ra vẻ nếu nàng dám đi thì hậu quả tuyệt đối còn bị thẩm hơn so với cực kỳ bị thẩm! Chân ta lập tức rút lên, biến thành một con sâu đo, còn lộ ra ánh mắt vô tội đáng thương.

“Những gì chúng ta vừa nói cũng không hẳn chỉ là muốn làm cho nàng tỉnh lại, trong thời gian đợi nàng trở về, chúng ta đều đã suy nghĩ kỹ cả rồi, chúng ta sẽ cùng nhau giữ nàng lại, để nàng không bao giờ biến mất một lần nữa!” Nét mặt ba người đều kiên định nói.

“Đừng mà, tôi đảm bảo sẽ không trốn nữa, các người cũng không cần phải chú ý tới tôi! Một người là đủ rồi!” Ta cật lực đấu tranh, chọn một người ta thấy còn có cách để trốn hơn.

“Nói cũng không ai tin nàng đâu, nàng xem ánh mắt của nàng kia, lộ ra hết cả suy nghĩ của nàng rồi”. Công Tôn Hiệp xuất hiện trước cửa. “Đúng vậy, tình cảm của ba người họ đối với nàng là xuất phát từ tận đáy lòng, để tìm được nàng thì cách gì cũng đã dùng tới, nàng hãy ngoan ngoãn làm theo đi”. Đại phương trượng chấp hai tay trước ngực đi đến. “Nếu ta không phải người xuất gia, ta cũng muốn chen một chân vào đó”. Cười từ bi như bồ tát nhưng lời nói ra thì không khác nào tu la dưới địa ngục, ta lùi về phía sau vài phân.

Rồi quay sang nhìn nụ cười vô cùng thân thiết của Công Tôn Hiệp, “Người sẽ không phải là tới giành một chỗ đây chứ?” Tuy rằng ta đã từng có ý xấu với người, nhưng đó đã là chuyện quá khứ, giờ ta chỉ muốn thế gian này tất cả đều là hư vô thôi!

“Lúc đó có muốn nhưng không có khả năng, ta đúng là rất thích nàng, nhưng hình dáng xinh đẹp của nàng, con người thật của nàng, ta cũng không thể...nhưng họ khác ta, họ thích nàng thật sự, bằng lòng chấp nhận

tất cả những gì thuộc về nàng, cho dù có xảy ra chuyện gì thì họ vẫn sẽ che chở cho nàng, có thể nói là có tình có nghĩa tất có tâm, đúng là đốt đèn lồng cũng không tìm được phu quân nào giống bọn họ đâu!”

“Ồ...tôi hiểu mà, hai người có thể nói là...hòa thượng không giống hòa thượng, lại giống bà mối, đại hiệp không giống đại hiệp, lại giống như Nguyệt lão, làm mối cho người khác!”

“Vậy bây giờ có một bà mối, một nguyệt lão ở đây, nàng có muốn chạy cũng không thoát đâu!” Hoàng thượng, Đông Phương Bất Bại, Long Phụng Hoàng đồng loạt tới gần chỗ ta, càng ngày càng gần...

Ta mở miệng thật to, nắm chặt lấy quần áo, mới phát hiện ra mình đang mặt hỉ phục màu đỏ của tân nương, là ai thay cho ta thế này???

“Anh...các anh đừng có...đừng có tới đây...muốn làm gì đó??” Ba người cùng nhau, má ơi!!!

“Nàng nói xem, trong căn phòng này, có giường, còn có cả người...”

“Đúng vậy, hơn nữa người đó lại là người chúng ta đã nhớ thương từ rất lâu rồi, căn phòng này cũng là chuẩn bị từ trước, là phòng...”

“A!A!A....Công Tôn Hiệp, đại hiệp ơi, đừng có đi như thế chứ! Đại phương trượng! Đại phương trượng! Người từ bi cứu nhân độ thế, đừng có ngoảnh mặt làm ngơ.....”

“Đừng kêu nữa, có kêu khản cổ cũng không có ai tới đâu”.

“Tôi không muốn ba người! Tôi không muốn, không muốn...đừng...”

“Im miệng!” Ba người cùng nhau nói, đè ta xuống.

=====

Bên ngoài.

“Nếu như cho thí chủ thêm thời gian thì ta nghĩ nhất định thí chủ sẽ hoàn toàn thích nàng, cho dù là nàng xinh đẹp như bây giờ...” Đại phương trượng nhìn Công Tôn Hiệp đang một mình ngắm nhìn hoa rơi, cả người vận y phục màu trắng, như một vị tiên nhân nổi bật dưới sắc hoa đào hồng nhạt.

“Ha ha, nói vậy không lẽ người cũng đã chấp nhận tất cả con người nàng từ trước rồi ư? Hơn nữa người cũng chưa từng ý kiến gì đối với vẻ ngoài của nàng, vẫn chỉ nhìn con người thật của nàng, vậy sao người còn từ bỏ?” Quay đầu lại nhìn ánh mắt có phần cô quạnh và mất mát của đại phương trượng.

“Đúng vậy, thí chủ và ta đều như nhau cả thôi, thật sự thích tất cả những gì thuộc về nàng, nhưng cũng không nhất thiết là phải ở bên cạnh nàng, chỉ hy vọng người khác có đủ năng lực để yêu thương nàng, thấy nàng hạnh phúc, thế là đủ rồi”.

“Ha ha...Đúng vậy, lúc người vừa thấy nàng phải gả cho ba người đó cũng rơi vào tình trạng như người mất hồn, nếu như chúng ta còn nghe nữa thì...tình cảnh còn đáng buồn hơn, nhất định sẽ ngất đi mất...Thôi quên đi, đừng nói về việc này nữa, chúng ta đi uống rượu thôi!”

“A di đà phật, lão nạp là người xuất gia, không thể uống rượu, chỉ uống trà được thôi!”

“Uống trà? Sao có thể chữa được bệnh thất tình chứ! Uống rượu mới có tác dụng, nhất tẩu giải thiên sầu!”

“Thật không?”

“Đương nhiên rồi, người thử xem rồi sẽ biết ngay, đi thôi nào...”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xau-nu-tung-hoanh-thien-ha>